MIHAIL URZICĂ
minuni și false minuni
■ Cazul Petrache Lupu, Maglavit ■ Vindecările de la Maglavit ■ „Profeţiile" lui Petre Lupu ■ Despre stăpînirile demoniace ■ Spiritism şi magnetism ■ Despre vedenii ■ Cazul Vasilica Barbu - Vladimireşti - o mînăstire de fecioare ■ Diavolul în chip de „călugăr" ■ Cazuri de „materializări" ■ Despre diferite semne şi vindecări presupuse ■ Cazul din Cuca-Argeş, Ion Popa Gheorghe ■ Cazul din Cassota (Buzău), Bănică Doleanu ■ Preziceri şi ghicitorii ■ Despre unele semne şi minuni ■
S
E
E
U
TEOLOGIC

MIHAIL URZICĂ
MINUNI ŞI FALSE MINUNI

— Cazul Petrache Lupu, Maglavit Vindecările de la Maglavit * „Profeţiile” lui Petre Lupu Despre stăpânirile

demoniace Spiritism şi magnetism Despre vedenii Cazul Vasilica Barbu – Vladimireşti – o mănăstire de fecioare Diavolul în chip de „călugăr” * Cazuri de „materializări” * Despre diferite semne şi vindecări presupuse Cazul din Cuca-Argeş, Ion Popa Gheorghe Cazul din Cassota (Buzău), Bănică Doleanu Preziceri şi ghicitorii Despre unele semne şi minuni *

MIHAIL URZICĂ
MINUNI ŞI FALSE MINUNI
EDITURA IEST ANASTASIA
1993

O LĂMURIRE

Va fi vorba, în cuprinsul celor ce urmează, despre o încercare de pătrundere în domeniul unor fenomene psihice cu înfăţişare mistică, dar care nu poartă cu sine caracterele unor adevărate semne dumnezeieşti.

În legătură cu aceste cercetări, fixându-se pe cât cu putinţă *punctele marginale care există între revelaţie şi mistificare satanică, voi căuta, după cât îmi vor ajuta puterile şi cu ajutorul lui Dumnezeu, a lămuri câteva din cele mai însemnate cazuri de pretinsă teofanie petrecute în ultimii ani la noi în ţară. Iată câteva*:

Cazul din Cuca-Argeş (Ion Popa Gheorghe. 1919 – 1923);

Cazul din Cassota-Buzău (Bănică Doleanu, 1928);

Cazul din Maglavit (Petrache Lupu, 1935);

Cazul din Tudor Vladimirescu-Tecuci (Vasilica Barbu, 1937).

Cu privire la natura acestor manifestări şi fenomene neobişnuite, sobornicitatea Bisericii noastre Ortodoxe încă nu s-a pronunţat, iar patriarhatele Răsăritului şi Muntele Athos s-au ţinut în cea mai mare rezervă, astfel că părerile teologilor au rămas împărţite chiar la noi în închisă, iar problema nu şi-a găsit rezolvarea definitivă.

Drept urmare, orice contribuţie documentară care s-ar aduce în această privinţă, în scopul unor noi precizări, trebuie să fie socotită ca folositoare şi binevenită, atâta timp cât asemenea contribuţii se fac cu bună credinţă, în

frica de Dumnezeu şi pe temeiurile misticii şi dogmaticii ortodoxe.

Mihail Urzica

PARTEA ÎNTÂI

I

DESPRE CELE SUPRAFIREŞTI ŞI DESPRE ÎNGERI

Pentru cine crede în Dumnezeu şi în darurile mântuitoare ale Bisericii este firească şi credinţa în *atotputerea* Făcătorului: căci Cine a rânduit legile firii le poate şi birui, fiindcă El le stăpâneşte. El poate săvârşi orice minune între care cea mai mare – de la Creaţie, de la întrupare şi de la înviere – este Prefacerea Sfintelor daruri la fiecare Sfântă Liturghie.

Pentru cine crede în Dumnezeu, toate minunile Sfintelor Scripturi sunt cele mai neclintite adevăruri ale Istoriei umane, după cum neîndoielnică este împlinirea profeţiilor, după cum sigură va fi şi *Parusia*, a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos, pe norii văzduhului, în toată slava Lui cerească, atunci când vor învia morţii şi se va arde cu foc tot pământul, întru pregătirea şi pornirea înfricoşatei judecăţi a lumii.

Minuni, ca semne supralumeşti, precum şi revelaţii, ca vestiri dumnezeieşti, s-au petrecut în Vechiul Testament, după cum, în multe şi felurite chipuri, s-au petrecut şi în tot cursul erei creştine.

Minuni s-au săvârşit prin sfinţii şi marii cuvioşi creştini, despre care „Vieţile Sfinţilor” ne aduc o bogată mărturie, după cum minuni s-au împlinit în tainice chipuri cu feluriţi smeriţi credincioşi, cu ajutorul proniei cereşti, şi pentru slava numelui lui Dumnezeu.

În cuprinsul fără de margini al unor posibilităţi de înfăptuiri suprafireşti, minunile se pot împlini în cer sau pe pământ, în orice loc, în orice vreme şi în orice fel.

Minuni se petrec aşadar şi în zilele noastre. Dar alături de adevăratele minuni dumnezeieşti, se petrec adeseori şi felurite semne satanice sub aceeaşi înfăţişare a suprafirescului. Dintre acestea, unele se recunosc şi se

identifică, iar multe trec neobservate sau sunt nesocotite.

Revelaţiile, minunile şi semnele suprafireşti sunt întotdeauna împlinite de Dumnezeu sau de puterile cereşti şi de sfinţi, ca mijlocitori între Dumnezeu şi oameni, dar cu ştiinţa şi voia Lui.

Biserica dreptmăritoare ne învaţă însă că, în afară de îngerii buni, sunt şi îngeri răi sau demoni, care acţionează în felurite chipuri asupra noastră. Ortodoxia recunoaşte, prin urmare, influenţa lumii nevăzute asupra lumii văzute într-un mod cu totul real, deci nu în sensul unei exegeze alegorice. În această înţelegere, drept credincioşii venerează pe Sfinţii îngeri şi le caută ocrotirea, în schimb, ei duc război duhurilor rele şi se feresc de ele. Şi cu cât omul are o viaţă mai duhovnicească, cu atât el devine mai simţitor şi mai limpede văzător al acţiunilor făpturilor neîntrupate, bune sau rele.

Din păcate însă, numeroase suflete s-au împietrit şi au devenit neprimitoare faţă de sensul minunilor şi străine de adevărata mistică.

După învăţătura Bisericii noastre Ortodoxe, la începutul zidirii celor nevăzute, demonii au fost îngeri luminaţi şi de aceeaşi fire cu toţi ceilalţi îngeri. Ei au fost creaţi în stare de har şi hărăziţi spre multă slavă în împărăţia cerească. Dar, prin păcatul trufiei, de care s-a făcut vinovat Lucifer, căpetenia acestor cete îngereşti – asemuindu-se el cu Dumnezeu, Făcătorul lui şi al tuturor celor văzute şi nevăzute – i s-a tras prăbuşirea, atât lui cât şi tuturor îngerilor care l-au urmat.

Din această mare încercare, abătută în locurile cele prea înalte, s-au putut cerne, înaintea lui Dumnezeu, îngerii buni de îngerii răi. Celor buni li s-a rânduit răsplata fericirii veşnice şi celor răi osânda muncilor veşnice.

Arhanghelul Mihail a ieşit atunci cu cetele lui îngereşti întru întâmpinarea celor răzvrătiţi şi i-a biruit. Lucifer a fost izgonit din împărăţia de slavă şi a căzut în văzduh şi pe pământ, în întunericul spiritual, împreună cu toţi demonii săi.

Fiind duhuri neîntrupate, aceste făpturi care s-au

îndepărtat de la starea lor naturală bună, şi s-au apropiat de o stare împotriva naturii, rea, nu se mai pot pocăi, ci şi-au făcut parte de osânda veşnică a iadului.

„Căci n-a cruţat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în adânc, unde stau înconjuraţi de întuneric, legaţi cu lanţuri şi păstraţi pentru Judecată” (II Petru 2, 4).

Şi astfel, dreptatea lui Dumnezeu este împăcată şi împlinită, căci toate puterile cereşti, toţi îngerii, ca de altfel însuşi omul, au fost creaţi în principiul liberei alegeri a binelui şi a răului şi li s-a dat inteligenţă proprie cu toate facultăţile necesare pentru a rămâne în Dumnezeu şi deci în lumină şi în cinste.

„Aşadar, cu toate că demonii erau de aceeaşi natură cu îngerii, totuşi au devenit răi, închinându-şi de bunăvoie voinţa lor de la bine spre rău”. („Dogmatica” Sfântului Ioan Damaschin. Despre diavol şi demoni).

Drept urmare, tocmai prin faptul că *libera alegere* a fost pârghia creaţiei în înzestrarea tuturor făpturilor superioare, cărora li s-a dat răspunderea acţiunilor lor, prin păcatul neascultării, demonii şi-au pierdut starea de har şi s-au rupt de Ziditorul lor.

Din clipa căderii lor, Satana şi demonii lui nu mai pot duce război cu Sfinţii îngeri din ceruri dar, în schimb, într-o zvârcolire de forţe oarbe, aceste duhuri rele caută mereu a zădărnici planurile Făcătorului şi a duce o luptă de nimicire împotriva *Omului*, centrul creaţiei. Din vârtejul acestor ispite care se abat mereu, necruţătoare, asupra neamului omenesc, se va putea discerne, până la urmă „grâul” de „neghină”, alegându-se fiii lui Dumnezeu de o parte, faţă de fiii Satanei, de alta.

După unele tradiţii ale Bisericii, oamenii mântuiţi vor lua, la Judecata cea Mare, locurile pierdute de îngerii răi în Împărăţia lui Dumnezeu.

Deoarece însă numai prin mântuire omul poate deveni moştenitor al Împărăţiei cereşti, iar mântuirea nu o putem dobândi decât prin Biserică, Satana a căutat de la început să ducă aprig război nu numai omului ca făptură,

dar şi Bisericii – Mireasa Domnului Hristos – *ca deţinătoare a Sfintelor Taine*. Deci scopul vicleanului ispititor, vrăjmaşul lumii şi al lucrărilor lui Dumnezeu, este de a distruge Biserica. În cursul celor 20 de veacuri de când am fost răscumpăraţi prin Sângele Domnului, diavolul a izbutit să rupă numeroase ramuri din trunchiul Bisericii Sobornicești şi Apostolice, prin atâtea secte, schisme şi erezii diferite, care au stâlcit sau au părăsit adevăratele dogme şi taine mântuitoare.

Spiritualitatea lumii creştine a degenerat astfel mereu până la nivelul coborât al mentalităţii rezultate din actualele forme ale masoneriei, ale marxismului şi ale ateismului.

Acest proces de destrămare continuă însă şi acum, cu o violenţă din ce în ce mai mare, pentru că şi vrăjmaşul cel nevăzut ştie că nu mai are decât puţină vreme. Astfel încât se întreabă însuşi Mântuitorul: „Când va veni Fiul Omului, va găsi El oare credinţă pe pământ?” (Lc. 18, 8). Cu toate acestea, Domnul singur ne încredinţează cu hotărâre: „… nici porţile iadului nu vor birui Biserica” (Matei 16, 18).

În faţa unei asemenea dramatice lupte, în care se află în primejdie Biserica şi mântuirea lumii, cu atât mai mult dreptmăritorii creştini cu bună judecată trebuie să stea de veghe, cu toată grija, pentru a stăvili şi îndrepta răul care încearcă să atace curăţia credinţei noastre ortodoxe, sub orice chip s-ar produce aceasta.

II

STĂPÂNIRI DEMONICE

În lupta atât de înverşunată pe care diavolul o duce împotriva Bisericii şi a lumii, fără să ţină seama de niciun fel de mijloace, este firesc că duhul răului nu cruţă pe niciun om pentru a-l câştiga de partea lui.

În căile de nepătruns ale judecăţilor dumnezeieşti, diavolul poate fi lăsat uneori în libertate, cu voia lui Dumnezeu, pentru a pune stăpânire pe unii oameni, în parte sau cu totul, spre o pedepsire a lor, spre o încercare a lor, sau spre adeverirea unor lucrări ascunse cu rosturi mai adânci în ordinea spirituală.

Asemenea acte de posesiune pot să provoace două feluri de manifestări: unele cu înfăţişări demonice (îndrăciţii şi obsedaţii), iar altele cu înfăţişări angelice (falşii profeţi şi falşii făcători de minuni).

Diavolul poate să subjuge pe asemenea oameni cu o putere care îi depăşeşte, le stăpâneşte facultăţile psihice, simţurile şi organele, iar cei îndrăciţi pot deveni astfel foarte uşor uneltele oarbe ale unor scopuri satanice.

Prin tulburarea facultăţilor lor psihice, diavolul le poate produce unele manifestări neobişnuite ca: vedenii, semne, vise şi arătări „minunate" care nu sunt, de fapt, decât năluciri demonice.

Despre felurite cazuri de îndrăciţi ne vorbeşte, în multe locuri, Sfânta Scriptură. Sunt bine cunoscute atâtea împrejurări din Evanghelii, prin care Domnul Hristos a izgonit dracii din atâţia posedaţi. Asemenea şi din vieţile multor sfinţi şi din istoria Bisericii, se cunosc fel de fel de forme de stăpâniri demonice.

În chip obişnuit, Dumnezeu ne-a lăsat ca arme de apărare împotriva diavolului semnul crucii, postul şi rugăciunea; iar pentru împrejurări neobişnuite, le-rurgiile Bisericii, exorcismele, precum şi unele Sfinte Taine, între care, mai ales, este Sfântul Maslu.

Felurite sunt chipurile în care diavolul se poate manifesta prin mijlocirea unui îndrăcit. Iată câteva:

1. Îndrăcitul poate fi lovit de o infirmitate organică, fără cauză aparentă şi „din senin": surzenie, orbire, muţenie, ologeală sau altele.

2. Îndrăcitul poate dispune de forţe şi de însuşiri aparente care depăşesc în chip nemăsurat puterile şi aptitudinile lui fireşti.

3. Îndrăcitul poate cunoaşte, dintr-odată, lucruri pe care nu le-a cunoscut înainte, atât în domeniul ştiinţelor şi al istoriei, cât şi al Sfintelor Scripturi.

4. Îndrăcitul poate vorbi şi scrie în limbi felurite cu multă uşurinţă şi fără să fi cunoscut acele limbi.

5. Îndrăcitul poate face prevestiri, ghiceşte faptele şi gândurile oamenilor şi vede în ascuns.

6. Îndrăcitul poate prilejui în jurul lui felurite semne şi fenomene cu caracter neobişnuit (mutări şi ridicări de obiecte, zgomote, năluciri, apariţii luminoase).

7. Îndrăcitul poate cădea în stări cataleptice asemănătoare cu moartea.

Spre lămurirea unor fenomene de esenţă demonică va fi interesant de relevat cazul cunoscut al celor doi copii îndrăciţi din Ilfurt (Alsacia), petrecut pe la 1865 şi întărit de felurite documente verificate, aflate în Arhivele Episcopiei din Strasburg. În cartea parohului Sutter din Wickerschwihr (Alsacia), sub titlul „Dracul" tradusă în româneşte de Soc. Bonaventura (Serafica, Roman) aflăm următoarele:

„De mai multe ori unul din copiii îndrăciţi prevesti moartea câtorva persoane" (p. 46).

„Vorbea de fapte petrecute cu douăzeci, treizeci şi chiar o sută de ani mai înainte şi aşa de limpede, lămurit şi sigur, încât îţi venea să crezi că fusese de faţă la ele. Dar şi de întâmplările proaspete avea o cunoştinţă cum numai diavolul poate avea" (p. 47).

„Uneori îndrăciţii povesteau fapte întâmplate la începutul lumii şi întru totul după Biblie" (p. 52).

„Multe amănunte, chiar necunoscute, despre crimele îngrozitoare petrecute în trecut în Ilfurt, au fost date pe faţă de cei doi copii îndrăciţi, şi în scurt timp lumea a trebuit să se convingă că pentru ei nimic nu putea fi ascuns" (p. 53).

„Diavolul se înfuria pe oricine arăta compătimire şi interes pentru cele două victime şi-i făcea rău la orice prilej. În două nopţi el distruse albinele din 20 de stupi de pe la vecinii lui Brobeck. Toate albinele erau cu capul rupt! Declarând Satana – prin gura îndrăciţilor – că el era făptuitorul, dl. Brobeck chemă pe preot ca să binecuvânteze stupii şi roiurile noi şi puterea duhului distrugător fu nimicită".

„Satana avea o ura neîmpăcată pe dl. Tresch, care venea aproape zilnic să viziteze pe cei doi îndrăciţi. Odată el abia părăsise odaia, că diavolul şi răcni ca spre uşurare:

«Am de reglat o socoteală mare cu acesta!». Şi puţin după aceea una din vacile domnului Tresch îşi rupse un picior. «Iată un bun început! strigă el, însă vom mai vedea şi altele!». De fapt, după câteva zile, doi viţei ai lui pieriră fără să bolească deloc. «Iată un alt dar pentru el – rânji diavolul – însă nu va fi cel din urmă». Trecu un timp şi coborând pe scări, căzu şi-şi rupse o mână; *şi în aceeaşi clipă*, foarte fericit şi cu glas batjocoritor, diavolul a povestit despre aceste fapte celor care erau atunci în jurul copiilor. Unul după altul, i se îmbolnăviră apoi domnului Tresch: calul, câinele şi o capră, de nişte boli necunoscute" (p. 59).

Cu cei doi îndrăciţi, se întâmplau adeseori felurite fenomene despre care documentele pomenesc, între altele, următoarele:

„Uneori li se strângeau picioarele într-un chip grozav şi apoi li se legau cum s-ar lega cu nişte funii, fără ca cineva să le poată deznoda; apoi, deodată trebuiau să le desfacă şi să le ridice, ca două aripi, cu iuţeala fulgerului. Nicio putere omenească nu era în măsură să-i îndrepte până când diavolul nu lăsa în pace pe sărmanele victime. Dacă stăteau pe scaun, scaunul era ridicat în aer de mâini nevăzute. Căzând nu li se întâmpla niciun rău".

„Copiii se căţărau pe copaci ca nişte pisici (de comparat cu somnambulii) şi se puteau prinde chiar şi de crengile cele mai subţiri, fără teamă că se vor rupe".

„În odaia lor erau chinuiţi de o căldură cumplită, ce nu se putea suferi nici în toiul iernii. Dacă mama copiilor, care dormea în aceeaşi odaie cu îndrăciţii, se scula înnăduşită de căldura prea mare şi stropea cu apă sfinţită patul copiilor, arşiţa scădea într-o clipă şi devenea normală".

„Uneori nişte mâini nevăzute scoteau perdelele de la ferestre şi acestea se deschideau cu repeziciune ameţitoare, deşi erau bine închise; altă dată duhul cel rău răsturna şi târâia încoace şi încolo prin odaie mese, scaune şi alte mobile; altă dată chiar casa întreagă era zguduită ca de un cutremur puternic" (p. 64).

„Chipul lui Teobald, unul din îndrăciţi, se schimbase atât de mult, încât nu putea trece neobservat. Era palid şi foarte slab, ca o fiinţă prea repede crescută; ochii mari şi negri aveau o expresie de şovăială şi de nelinişte; faţa îi era suptă ca după o oboseală lungă şi pe deasupra *era cu desăvârşire surd, din clipa îndrăcirii lui*. În general stătea tăcut şi liniştit. Nu trebuia să-i vorbeşti de biserică şi, cu atât mai puţin, să încerci să-l duci. Chiar dacă i se legau ochii şi se făceau diferite ocoluri, de îndată ce se ajungea în apropierea bisericii, începea să se zbată ca un drac în aghias-mă şi să urle ca un câine. Iar dacă cineva încerca să-l ducă înăuntru cu de-a sila, cădea la pământ ca o bucată de lemn, iar faţa i se făcea înfricoşătoare”.

„Furia îi ajungea apoi la culme dacă vreunul îl stropea cu agheasmă şi nu-şi căpăta liniştea decât îndepărtându-se de sfântul locaş” (p. 104).

Cu privire la asemenea reacţii, este însă locul de observat că nu toţi îndrăciţii se comportă în acest fel faţă de cele sfinte.

Aşadar, criteriul de identificare a unor posedaţi nu poate fi întemeiat pe asemenea fapte de ordin exterior.

Cartea autorului Sutter, din care s-au făcut pomenirile de mai sus, înşiră încă multe date şi împrejurări interesante în legătură cu cei doi îndrăciţi, care după multe suferinţe, au putut fi izbăviţi de duhurile rele prin ajutorul unor repetate şi îndelungate exorcisme.

În domeniul demonologiei, alături de atâtea speţe ciudate de îndrăciri, este interesant cazul Mariei des Vallées din Normaudia, bogat în multe manifestări şi subtilităţi psihice care atacă toată gama demonismului: de la anumite fenomene fizice dezordonate şi vătămătoare, până la unele stări extatice cu inspiraţii de aparenţă profetică (Les Révélations de Marie des Vallées, Emil Dermenghem, Ed. Plon-Nourrit Paris).

Fapte mai recente, aparţinând acestui domeniu, s-au petrecut în anii trecuţi şi la noi în ţară, în comuna Talpa din Bucovina, cu fata Eleonora Zugun, asupra căreia ziarele din acea vreme au făcut multă vâlvă. După ce s-au

desfăşurat şi cu această copilă tot felul de fenomene demonice care rămâneau fără lămurire pentru atâta lume, psihiatri străini s-au ocupat de ea dar fără rezultat, iar diferite cercuri spiritiste au căutat s-o capteze ca medium. Se pare însă că, după multe suferinţe, Dumnezeu a izbăvit de cel rău acest suflet trudit, redându-i în urmă tămăduire deplină.

Desigur multe sunt manifestările care se observă în diferitele cazuri de îndrăciri. Din asemenea încercări, Dumnezeu voieşte să ne întoarcă gândul spre lucrarea Sa şi spre adevărurile răscumpărării noastre.

Căci dacă stăpânirea unor duhuri rele poate fi atât de grozavă pentru nişte oameni pe pământ, ce va însemna oare scrâşnirea dinţilor în muncile iadului pentru cine va fi zvârlit acolo fără nădejde de mântuire!

Dacă însă subjugarea sufletească şi trupească a unor oameni îndrăciţi devine manifestă oricui, în schimb stăpânirea minţii sub puterea demonică este mai greu de observat, dacă nu pătrundem dincolo de cele văzute cu ochii pământeşti.

Totodată, se poate observa că dacă cazurile de demonism cu astfel de stăpâniri trupeşti sunt destul de rare, deoarece diavolul nu voieşte să se dezvăluie prea deseori în chip vădit, în schimb cazurile de subjugare a minţii sunt foarte numeroase, din pricina stării de păcat de moarte în care trăieşte atâta lume.

Asupra manifestărilor demonice în chip angelic, care pot fi şi ele foarte variate, se va insista mai mult în cuprinsul viitoarelor capitole.

III

SPIRITISM ŞI MAGNETISM

Întrucât spiritismul ne înfăţişează o metodă de a comunica cu duhurile, această practică este deopotrivă de osândită de Biserică, prin chiar textele Sfintei Scripturi şi Sfinte Canoane, deoarece se întemeiază pe aceeaşi acţiune demonică care a generat totdeauna fenomenele de necromanţie.

Iată însă că această nouă rătăcire porneşte din

America, adică din Apus, de unde au venit şi toate celelalte erezii moderne.

Spiritismul iese la iveală la Hydesville (prov. Arcadia) în America de Nord, din casa familiei Fox, aparţinând *sectei metodiştilor*.

Deci această lucrare cu aparenţe suprafireşti ia naştere din mijlocul unor eretici, căzuţi din harul lui Dumnezeu, Este vrednic de luat în seamă istoricul acestui gen de manifestări oculte.

Într-una din zilele lunii decembrie ale anului 1847, în casa Fox au început să se petreacă diferite fenomene ciudate. În cartea „History of Modern American Spiritualism" de Emma Hardinge, se povesteşte:

„Se auzeau lovituri în pereţi, în pardoseli şi zgomote curioase; deşi uşile şi ferestrele erau bine închise şi nimeni nu se afla prin acele încăperi decât locatarii casei, ei constatau că mobilele erau zvârlite pe jos şi dezordonat aruncate. De altfel, chiar în văzul lor, mobilele erau agitate de o mişcare oscilatorie ca şi cum ar fi fost legănate de valuri, ca şi cum ar fi fost însufleţite de o stranie viaţă".

„Se auzeau paşi pe parchet; cele două fete ale soţilor Fox erau atinse de unele mâini reci invizibile".

„În februarie acelaşi an, viaţa deveni de nesuportat. Nopţile se scurgeau fără somn şi nici zilele nu erau lipsite de tulburări. Aceste fenomene erau atribuite diavolului".

„Cea mai mică dintre fete – Kate Fox – observând că toate zgomotele care se produceau nu îi cauzau niciun rău, începuse să se familiarizeze cu ele, iar într-o seară ajunse chiar să glumească cu autorul lor invizibil. Pocnind de mai multe ori din degete ea spuse: «Domnule măscărici, fă ca şi mine». Acelaşi zgomot a fost repetat de îndată şi într-un acelaşi număr de pocnete. Câteva alte încercări succesive confirmară această experienţă".

„Strângându-se laolaltă restul familiei şi vecinii, s-a continuat această primă «şedinţă de spiritism» cu diferite întrebări la care personajul nevăzut răspundea foarte corect prin diferite lovituri".

„La întrebarea dacă era un om, nu s-a primit niciun

răspuns; în schimb s-au auzit mai multe lovituri repezi când s-a pus întrebarea dacă era un spirit”.

Iată deci originea spiritismului.

Într-un răstimp de câteva zile de la această întâmplare să descoperi *mediumnitatea* de care se bucura mai cu deosebire fetiţa Kate Fox, precum şi mijlocul de comunicare între lumea materială şi cea „spirituală” prin folosirea alfabetului obţinut prin „rappings”, indicându-se fiecare literă cu un anumit număr de lovituri. De abia mai în urmă, alte mijloace de comunicare mai iscusite au putut să apară, sub forma celebrelor „planşete”.

Cercuri spiritualiste s-au constituit repede sub recomandarea spiritelor din casa Fox şi numeroşi mediumi apărură de pretutindeni.

Aceste „meetings” cu aparenţe nevinovate erau invadate de membrii diferitelor secte. Unii dintre aceştia susţineau că mişcarea spiritistă indică începutul *mileniului* sau chiar sfârşitul lumii.

Pentru convingerea mulţimii, care în mare parte se arăta potrivnică acestor manifestări „supraomeneşti”, familia Fox a dat diferite probe publice mai cu seamă la Rochester, sub controlul anumitor comisii anchetatoare, care au constatat existenţa fenomenelor. (De observat că până şi metoda de convingere a lumii, prin asemenea demonstraţii publice, este o metodă în realitate demonică).

În scurtă vreme, Nordul Americii se cufundă în plin spiritism. De îndată au apărut şi marii lui susţinători: Edmonds cu lucrarea „The American Spiritualism” şi dr. Robert: Hore, profesor la Universitatea din Pennsylvania cu lucrarea lui de mare răsunet „Experimental Investigation of the Spirit Manifestations „[1].

---

1 Adepţii spiritismului s-au înmulţit în mare număr în toată lumea. Ei au asociaţii de studii şi cercetări, societăţi de ajutor şi de binefacere, şi au luat din zi în zi o dezvoltare mai mare, cîştigînd teren în toate cercurile sociale. La 1896 în cartea sa „Le spiritisme” (Fakirisme occidental), Dr. Paul Gibier scria: „În Franţa numărul spiritiştilor este mai mic decît în Anglia şi America, dar credem a nu exagera afirmînd că la Paris sînt aproximativ o sută de mii” (p. 35, Ed. Oct. Doin Paris). Ziare spiritiste, reviste şi alte foi periodice se tipăresc în toate ţările

Cât despre locuitorii Americii de Nord, s-a constatat încă de la începutul spiritismului că autohtonii, adică Pieile Roşii, erau cei mai neîntrecuţi mediumi. Faptul excepţionalei lor mediumnităţi nu poate mira deloc dacă ţinem seama că aceşti indieni au rămas până azi subjugaţi formelor vrăjitoreşti pe care le deţin prin tradiţie de la strămoşii lor.

Pretinsele comunicări ale celor vii cu morţii, precum şi diferite practici folosite în acest scop erau bine cunoscute şi vechilor evrei, care le deţineau de la egipteni. Acest fel de necromanţie alcătuia într-o largă măsură baza unor practici magice care au rămas în uz, în anumite cercuri rabinice, până în zilele de azi.

Dar practicile acestor lucrări de magie îşi găseau îndepărtate fire de legătură şi în India. Iată de ce această ţară, devenită mai târziu colonia de căpetenie a Marii Britanii a putut alimenta magia în ţările anglo-saxone, protestante şi eretice şi mai ales în metropolă.

De altfel, „Societatea Teosofică”, cu un număr considerabil de aderenţi, alcătuită în multe loje răspândite în Indii, Europa, America şi Australia, îşi are sediul principal la Adyar în India.

---

din lume cu o sporire din ce în ce mai mare. Din cîte se ştie, 13 reviste şi ziare de acest fel sînt publicate în limba franceză, 27 în englezeşte, 36 în spaniolă şi aşa mai departe. România are şi ea două periodice spiritiste cunoscute sub numele de „Astralis” la Craiova şi „Revista Spiritistă” a cercului Haşdeu la Bucureşti.

Dintre aceste publicaţii, unele îmbracă o haină ştiinţifică cum sînt „Proceedings” ale „Societăţii de cercetări psihice” din Londra.

Iar între membrii acestei societăţi se întîlnesc adeseori numele cele mai ilustre ale ştiinţei engleze sau mondiale, conlucrînd unii cu alţii pe acest teren al fenomenelor psihice, mesmerice şi „spiritualiste”. Societatea are o organizaţie de mari proporţii, cu membri asociaţi şi membri corespondenţi, cu foarte numeroşi auditori, cu proprietăţi şi fonduri mari, cu filiale şi multe ramificaţii.

Un grup de savanţi redactează de asemenea şi în Germania o revistă „Sphynx” de acelaşi gen.

În vremea de faţă numărul spiritiştilor din toată lumea poate atinge cifra impresionantă de cel puţin 20 de milioane.

Aceşti teosofi[2] pretind că primesc îndrumări secrete de la o anumită „frăţie" tibetană de taumaturgi. De cele mai multe ori, teosofii sunt şi spiritişti.

Deformând anumite doctrine hinduse (de inspiraţie nu mai puţin demonică), spiritiştii susţin nu numai nemurirea ci şi *reîncarnarea sufletelor*. Prin această susţinere, ei admit trecerea succesivă a sufletului prin mai multe vieţi terestre pentru a realiza deplina lui purificare şi desăvârşire. Dar printr-o astfel de pierzătoare şi blestemată credinţă, *diavolul falsifică sensul şi mijloacele adevărate ale mântuirii şi, totodată, stabileşte un întreg sistem de teocosmogonie contrar temeiurilor revelate ale Sfintei Scripturi*.

În afară de vorbirea comună cu „morţii", faţă de care demonii mistifică, în spiritism, până şi scrisul, individualitatea, glasul şi toate aparenţele proprii unei persoane decedate, se mai pot obţine, prin mediumi, vorbirea în limbi străine, se pot face preziceri şi felurite dezvăluiri ale unor lucruri necunoscute şi se pot provoca apariţii de *corpuri „fluidice"* înfăţişând arătările unor presupuse persoane răposate, cu care „cercul" este în comunicare, sau presupuse arătări de sfinţi, de îngeri şi de alte puteri cereşti.

În cartea „Nouvelle experience sur la force psychique" (Librairie de sciences psychologiques, 5 rue des Petits-Champs) cunoscutul om de ştiinţă şi cercetător psihic William Crookes împarte diferitele fenomene spiritiste în următoarele clase:

1. Mişcări de corpuri grele prin contact direct dar fără nicio sforţare mecanică (de ex. paharul sau „uija" planşetelor spiritiste se mişcă singure).

2. Fenomene de „percusiune" – adică producere de loviri sau de simple atingeri pe corpul nostru sau în genere orice fel de loviri, pe cale nevăzută – precum şi producere

---

2 Adepţii teosofiei nu îşi propovăduiesc învăţătura lor mulţimilor, cît mai ales celor mai distinşi oameni ai societăţii din toate naţiunile. Ei fac abstracţie de religie şi îşi suprapun „doctrina" peste toate adevărurile revelate ale Sfintelor Scripturi.

de sunete de aceeaşi natură.

3. Alterarea greutăţii corpurilor. (Prin anumite procese psihice diferite corpuri pot deveni mai uşoare sau mai grele; în anumite împrejurări greutatea lor devine atât de mare, încât nu mai pot fi urnite din loc. Asemenea cazuri se pot întâmpla şi cu anumiţi oameni cu înclinări mediumnice).

4. Mişcări de obiecte grele aşezate la o oarecare distanţă de medium şi deci produse fără niciun contact asupra lor.

5. Ridicări de corpuri grele deasupra pământului prin puteri nevăzute.

6. Ridicarea de la pământ a unor corpuri omeneşti şi plutirea lor în văzduh. (W. Crookes menţionează că a constatat personal trei asemenea cazuri de înălţări în aer).

7. Mişcări independente de mici obiecte fără contactul nimănui.

8. Apariţii luminoase.

9. Apariţii de mâini luminoase printr-o proprie luminozitate sau vizibilitate la lumina obişnuită.

10. Scriere directă (în unele şedinţe şi fără intervenţia nimănui, comunicările ce se transmit de „spirite” sunt scrise direct, fără ca nimeni să atingă condeiul).

11. Forme şi figuri de vedenii.

12. Cazuri particulare de fenomene din care se deduce acţiunea unei inteligenţe exterioare.

13. Manifestări diferite într-un caracter mai complex de semne.

Cercetători şi referenţi ai unor fenomene ca cele menţionate de William Crookes în clasificarea sa. sunt şi alţi oameni de ştiinţă: Wallace, Cox, Luys, Dumont-Pellier, Bernheim, Liebault, Richet şi alţii.

Dar în afară de catalogarea unor asemenea variate fenomene spiritiste, este necesar a preciza că sunt mai multe feluri de mediumi, prin mijlocirea cărora se pot produce astfel de manifestări. Sunt mediumi inspiraţi, mediumi somnambuli, vindecători de boli, mediumi pictori,

muzicanţi, literaţi, precum şi încă alte feluri.

După natura acţiunii lor, mediumii se pot împărţi în două categorii: mediumi cu efecte fizice şi mediumi cu efecte intelectuale şi „mistice”.

Între înşelătorii din „odăiţele ascunse” de care pomeneşte Evanghelia (Matei 24, 26) sunt unii care se rup cu totul de orice religie: aceştia reprezintă latura spiritiştilorteosofi; în schimb, sunt alţii care rămân afiliaţi Bisericii lor respective, fie ea ortodoxă, fie catolică, fie anglicană, fie reformată…

Asemenea cercuri spiritiste cu caracter religios au luat la noi în ţară numele de „spiritualiste”[3] în sensul că adepţii lor condamnă spiritismul obişnuit ca o lucrare demonică, în timp ce sunt convinşi că ei se învrednicesc de revelaţii dumnezeieşti. „Spiritualiştii” sunt în genere fervenţi practicanţi ai Bisericii, ei nu „cheamă morţii”, dar în schimb, se adună deopotrivă în şedinţe ascunse, pentru a avea, prin mediumi comunicări „la planşetă”, din partea unor presupuşi sfinţi ortodocşi (sau *neortodocşi*) cărora le urmează toate îndemnurile.

Ei cred în reîncarnare şi se întemeiază pe multe credinţe deşarte; îşi fac o falsă închipuire a Sfintei Treimi, pe care o concep nu într-o înţelegere ipostatică şi unitară, ci într-o succesiune de valori descrescânde de la Tatăl până la Duhul Sfânt; ei subestimează valoarea dogmelor pentru credinţă; micşorează cu răstălmăciri arbitrare sfintele canoane ecumenice; sunt neascultători Bisericii Ortodoxe, având împărtăşire duhovnicească cu toţi ereticii; ei cred cu uşurinţă în dogme străine şi osândite de Biserica noastră; au cultul unor „sfinţi” şi „moaşte” străine de dreapta credinţă; au mare înclinare de a crede în orice semne şi minuni înşelătoare ale unor falşi profeţi; ei se cred *aleşi* şi în toată aparenţa de smerenie sunt trufaşi, ca şi învăţătorul lor Satana, crezându-se chemaţi spre „misiuni” şi „revelaţii” înalte pe care Domnul le-a pregătit pentru ei. Prin comunicările primite, aceşti „spiritualişti”

3 În Anglia şi în ţările anglo-saxone, toţi spiritiştii, fără deosebire, îşi zic spiritualişti".

sunt îndemnaţi să fie milostivi, să întreprindă lucrări de binefacere, să trăiască în cumpătare. Drept urmare, pe mulţi momeala aceasta frumoasă îi atrage şi îi câştigă, încredinţându-i că „roade-le sunt bune” şi că deci şi „pomul e bun”.

Ei nu vor însă să înţeleagă că *prin rătăcirea lor s-au sinucis duhovniceşte* şi că semănătura lor nu e grâu ci neghină, deoarece ei aduc stricare dreptei credinţe şi învăţături mincinoase. Pe câtă vreme Sfânta Scriptură spune: „Dacă vă propovăduieşte cineva o Evanghelie, alta decât aceea pe aţi primit-o să fie anatema!” (Galateni 1, 9).

Deci, dacă n-ar fi decât învăţătura drăcească a reîncarnării, care se propovăduieşte de către aceşti trufaşi rătăciţi, şi încă este o pângărire a Evangheliei!

Prin aceeaşi întunecată lucrare, anumite cercuri „spiritualiste” pretind că au comunicări de la Mântuitorul sau chiar că El însuşi li se arată în chip luminat, acolo, în acele „odăiţe ascunse”, unde Domnul Hristos ne-a îndemnat să nu ne ducem şi să nu credem, căci sunt lupi în blană de oaie care vor să ne piardă. Iar în această înşelăciune, mediumii lor, sub călăuzirea puterii satanice, scriu comunicări cu conţinut religios, vestesc lucruri viitoare, împart sfaturi moralizatoare şi pictează icoane.

Cât despre aceste „icoane”, ele se „sfinţesc” acolo, la aceeaşi planşetă diabolică, de presupusa mână a Mântuitorului. Asemenea pângăriri sunt ţinute apoi în mare cinste cu candela aprinsă şi cu încredinţarea că Domnul şi-a zugrăvit chipul Său după asemănarea Lui.

Unul dintre precursorii „doctrinei” spiritismului, Emanuel Swedenborg, ca răspuns la întrebarea 139 din catehismul său spune: „Eu cred că noi suntem acum ajunşi la timpul venirii lui Hristos, la începutul Bisericii noi, care se cheamă «Noul Ierusalim». Această venire nu e personală, ci spirituală, şi este constituită de revelaţia Sfântului Duh, a cuvântului Său dumnezeiesc”.

„Eu, Iisus – le spune o comunicare – am apărut în 1861 şi declar că *noua iconomie* care se cheamă *venirea Domnului* este începută”. „Ea fu inaugurată în 1874 şi

atunci se adeveriră cuvintele profetului: «Domnul va veni pe nourii cerului cu mii de îngeri»; «*prin mediumi, noi vindecăm bolnavii şi alungăm duhurile rele*»". (Din Conradi 77. Gesù Christo-ritorne-rà? Quando? Come? Perchè? Ed. S. Firenze 1927).

Şi Conradi adaugă: „Asemenea manifestări spiritiste, minunate şi ciudate au fost constatate de fiziologi, chimişti, fizicieni, matematicieni, naturalişti etc.

Asemenea lucrare întunecoasă, asemenea putere diabolică este acum răspândită în toată lumea şi a îmbolnăvit cu arta sa blestemată 20 de milioane de oameni" (aceeaşi lucrare, p. 78).

Despre aceştia, ca şi despre toţi sectanţii se poate spune: vor „cădea" în cursa Satanei „cei sortiţi pieirii" deoarece „n-au primit iubirea adevărului ca să se izbăvească". Pentru aceea le trimite Dumnezeu lucrarea înşelăciunii. Această apostasie este a acelora care nu sunt tari în credinţa adevărată şi se lasă uşor ispitiţi de cel rău.

În încheierea acestui capitol se cuvine să se pomnească ceva şi despre magnetismul animal şi despre sugestie, de care s-au ocupat cu precădere medici de seamă din diferite ţări, dar care au pornit în cercetările lor de la aceleaşi puncte vicioase ca şi în celelalte fenomene psihice, în care Adevărul revelat prin Biserică este ocolit, sau chiar pângărit.

Această nouă formă de manifestare a puterilor necunoscute ale omului a stârnit în ultimele decenii un deosebit interes pentru toţi cercetătorii de fenomene metapsihice.

Felurite experienţe medicale, cu rezultate foarte neînţelese pentru cei neduhovniceşti şi pentru cei străini de toate firele demonologiei, au putut tulbura multe minţi. Între aceste experienţe se pot cita unele exemple devenite clasice. Aşa este cazul provocării unor arsuri sângerânde, fără nicio substanţă vesicantă, asupra unei persoane hipnotizate şi supusă unei simple sugestii.

Deopotrivă s-au stabilit rezultate contrarii când, în aceeaşi stare hipnotică, şi tot prin sugestie, s-au putut

împiedica orice efecte pe care trebuia să le producă în mod natural aplicarea unei substanţe vezicante pe braţul unei persoane. Pentru ca experienţa să fie mai concludentă, s-a aplicat concomitent pe celălalt braţ al persoanei în cauză aceeaşi substanţă vesicantă, fără însă ca sugestia să se exercite şi faţă de acea parte a corpului; drept rezultat, „revulsivul" a stârnit acolo o adevărată inflamaţie cu serozităţi şi cu o mare iritare a epidermei, în timp ce nimic nu se producea pe primul braţ.

Martorii acestei experienţe au fost profesorii Beaunis şi Bernheim de la Facultatea de medicină din Nancy, împreună cu doctorii Brulard şi Liébeault („Causerie Scientifique" de Victor Meunier – Rappel, Paris).

În alte cazuri şi cu aceleaşi procedee s-au putut provoca asupra unor persoane supuse sugestiei hipnotice, stări de beţie, de veselie nemăsurată sau de mare îndurerare etc.

Sunt cunoscute şi experienţele făcute cu schimbarea personalităţii cuiva, mergând până acolo încât „o tânără femeie s-a putut crede general, iar un bărbat în toată firea s-a putut crede doică".

…" De pe urma unor asemenea experienţe se văd oameni umblând în patru labe şi lătrând ca nişte câini, iar alţii mieunând ca nişte pisici, deoarece li s-a sugerat gândul că ei sunt într-adevăr câini sau pisici., Multora li se poate sugera ideea că au comis o crimă pe care sunt în stare să o declare şi să-şi ia pedeapsa" (Din aceeaşi „Causerie Sciéntifique", Paris).

Dacă asemenea experienţe sunt menite să înjosească personalitatea omului şi să o falsifice până la cele mai dezgustătoare forme demonice, ispita unor asemenea „cercetări ştiinţifice" i-a călăuzit pe unii psihiatri la aplicarea magnetismului în formă de sugestie în felurite cazuri de vindecări de boli, fie de natură nervoasă, fie organică.

Deci folosindu-se anumite puteri psihice ascunse în om, pentru scopuri care par bune, dar stingându-se până la o totală atrofiere personalitatea omului, care se supune

unor asemenea practici, de fapt se aduce în joc intervenţia aceloraşi agenţi demonici ca şi în celelalte îndeletniciri psihice, iar rezultatele obţinute oricât ar fi de *minunate*, nu sunt totuşi minuni, ci satanisme.

Cât despre lămurirea unor asemenea „minuni" ale psihismului, desigur că nu de la ştiinţele fizice, biologice sau medicale se va putea aştepta vreo dezlegare, ci numai de la *demonologie*, care la lumina învăţăturilor Bisericii Ortodoxe, ne poate dezvălui sorgintea reală din care provin astfel de fenomene.

Iar Biserica Ortodoxă este singura biserică adevărată şi mântuitoare, din toate cultele creştine, care poate filtra şi clasa în chip desăvârşit toate aceste fenomene, deoarece este singura alcătuire sobornicească şi apostolică care păstrează nealterate toate Sfintele Taine şi toată Sfânta Predanie, prin dogmele, rânduielile şi canoanele Sfintelor Sinoade ecumenice.

Biserica fixează însă şi aspre canonisiri împotriva tuturor înşelătorilor sau săvârşitorilor acestor urâciuni.

„Spiritismul – scrie Ierom, Nicodim Sachelarie în «Pravila bisericească»[4] – este o născocire diavolească care înşală minţile cele necredincioase şi *nesupuse poruncilor lui Dumnezeu*. Oare sufletele oamenilor (după moarte) le-a lăsat Dumnezeu să umble fără niciun rost? Numai diavolului i-a îngăduit Dumnezeu să umble ca un leu căutând pe cine să înghită" (I Petru 5, 8; Iov 2, 1-10).

Pentru aceasta Dumnezeu a poruncit: «Numai Eu sunt Domnul! Să nu vă duceţi la cei ce cheamă sufletele

5

morţilor, nici la vrăjitori, ca să-i întrebaţi şi să fiţi părtaşi cu ei, fiindcă numai Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru» „(Lev. 19, 31).

„Şi dacă vi se va spune, zice Isaia: «întrebaţi pe cei ce cheamă morţii şi pe cei ce spun viitorul şi bolborosesc», răspundeţi: nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morţi pentru cei vii?" (Is. 8, 19).

---

4 „Pravila bisericească", lerom. Nicodim Sachelarie, Seminarul Monahal Cernica, 1940, pp. 297-298.

„El este o amăgire diavolească, «Şi nu este de mirare căci chiar Satana se preface în înger de lumină… iar slujitorii lui se prefac în slugi ale vieţii cuvioase. Sfârşitul lor va fi pierzarea» „(II Cor. 11, 14; El 6, 12).

„Cel ce nu se leapădă de această înşelăciune nu poate fi primit la Sfintele Taine şi se canoniseşte ca şi vrăjitoria…” (Afurisania pe 20 de ani).

Tot astfel şi cu privire la hipnotism, despre care se spune:

„Hipnotismul este o fază a vrăjitoriei, iar nu a ştiinţelor psihologice cum ar pretinde unii. Cine îl practică se canoniseşte ca şi vrăjitoria” (Din aceeaşi ediţie, p. 155).

IV

O ÎNŢELEPCIUNE NEBUNEASCĂ ŞI O FALSĂ MISTICĂ

„Am văzut mrejele Satanei întinse peste toată faţa pământului” Sfântul şi Marele Pafnutie

În babilonia pe care îngerul căzut a căutat să o provoace în lume, în toate domeniile de gândire, ca un surplus al ereziilor fără de număr apărute în credinţă de atâtea veacuri, sunt de reţinut şi rătăcirile care au ieşit de pe urma unor teorii „ştiinţifice”. Aşa de pildă: teoria darwinistă a descendenţei omului din maimuţă sau susţinerea existenţei

5 5 5 5

omului pe pământ de mai multe sute de mii de ani, deci împotriva adevărului biblic, precum şi afirmarea apariţiei iniţiale a omului pe cale naturalistă şi nu dintr-o spiţă unitară, adamica şi genetică.

În psihologie s-a alterat concepţia conştiinţei umane prin noţiunea inconştientului, ajungându-se la aberaţia psihanalizei freudiste.

În ştiinţele fizice şi chimico-biologice s-a ajuns la cultul materiei ca generatoare a vieţii primare (teoria monerelor); şi odată cu afirmarea că „în natură totul se transformă şi nimic nu se pierde” s-a admis nemurirea materiei, dar s-a tăgăduit veşnicia duhului.

În sociologie s-a introdus „contractul social” cu toate

urmările lui: căsătoria în scop naturalist şi deci nu tainic şi spiritual; divorţul din ce în ce mai nestăvilit; masculinizarea femeii, libera cugetare în credinţă, iar apoi avortul autorizat pentru diferite cauze cu aparenţă de îndreptăţire şi sub o altă formă sterilizarea în scopuri rasiale, ideea socială comunistă şi altele.

În economia politică s-a ajuns la teoria distrugerii supraproducţiei naturale în scopul speculării valorii ei (în Brazilia se aruncă cafeaua în mare ca să se menţină preţul cafelei în Europa; prin diferite porturi mediteraneene se distrug milioane de portocale, ca să nu scadă costul acestor exotice în ţările importatoare; întinderi de vii rămân neculese ca să nu se deprecieze vinul marilor producători viticoli; zeci de mii de oi sunt uneori omorâte în Australia, ca să nu se concureze lâna din centrele textile britanice).

În igienă se introduce ideea de contagiune până şi cu privire la cele sfinte şi în toate domeniile se observă aceeaşi părăsire a sensului adevărat al existenţei şi al vieţii, faţă de viziunea Sfintei Scripturi.

„Vai lumii din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire, dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!” (Matei 18, 7).

„Voi prăpădi înţelepciunea celor înţelepţi – spune Domnul – şi voi nimici priceperea celor pricepuţi”; iar Apostolul Pavel adaugă: „Unde este înţeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbăreţul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înţelepciunea acestei lumi? Căci întrucât lumea, cu înţelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii Crucii” (1 Corinteni 1, 19 – 21).

O anumită stare haotică în gândirea şi simţirea ultimelor decenii este de observat şi într-un alt câmp de manifestări. Sub aceeaşi ascunsă lucrare demonică apare astfel noua artă deformistă – smulsă din rădăcinile ei fireşti – cu tendinţe „futuriste”, „dadaiste” şi

„supermoderniste”, şi cu o notă de „*scandal*” care se întâlneşte atât în arhitectura vremii, cât şi în artele plastice. Deopotrivă se caracterizează şi muzica nouă, prin elementele ei împrumutate din elucubraţiile negrilor sau moda femeiască decăzută sub orice nivel de bun simţ şi ajungând până la caricaturizarea genului uman…

În Babelul cel nou s-au încurcat nu numai limbile oamenilor, dar şi simţirile şi credinţele lor.

Iată însă că, prin întronarea mentalităţii evului modern, problemele de existenţă ale vieţii devenind din ce în ce mai complicate, lumea a căzut în materialismul cel mai înverşunat.

Totodată, prin ceea ce tehnica a înfăptuit mai „senzaţional”, ştiinţele pozitive au împins lumea într-o măsură şi mai mare spre cel mai absurd raţionalism.

Materialismul, conlucrând cu raţionalismul, într-o acţiune comună de dezagregare a spiritului omenesc, a ucis credinţa în mare parte. Deci, toată această lume dezrădăcinată sub impulsul Satanei, din legăturile ei spirituale, s-a îndepărtat de ideea creştină prin cele două virusuri ale evului nou: materialismul şi raţionalismul. Drept o urmare firească, lumea modernă a devenit din ce în ce mai înclinată de a cădea în ateism sau de a primi *idolatria*.

Căci cine se îndepărtează de Hristos este îmbrăţişat de Satana.

S-a ajuns astfel la felurite chipuri de tăgăduire a credinţei şi de batjocorire a Bisericii, iar în ultimele vremuri s-a instituit o organizaţie foarte activă a „Uniunii mondiale a ateilor”. Pe de altă parte, teosofia, spiritismul şi neopăgânismul, combinate cu toate formele de ocultism şi de magie, au ieşit la iveală de pretutindeni şi sunt în mare cinste printre toţi creştinii descreştinaţi.

Anumiţi oameni cu renume şi-au dat girul lor, fără rezerve, tuturor acestor manifestări, prin simplul fapt al constatării fenomenelor, şi le-au prezentat ca pe nişte adevărate „revelaţii ale ştiinţei”. Printre marii savanţi susţinători a întunecoaselor speculări şi practici psihice se

enumeră: Crookes, Russel-Walace, Zoellner, dr. Schrenck-Notzing, Flaminarion, Lombroso, Edison şi alţii.

Ca rezultat al unor asemenea tendinţe, se scriu o sumedenie de cărţi cu conţinut ocultist, se întemeiază de către Ch. Richet, o nouă ştiinţă denumită „metapsihică", iar de curând se înfiinţează o nouă catedră de spiritism la „Trinity College" din Cambridge. În sfârşit, „misterele" şi magiile Tibetului şi Indiei devin izvorul de inspiraţie al tuturor „iniţiaţilor".

Asistăm la o *îngrozitoare recădere a lumii în vrăjitorie*. Din fericire însă „nici porţile iadului nu vor birui Biserica", iar mărturisitorii lui Hristos, în duhul Adevărului, vor rămâne până la sfârşit.

Iată, deci, că într-o asemenea vreme de mare decădere duhovnicească pentru toată omenirea, în care păcatul a sporit atât de mult sub toate formele, dar în care începe să se înfiripe şi o frumoasă trezire de credinţă dreptmăritoare, s-au ivit şi continuă să se ivească fel şi fel de arătări şi semne fantastice, care stârnesc o neobişnuită vâlvă şi frământă nenumărate suflete. De aceste „minuni" petrecute şi la noi în ţară, unii s-au îndoit, alţii s-au lepădat; dar mulţi au crezut în ele. Îndoiala multora a fost cauzată de

5

două fapte: pe de o parte de neîncrederea în buna credinţă a diferiţilor vizionari, bănuindu-i pe aceştia de minciună, pe de altă parte, de gândul că aceşti vizionari ar fi fost nişte isterici sau maniaci, care au căzut în prada unor halucinaţii.

5

În sfârşit, este şi o categorie a ateilor şi a zeflemitorilor, a acelor oameni învârtoşaţi, care nu cred în minuni şi care hulesc Duhul Sfânt.

Se pare, totuşi, că cei cu chemare teologică nu s-au întrebat îndeajuns dacă toate aceste pretinse minuni nu ar fi fost cazuri de o închipuită teofanie, deci de o lucrare luciferică şi nu de o descoperire dumnezeiască.

Sunt bine cunoscute tuturor împrejurările în care, în

ultimii ani, s-au produs cele mai însemnate dintre aceste „minuni”, precum şi elementele de căpetenie care le-au constituit.

Povestirile repetate ale vizionarilor, cărţile tipărite în acest scop şi toate mărturiile credincioşilor care au luat cunoştinţă de aceste „descoperiri”, chiar la locurile arătărilor, sau „minunile” petrecute în aceste împrejurări, formează documentul de cunoaştere al tuturor acestor cazuri.

Să pătrundem deci, cu toată nepărtinirea, în miezul acestor întâmplări neobişnuite, pentru a cunoaşte din ce izvoare pornesc ele, căutând *să ne bucurăm de biruinţa Adevărului, iar nu de biruinţa părerilor noastre*. Mai presus de orice să fie Hristos, care este Adevărul, iar nu şarpele care se ascunde în noi sub chipul „amorului propriu” sau al unor false credinţe.

De fapt, prin cele de faţă nu se va pune în discuţie dacă vizionarii de care ne ocupăm ar fi nişte mincinoşi sau nişte oameni de rea credinţă sau nişte halucinaţi, ci faptul dacă ei înşişi nu au fost înşelaţi de o lucrare a ispititorului, pe temeiul credinţei şi al Scripturilor, scoţându-se astfel în lume felurite învăţături greşite şi nepotrivite. Căci pot fi unii oameni foarte evlavioşi care, fiind ispitiţi prin mincinoase revelaţii, de şarpele cel bătrân, nu-şi dau seama de această înşelăciune şi, din cauza unei lipse de orientare duhovnicească, devin ei înşişi scula răului într-o acţiune antichristică, fiind totuşi încredinţaţi că pe Dumnezeu îl slujesc.

Sunt numeroase cazurile de acest fel, care se întâlnesc în viaţa celor mai cuvioşi trăitori creştini, de care atâtea cărţi ale Bisericii sau ale tradiţiei noastre duhovniceşti, ne fac cu prisosinţă pomenire. Aici este însă şi partea de grijă a celor cu răspundere pentru credinţa noastră, ca să ştie să lămurească bine, şi fără greş, toate cazurile de închipuită teofanie, pentru a nu le lăsa la voia întâmplării, ca să devină o primejdie pentru obştea ortodoxă.

În toate aceste întâmplări cu „minuni”, dar mai cu

seamă după „revelaţia” de la Maglavit, aproape toţi ceilalţi vizionari care s-au ridicat de pe întinsul ţării, au pretins că L-au văzut pe Dumnezeu-Tatăl sau pe Sfânta Treime, sau pe Hristos, sau pe Maica Domnului, sau pe alţi Sfinţi, şi au îndemnat lumea să se lase de faptele rele şi să ia drumul Bisericii. Orice îndemn spre pocăinţă este desigur bun şi folositor. Întrucât, însă, aceste cazuri de pretins misticism *se întemeiază pe o reală descoperire dumnezeiască*, rămâne de văzut.

Râvna şi strădania unor vizionari, care iară de încetare îşi vestesc solia, poate îi cu totul deosebită şi pilduitoare, dar nu reprezintă decât o *valoare relativă* faţă de miezul lucrării. Căci hotărât este că simplul fapt de a întoarce pe câte unii oameni la credinţă nu este o garanţie de solie dumnezeiască, atâta timp cât şi „diavolul are credinţă de se cutremură” şi totuşi nu se mântuie. Deci scopul este ca să se întoarcă lumea la Dumnezeu, în toată ascultarea Sfintei Biserici şi în împlinirea sfintelor porunci.

Pe măsură ce anumite lucrări de rătăcire îmbracă forme de credinţă şi de evlavie, iar anumite semne neobişnuite, cu aparenţă de teofanie, se prezintă în formă „evanghelică” şi se ascund îndărătul Bisericii, ele devin şi mai primejdioase pentru viaţa noastră duhovnicească.

Cu o asemenea momeală s-au desprins din trunchiul Bisericii Sobornicești şi Apostolice sumedenie de suflete, în rătăciri şi secte atât de felurite şi de veninoase. Cu aceeaşi momeală Satana cheamă necontenit lumea în adâncul Gheenei, prin glasul ademenitor al multor falşi profeţi. Şi mulţi se prind şi cad în cursă.

Cele spuse de astfel de „profeţi” – ei înşişi de bună credinţă, dar înşelaţi – sunt de multe ori lucruri bune şi folositoare; ele cuprind citate biblice, îndemnuri morale şi par izvorâte din inspiraţia Duhului Sfânt. Dar ce folos? Căci esenţial este ca *tot* ceea ce formează obiectul unei descoperiri dumnezeieşti *să fie curat şi sfânt, fără nicio abatere şi fără niciun element dubios, pentru ca nimic să nu iasă din cuvântul Scripturii şi din brazda Sfintei Predanii şi nimic să nu deformeze dreapta credinţă*.

Apărând însă puncte dubioase, atât din cuprinsul unor pretinse revelaţii, cât şi din lucrările de „minuni” săvârşite de unii vizionari, suntem datori să fim cu cât mai multă luare aminte faţă de aceste întâmplări, deoarece eticheta unui produs ne poate înşela asupra provenienţei lui reale. Toţi cunoaştem cazul atâtor fabricate „străine” care, purtând o pretinsă „marcă autentică”, provin totuşi din cine ştie ce loc al ţării noastre şi izbutesc să înşele pe mulţi oameni simpli.

Din moment ce se constată o abatere într-un caz de manifestare mistică, este de prisos să mai susţinem că respectiva „minune” poate fi de la Dumnezeu. Cu asemenea mistificări, ne aflăm într-o mare primejdie pentru credinţa cea adevărată. Propriu-zis, nu este destul a ne afla în faţa unor semne neobişnuite pentru a le chezăşui drept minuni, adică, drept o adevărată lucrare dumnezeiască. Pentru că semne neobişnuite pot fi făcute uşor prin puterea celui rău. Şi nu este o dovadă suficientă când, în urma unei lucrări aşa-zise „suprafireşti”, un om cu totul redus şi incult vorbeşte ca din Sfânta Scriptură, pentru a crede că însuşi Duhul Sfânt grăieşte prin gura aceluia. Căci şi diavolul cunoaşte Scriptura. Iar toate ereziile de credinţă care s-au produs în decursul atâtor veacuri, au fost provocate tot de ispitele Necuratului, pe temeiul Sfintelor Scripturi.

Ne spune în această privinţă chiar Mântuitorul: „Se vor scula mulţi proroci mincinoşi şi vor înşela pe mulţi” (Matei 24, 11). „Atunci dacă vă va spune cineva: Iată, Hristosul este aici sau acolo, să nu-l credeţi. Căci se vor scula hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; *vor face semne mari şi minuni* până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Iată ce v-am spus mai înainte. Deci, dacă vor zice: *Iată-L în pustie* (vedenii sataniceşti şi înşelători antichristice) să nu vă duceţi acolo! *Iată-L în odăiţe ascunse* (fenomene spiritiste) *să nu credeţi*!” (Matei 24, 23 – 26).

Când este vorba însă că îi va înşela, de va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi, se înţelege de la sine că nu cu

ispite grosolane îi va momi vicleanul pe aceşti binecredincioşi, ci cu însăşi Sfânta Scriptură şi cu învăţătura Bisericii. De altfel, când a cutezat Satana să-L ispitească în pustie pe însuşi Domnul Hristos, I-a vorbit tot din Scriptură, ca un iscusit învăţat.

Mântuitorul ne-a prevenit deci despre aceste diferite vedenii care aveau să se întâmple, prin pustie sau prin odăiţe ascunse, sub chipul unor *hristoşi mincinoşi*. Iată însă că şi Apostolul Pavel ne atrage aceeaşi luare aminte:

„Şi nu este de mirare, căci *chiar Satana se preface într-un înger de lumină*. Nu este deci mare lucru, dacă *şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii*" (II Cor. 11, 14 – 15).

Totodată, în Apocalipsă (13, 13 – 14) ni se vesteşte răspicat: „Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele care i se dăduse să le facă în faţa fiarei…"

După cum se vede, mare este puterea Satanei, când Dumnezeu îi dă îngăduinţa de a face asemenea lucrări şi lesne este ca semnele ispititorului să fie luate drept minuni dumnezeieşti, pentru a ne atrage în mrejele lui pierzătoare.

Astfel că nu este destul a vorbi sau a face minuni în numele lui Hristos, pentru a fi într-adevăr ai lui Hristos. Se cuvine deci să ne călăuzim paşii cu mare băgare de seamă pentru a nu ne lăsa înşelaţi de un duşman atât de temut şi de iscusit care, ca un mare strateg, ne întinde curse de moarte.

La aceste consideraţii s-ar putea însă replica; oare dacă ştim că lupi răpitori vor veni în blană de oaie, trebuie să ne temem şi de oile adevărate? Dacă vor veni hristoşi mincinoşi şi tot felul de înşelăciuni satanice, trebuie să ne îndoim şi de adevăratele minuni dumnezeieşti? Oare să credem că Domnul îşi va îngrădi puterea de a se mai descoperi aleşilor Săi prin vise sau vedenii minunate? Desigur că nu!

Dar dacă este totuşi cu putinţă ca minuni reale să se

întâmple cu vasele alese ale Domnului, potrivit cu profeţiile lui Ioil (2, 28 – 32), este în schimb nevoie, pentru buna noastră încredinţare, ca toate aceste manifestări dubioase să fie trecute printr-un filtru desăvârşit, în care criteriul să fie nu numai elementul suprafiresc şi Scriptura, dar şi toată Sfânta Predanie a Bisericii Sobornicești şi Apostolice.

Pentru cine crede în Dumnezeu şi în Atotputernicia Lui, nu este păcat a respinge o minuneândoielnică; dar a o primi prea repede, şi cu riscul de a fi înşelat, este fără îndoială un păcat, care poate sminti şi pe alţii. A respinge o minune este un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu, când *nu numai din prudenţă*, *dar şi din smerenie* credinciosul nu o primeşte. A te lăsa însă ispitit de orice semne neobişnuite este o dovadă de uşurătate, de deşertăciune şi de trufie.

Aceste susţineri sunt făcute cu multă temeinicie de diferiţi sfinţi ai Bisericii, iar fericitul *Nicodim Aghioritul* – vrednicul scriitor şi cărturar athonit al veacului al XVIII-lea – ne recomandă cu toată stăruinţa ca, în cazul când ispititorul ne-ar ataca vreodată „cu mincinoase arătări, cu vederi şi cu prefaceri în înger de lumină”, *să respingem aceste vedenii fără nicio şovăială*.

„Schimbă-te, ticălosule, în întunericul tău. *Nu-mi* trebuie *arătări*”, spune acest cuvios teolog. Apoi adaugă următoarele: „*Chiar dacă din multe indicii, vei cunoaşte că aceste semne sunt adevărate şi vin de la Dumnezeu, totuşi fugi totdeauna de ele şi cât poţi, alungăle departe de tine*. Nu te teme că nu-i place lui Dumnezeu această întoarcere. Dacă aceste vederi ar fi de la Dumnezeu, ştie să ţi le cureţe şi nu-i va părea rău dacă nu le primeşti. Căci Cel ce dă har celor smeriţi, nu-l ia de la ei, pentru tot ce fac din smerenie” („Războiul cel nevăzut”, p. 148, trad. Protos. Nicodim Ioniţă, Biblioteca misionarului ori. nr. 6, Chişinău).

Deosebit de vrednice de luat aminte apar, în această privinţă, şi sfaturile duhovniceşti ale Sfântului cuvios Grigorie Sinaitul, unul dintre întemeietorii isihasmului

athonit şi un mare trăitor creştin al Răsăritului. În „Praecepta Mesichastas” (Migne P.G. t. CL, col. 1329 – 1345), el spune următoarele:

„Să nu primeşti nicidecum (ca revelaţie) orice închipuire care vine din simţuri sau raţiune sau din afară sau dinăuntru, sau chiar chipul lui Hristos, sau al vreunui înger, sau forma unui sfânt, sau lumină nălucindu-se în minte şi luând vreo înfăţişare, pentru că însăşi mintea, prin natura sa proprie, are puterea de imaginaţie şi uşor poate să-şi reprezinte chipuri către care sunt atraşi (sau pe care le doresc) cei ce nu observă cu de-amănuntul acest lucru, *vătămându-se* pe sine. Pentru aceasta ia aminte să nu te încrezi în ceva, consimţind degrabă chiar de ar fi lucru bun, înainte de cugetarea celor încercaţi şi *după multă cercetare*, ca să nu păgubeşti şi să fii cu multă băgare de seamă, păstrându-ţi întotdeauna mintea limpede, fără vreun chip sau vreo formă”.

„Căci adesea ceea ce a fost trimis de la Dumnezeu spre ispitire, pentru cinste pe mulţi a vătămat; *fiindcă Domnul voieşte să încerce* unde înclină libertatea noastră”.

„Cel ce a văzut ceva cu mintea sau cu simţurile, chiar de ar fi de provenienţă divină şi va primi fără de cercetarea celor încercaţi, lesne se înşală sau se va înşela ca un lesne primitor. Căci Dumnezeu nu se mânie faţă de cel care se observă pe sine însuşi în chip amănunţit, de teamă ca să nu rătăcească, chiar dacă nu ar primi astfel ce vine de la El, fără întrebare şi multă cercetare, şi-l laudă mai degrabă ca pe un înţelept, deşi S-a mâniat pentru unii”.

„Nu trebuie să întrebi pe toţi, ci pe unul căruia i s-a încredinţat şi conducerea altora şi care străluceşte prin viaţă. *Căci mulţi neîncercaţi au vătămat pe mulţi alţi nepricepuţi, a căror osândă o vor avea după moarte*. Fiindcă nu toţi pot călăuzi pe alţii. Fiecare a dobândit cunoştinţă proprie şi înţelegere naturală sau practică sau instruitoare, dar nu toţi dobândesc pe cea a duhului”.

Pentru aceasta a zis şi înţeleptul Sirah (Is. Sirah 6, 6):

„Să ai mulţi dintre cei ce trăiesc în pace cu tine, iar «sfetnicii tăi dintr-o mie unul». Nu mică este lupta de a afla călăuza care nu rătăceşte, nici în fapt nici în cuvinte şi nici în gânduri. În acestea se vede că cineva este nerătăcit când ar avea şi fapta şi înţelepciunea mărturisită din Sfânta Scriptură, înţelegând cu măsură în cele ce trebuie să înţeleagă”.

„Căci nu puţină sforţare trebuie să depui ca să dobândeşti adevărul pe faţă şi să scapi de cele potrivnice harului, pentru că *diavolul obişnuieşte mai ales la începători să arate sub forma adevărului rătăcirea lui, înfăţişându-le viclene ale lui ca duhovniceşti*”.

„Aşadar, din lucrare vei putea cunoaşte lumina care a strălucit în sufletul tău dacă este a lui Dumnezeu sau a lui Satan. Lăptuca sălbatică este asemenea picridei la vedere şi oţetul este asemenea vinului la înfăţişare, dar prin gust, gâtlejul le cunoaşte şi face deosebirea fiecăruia; tot astfel şi sufletul dacă va băga de seamă, cu ajutorul simţului mintal, va cunoaşte darurile Duhului şi nălucirile Satanei”.

Întemeiaţi pe aceleaşi precepte duhovniceşti, ne învaţă şi fericiţii cuvântători de Dumnezeu Calist şi Ignatie, spunându-ne:

„Liniştindu-te şi voind a fi singur cu Dumnezeu împreună, *să nu primeşti niciodată orice ai vedea simţit sau de gând sau materialnic înăuntrul tău, sau din afară, chiar şi în chip al lui Hristos sau obraz de înger sau Sfânt sau închipuire de lumină, nălucindu-se în minte, ci rămâi necrezând sau îngreunându-te de aceasta, chiar dacă ar fi fost bună*, mai înainte de a întreba pe cei iscusiţi. Pentru că acest lucru este foarte de folos şi prea iubit lui Dumnezeu şi prea bine primit. Întotdeauna păzeşte mintea ta nevătămată, nevopsită, nefăţuită, fără chip, fără formă, nefelurită, fără câtăţime” (Din Filocalia, cap. 73, după o veche traducere în manuscris de la Muntele Athos).

Tot astfel spune între altele şi dumnezeiescul Diadoh în aceeaşi Filocalie la cap. 74:

„Este cu neputinţă ca cineva să guste din dumnezeiască bunătate întru simţire, după cum este cu

neputinţă ca şi amărăciunea dracilor să o urce cu simţire, dacă nu va adeveri deplin prin sine că *Darul e sălăşluit întru adâncul inimii*".

„Iar duhurile cele rele petrec în jurul mădularelor inimii, lucru pe care dracii nu voiesc să fie crezut de oameni, pentru ca nu cumva mintea cunoscând acestea cu de amănuntul să nu se înarmeze împotriva lor".

„Acum ai şi pentru acest lucru sfătuire destulă şi îndestulează-te; dar după ce ai aflat miere, mănâncă puţin, ca nu cumva, umplându-te de saţ, să ţi se aplece şi să le verşi".

E interesantă în această privinţă şi lămurirea adusă despre vedenii şi de către unii comentatori mai noi, între care îl menţionăm, de pildă, pe Ierom. Nicodim Sachelarie, care în „Pravila Bisericească"[5] scrie următoarele:

„Vedeniile sunt arătări percepute aievea de ochiul minţii, fie în stare de funcţionare normală a organismului, fie într-un somn complet sau pe jumătate, fie în extaz".

„Vedeniile bune se descoperă oamenilor sfinţi iar uneori chiar şi celor obişnuiţi".

„Numai atunci Dumnezeu învredniceşte de vedenii pe cineva când voieşte să lucreze faptele mântuirii atât pentru cel ce are vedenia sau şi pentru alţi oameni" (Fac. 12, 1 – 4; 17, 1 – 22; Is. 6, 1-12; Fapte 16, 9; Sf. Isaac Sirul 32, 35; Num. 22 şi 23).

„Vedeniile sunt posibile şi astăzi şi sunt credincioşi care se învrednicesc cu adevărat să aibă adevărate vedenii bune, însă ele sunt cazuri rare, *suportate de oameni care au ajuns la un mare nivel de viaţă duhovnicească susţinut de o deosebită luminare harică şi de o rugăciune* permanentă.

„Vedeniile înşelătoare sunt acelea născocite de diavolul, prin îngăduinţa lui Dumnezeu, din pricina nesincerităţii omului şi a *păcatelor tăinuite*. El angajează starea sufletelor bolnave, nesincere, neascultătoare şi cuprinse de urâciune faţă de tot ceea ce nu este pe placul

5 „Pravila Bisericească" Ierom. Nicodim Sachelarie, Seminarul Monahal Cernica, 1940 (pp. 319-321).

lor, *indiferent de binele în sine*”.

„*Celor înşelaţi, diavolul le dă chiar imbold de efort ascetic, de credinţă şi de fapte bune*, mai ales acelora care dispun de un firesc potolit, *înfăptuind astfel o evlavie diabolică cu care se sileşte să înşele chiar şi pe cei aleşi*”.

(Pateric, cap. VII).

„Vedeniile nu se produc la cheremul omului şi nici nu se face o meserie din ele, cum este înşelăciunea spiritistă, ci ele sunt mai presus de voinţa omului, iar felul de înfăptuire şi scopul lor este în mâna Proniei dumnezeieşti. Omul este numai un receptacul umilit pururea de neputinţa sa şi cu cât se învredniceşte de mai mari descoperiri, *cu atât mai mult se cunoaşte pe sine că nu este nimic prin sine însuşi, cufundându-se într-un adânc de smerenie*”.

„Duhovnicul chiar când are toate probabilităţile adevăratei vedenii, să nu se entuziasmeze în faţa credinciosului, ci cu blândeţe să-l sfătuiască la umilinţă şi la o iubire larg cuprinzătoare, fiindcă pentru cel curat nu-i nimic spurcat, şi *să-i cerceteze cât mai des starea sa sufletească*” (I Cor, 2, 15; II Cor. 12, 1-12).

„*Iar în cazurile când lucrurile sunt nelămurite, să aibă modestia* (duhovnicul) *de a nu se pronunţa nici într-un fel*”.

V

DESPRE

DIFERITE SEMNE ŞI VINDECĂRI PRESUPUSE SUPRAFIREŞTI DAR DE ORIGINE DEMONICĂ

În legătură cu ivirea unor revelaţii se pot produce cazuri de vindecări de boli, semne cereşti sau vedenii, petrecute fie cu vizionarul căruia i s-a făcut descoperirea, fie cu alţi credincioşi. Dar asemenea fenomene nu pot însemna prin ele însele, şi de la prima vedere, un argument hotărâtor că „revelaţia” este cu adevărat de la Dumnezeu.

De fapt, Satana poate săvârşi semne şi minuni mincinoase, nu numai cu un individ în parte, dar chiar şi cu un grup sau cu o mare mulţime. Aşa sunt cazurile

petrecute cu Simon Magul, sau cu Apollonius din Tiana. Acesta este însă şi rostul pentru care am fost îndemnaţi prin Scripturi să cunoaştem bine duhurile de la cine sunt.

Manifestarea unor semne neobişnuite, cu aparenţe suprafireşti, nu constituie o dovadă suficientă că ar fi vorba de minuni.

Astfel, yoghinii indieni („L'Inde mystérieuse" Paul Brunton, Edition Payot) pot ghici faptele oamenilor, pot face descoperiri de la distanţă; pot muta obiectele din locul lor prin mijlocirea unor puteri nevăzute; pot provoca fenomene de „materializări" de apariţii luminoase şi de „dedublări"; pot merge prin foc fără să se ardă; se pot înălţa în văzduh; pot stârni creşterea unui pom în câteva ore; pot provoca înverzirea unui pom uscat, care propriu-zis nu sunt adevărate minuni, ci lucrări de vrajă satanicească, despre care Hristos ne-a prevenit cu destulă grijă, ca să ne ferim.

Despre felurite semne şi false minuni pe care le poate întreprinde puterea Satanei, găsim diferite exemple şi în Sfânta Scriptură, Iată un caz:

Când Dumnezeu a voit să scoată pe poporul Israel din robia Egiptului, a dat putere mare, făcătoare de minuni, lui Moise şi lui Aaron, Deci ducându-se aceşti proroci la Faraon pentru a-i întoarce inima neînduplecată, îi fac acestuia diferite semne de groază, care totuşi nu-l clintesc din împietrirea lui. Astfel, Aaron şi-a aruncat toiagul înaintea lui Faraon şi înaintea slujitorilor lui; şi toiagul s-a prefăcut într-un şarpe. Dar Faraon a chemat pe nişte înţelepţi şi pe nişte *vrăjitori*, şi vrăjitorii Egiptului au făcut şi ei la fel prin vrăjitoriile lor.

„Toţi şi-au aruncat toiegele şi s-au prefăcut în şerpi". Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu apele râului, pe care Aaron le-a prefăcut cu toiagul în sânge.

Dar „vrăjitorii Egiptului au făcut şi ei la fel prin vrăjitoriile lor" (Exodul 7, 11 – 12).

Deosebit de preţioasă ne este în această privinţă şi povestirea Sfântului Ciprian, filosoful din Antiohia Siriei, care, înainte de a se fi convertit la creştinism, a fost unul

dintre cei mai mari vrăjitori de pe timpul împărăţiei lui Decie.

Ca mare preot al zeităţilor Olimpului şi mare fermecător şi pierzător de suflete, ajunsese „prieten credincios al stăpânitorului Iadului, cu care singur, faţă în faţă a vorbit şi de cinste mare la dânsul s-a învrednicit”. De care lucru sfântul a mărturisit zicând: „Să mă credeţi pe mine ca pe acela ce singur pe diavol l-am văzut, pentru că prin jertfă l-am rugat pe el şi l-am sărutat şi am grăit cu dânsul şi cu acei care sunt la dânsul mai mari şi m-au iubit şi mi-au lăudat înţelegerea mea. Un pâlc de draci mi-a dat spre slujba mea. Chipul lui era ca o floare de iarbă, şi capul îi era încununat. Iar când se întorcea încoace şi încolo, se cutremura tot locul acela şi mulţi lângă scaunul lui stau cu feluri de rânduieli”.

Meşteşugurile diavoleşti ale lui Ciprian erau într-adevăr mai presus de orice închipuire.

Aflăm astfel, din „Vieţile Sfinţilor”, că Sfântul şi marele mucenic Ciprian, în timpul slujirii lui idolatre, *„se deprinsese a schimba văzduhul, a porni vânturi, a slobozi tunete şi ploi, a tulbura valurile mării, a duce vătămări şi răni asupra oamenilor*”.

Spre învăţătura drăcească se îndeletnicea câte 40 de zile în post, şi după apusul soarelui mânca, dar nu pâine, nici altă hrană, ci numai ghindă de stejar. S-a deprins să facă fel de fel de vrăji şi de năluciri, „până şi morţii din mormânturi făcându-i să grăiască”.

„Pe mulţi i-a învăţat la rele cu vrăjile sale: pe unii a zbura prin văzduh, pe alţii a înota în luntre pe nori, pe alţii i-a făcut a umbla pe ape şi mulţi la dânsul alergau întru nevoile lor, fiindcă le ajuta cu drăcească putere de care era plin”.

„Prin farmecele lui, diavolul s-a prefăcut în chipul fecioarei Justina şi aşa a mers la Aglaid, cel care în zadar o iubea pe Justina, ca să i se pară lui că adevărat Justina este. Iar când a intrat diavolul la Aglaid, în chipul Justinei, Aglaid a sărit de negrăită bucurie şi alergând la ea, a cuprins-o şi o săruta zicându-i: «Bine ai venit la mine,

preafrumoasă Justino»”.

„Iar Ciprian a pus pe acela chip de pasăre şi făcându-l ca să zboare prin văzduh, l-a trimis la casa Justinei, ca să poată zbura prin fereastră în camera ei”.

„Şi chiar Ciprian s-a putut preface în femeie şi în pasăre. Mai apoi, el a adus ispite asupra casei Justinei şi asupra caselor tuturor rudeniilor, ale vecinilor şi ale cunoscuţilor ei, precum oarecând diavolul asupra dreptului Iov; le omora dobitoacele lor, pe slugile lor le lovea cu vătămări şi pe dânşii în necaz nemăsurat îi arunca.

Apoi a lovit şi pe Justina cu o boală încât zăcea pe pat şi plângea maica sa pentru dânsa”.

„Şi erau răni în dobitoace şi multe boli între oameni; şi a străbătut prin lucrarea drăcească auzul prin toată cetatea, pentru Justina care i se împotriveşte lui” (din „Viaţa Sfinţilor Mucenici Ciprian şi Justina”, Editura Fântâna Darurilor, Bucureşti după Minee).

Iată deci în ce cuprins nebănuit de manifestări se pot produce lucrările demonice spre a sminti lumea. Iar asemenea nemaipomenite semne pot fi făcute nu numai de vrăjitori şi magi, care din voia lor se pun în legătură cu Satana, ci şi de unii oameni demoniaci, care nu-şi dau seama că sunt stăpâniţi de o putere necurată şi îşi închipuie a-l sluji lui Dumnezeu prin anumite acţiuni ale lor. Şi tocmai pentru faptul că diavolul poate săvârşi atâtea semne, cu aparenţe suprafireşti, sau poate tulbura pe oameni în atâtea chipuri, Biserica noastră, potrivit cu Sfânta Predanie şi cu puterea molitfelor Sfântului Vasile cel Mare, se foloseşte de cunoscutele exorcisme de certare şi de îndepărtare ale diavolului de la anumiţi oameni, sau de la anumite locuri bântuite de duhuri rele.

„Teme-te, (porunceşte preotul diavolului) fugi, fugi, depărtează-te diavole necurate şi spurcate, cel din cele de dedesubt, înrăutăţitule, înşelătorule, fără de chip, cel văzut pentru obrăznicie, nevăzut pentru făţărnicie, oriunde eşti, sau unde mergi, sau însuţi eşti Veelzevul, sau *cel ce cutremuri, sau în chipul şarpelui, sau în faţă de fiara, sau ca aburul, sau ca fumul văzut, sau ca bărbatul, sau ca*

femeia, *sau ca jigania*, *sau ca pasărea*, *sau vorbitor noaptea*, *sau surd*, *sau mut*, sau cel ce înfricoşezi în călătorie, sau cel ce rumpi, sau cel ce bântuieşti, sau în somn greu, sau întru boală, sau în neputinţă, sau care porneşti spre râs, sau care faci lucrări iubitoare de dezmierdări, sau făcător de desfătare, sau otrăvitor, sau iubitor de neastâmpărare, *sau vrăjitor cu stelele*, *sau vrăjitor de casă*, sau fără de ruşine, sau iubitor de pricini, sau nestătător, sau care te schimbi cu luna, sau care te întorci în oarecare vremi, *sau cel de dimineaţă*, *sau cel de miazăzi sau cel de miazănoapte*, *sau al vreunei fără de vremi oarecare*, *sau al revărsatului zorilor*, *sau după întâmplare te-ai întâlnit*, *sau de cineva eşti trimis*, *sau ai năvălit fără de veste*, *sau de eşti din mare*, *sau din râu*, *sau din pământ*, *sau din fântână*, *sau din surpătură*, *sau din groapă*, *sau din baltă*, *sau din trestie*, *sau din noroaie*, *sau de pe pământ*, *sau din spurcăciune*, *sau din luncă*, *sau din pădure*, *sau din copaci*, *sau din păsări*, *sau din tunet*, *sau din acoperământul băii*, sau din scăldătoarea apelor, sau din mormânt idolesc, sau de unde nu ştim, sau cunoscut sau necunoscut, şi din locul cel necercetat, depărtează-te şi te mută, ruşinează-te de chipul cel zidit şi înfrumuseţat cu mâna lui Dumnezeu…” (Evhologiu).

În sfârşit este de reţinut şi un alt fapt însemnat. Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul vremurilor, Satana este şi mai mult dezlegat: din lanţurile în care a fost ţinut până acum, pentru ca astfel, să se poată săvârşi în lume, cu o putere mai mare, „taina fărădelegii” despre care vorbeşte

Sfânta Scriptură. Deci diavolul lucrează acum în lume cu o putere mai mare decât în trecut din pricina stării de păcat a lumii.

Dar, în afară de toţi apostaţii de toate felurile, sunt mulţi creştini care nu mai trăiesc în orbita Bisericii şi deci nu au o viaţă euharistică, sau care din cauza trufiei sau a altor păcate de moarte şi-au pierdut legătura harică cu Dumnezeu, sau care se împărtăşesc cu nevrednicie. Sunt oameni de la care s-a îndepărtat cu totul îngerul lor păzitor, aşa după cum au avut arătare şi unii Sfinţi, şi după

cum lămurit ne spune Sfânta Scriptură:

„Duhul Domnului s-a îndepărtat de la Saul; şi a fost muncit de un duh rău, care era trimis de la Domnul. Slujitorii lui Saul i-au zis: Iată că un duh rău de la Dumnezeu te munceşte” (I Samuel 16, 14 – 15). Asemenea este şi înţelesul rugăciunii din Psalmul al 50-lea: „Doamne nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine”. Astfel de oameni părăsiţi de Dumnezeu sunt luaţi în stăpânire de vrăjmaşul diavol.

Duhovniceşte sunt morţi toţi acei care se rup de Biserică, care nu trăiesc prin Sfintele Taine şi nu fac voia Domnului. Pe de altă parte, „oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (Matei 12, 32).

Aşadar, tocmai asemenea oameni lepădaţi de Dumnezeu devin sculele ispititorului. Şi tocmai cu ei se pot întreprinde cele mai mari farmece şi vrăjitorii. Adeseori, iară ştiinţa acestora, puteri nevăzute îi pot călăuzi spre ţinte nebănuite, urmând unor anumite porunci demonice. Într-un acelaşi chip tainic, asemenea unelte demonice se pot îmbolnăvi sau se pot „vindeca” din senin, în câte şi mai câte feluri. Asupra lor, prin lucrarea Satanei, falşii proroci pot exercita cu mare putere semne nemaipomenite. Sunt cazuri în care, fără greş, li se poate prezice acestora despre ziua şi chipul morţii lor. Şi, ca prin minune, lucrul se adevereşte... Cu cât apar însă mai impresionante asemenea întâmplări „suprafireşti”, când astfel de sentinţe de moarte se rostesc ca un mijloc de pedepsire de către slujitorii Necuratului, împotriva acelora care ar fi batjocorit pretinsele lor minuni, iar boala sau moartea îi atinge pe acei nenorociţi, fără nicio pregetare, ca un trăsnet!

Atari fenomene se petrec prin mijlocirea a feluriţi vrăjitori şi falşi profeţi, despre care demonologia vorbeşte cu destulă evidenţă[6].

---

6 Printre unele asemănătoare semne fantastice este interesant cazul relatat în nr. din 24 august 1939 al ziarului Universul, cu privire la exploratoarea Elin Osborne. Iată articolul:

În domeniul manifestărilor oculte, puse în mişcare prin acţiunea demonică, intervin în chip conştient sau inconştient şi anumite puteri psihice ale omului.

Fiinţa umană şi-a păstrat, şi după cădere, diferite facultăţi ascunse, extra-normale, care pot fi călăuzite şi folosite fie de către entităţi angelice, atunci când este vorba de oameni aflaţi în legătură harică cu Dumnezeu, fie de către entităţi demonice, atunci când este vorba de oameni ieşiţi de sub harul lui Dumnezeu. Nesfârşit este numărul unor asemenea cazuri întâmplate în lume, în toate vremurile şi în toate locurile. O lucrare de demonism de mare răsunet, pomenită atât în Faptele Apostolilor, cât şi în Cazanie, este de pildă aceea petrecută cu Simon Magul. Împotriva acestui posedat au avut mult de luptat Sfântul Apostol Petru şi Sfântul Clement, pentru a convinge lumea

---

„O femeie încearcă să descopere originile magiei negre", Londra, august 1939.

„Exploratoarea şi în acelaşi timp bioloaga Mrs. Elin Osborne, după ce a trăit timp de 5 ani în cele mai întunecate regiuni ale Africii, povesteşte în rapoartele sale cum a încercat să pătrundă în tainele magiei negre, precum şi întîmplările la care a fost de faţă.

Intr-un contact pe cît de strîns cu lumea magiei, reuşi să culeagă materialul de care acum lumea ştiinţifică se ocupă cu cea mai mare atenţie.

Mrs. Osborne a fost de faţă la «evocarea spiritelor morţilor»; ea a văzut oameni şi animale lovite de blesteme care le-au pricinuit moartea instantanee.

Cînd după 4 ani, Mrs. Osborne fu apucată de dorul casei, un vrăjitor o anunţă că dorinţa ei s-ar putea satisface fără ca să fie nevoită să facă o astfel de călătorie. Cu alte cuvinte, el o asigură că prin ajutorul magiei ar putea să facă să-şi revadă patria. După puţin, ea nu-şi mai putu da seama de ceea ce se întîmpla în jurul ei, dar se văzu la Londra pe stradă, văzu animaţia mare din capitala Angliei, oamenii pe care îi cunoştea şi în fine... după 2 ore se întoarce iarăşi în lumea africană. Mai văzuse - în această plimbare închipuită la Londra - multe lucruri noi, de care era complet străină, neavînd nici o cunoştinţă despre existenţa lor şi despre care, acum cînd se află la Londra, s-a convins că într-adevăr n-au fost vedenii şi există în realitate. Mrs. Osborne a fost personal martoră la această întîmplare, care pînă în clipa de faţă n-a putut fi explicată în nici un fel”.

despre falsele lui minuni.

Sunt şi unii falşi profeţi creştini, care împlinesc semne fantastice, în închipuirea că prin puterea lui Dumnezeu pot săvârşi acele lucrări. Un asemenea caz a fost în zilele noastre şi acela al călugărului Rasputin de la Curtea Ţarului Nicolae al II-lea, care a stârnit mânia de sus asupra acelora care au crezut în semnele lui.

Dar falşi profeţi sunt uneori şi oameni de bună credinţă, convinşi că sunt trimişii lui Dumnezeu şi că slujesc Bisericii, fără a înţelege că sunt uneltele oarbe ale Necuratului şi că rătăcesc lumea de la Adevăr.

Despre mijloacele de identificare ale unor asemenea cazuri se va putea afla în cursul capitolelor următoare.

Cu privire la posibilităţile de vindecări de boli pe care le poate simula Satana, se ştie că suferinţe fizice reale sunt îndepărtate prin descântece, deci pe o cale absolut demonică. Dar, totodată, se pot obţine false tămăduiri şi pe calea *magnetismului animal, a hipnotismului sau a altor metode psihice*, *cum ar fi şi autosugestia preconizată de Coué sau „ştiinţa creştină" a protestantei Mary Backer Eddy*.

E vorba deci de metode din domeniul „ocultismului", care nu au nimic de-a face cu adevăratele minuni împlinite prin puterea Duhului Sfânt, singurele admise şi recunoscute de Biserică în ordine duhovnicească.

Şi totuşi, asemenea cazuri impresionante de „vindecări" se împlinesc pe căi lăturalnice şi neîngăduite, spre buimăcirea multora, tocmai prin faptul că poartă toate aparenţele unor adevărate minuni.

În linie generală, se poate afirma că diferitele boli sau tulburări mintale cum ar fi: nebunia, isteria, halucinaţia, somnambulismul, neurastenia, obsesiile şi maniile, sunt în mare parte produsul unor influenţe directe demonice, care se exercită asupra celor bolnavi. Tămăduirea firească a acestora atârnă, în primul rând, de exorcisme, de sfintele slujbe şi de Sfintele Taine ale Bisericii. Orice alte încercări nu pot aduce o reală izbăvire acelor suferinzi decât numai în mod aparent, cauza adâncă

a răului rămânând nevindecată. Pe de altă parte, pe terenul zdruncinat al acestor tulburări psihice, acţiunea demonică se poate şi mai mult exercita.

Pr. Serghei Bulgakov, cunoscutul teolog rus, spune:

„Ceea ce se numeşte halucinaţie poate să se considere – cel puţin câteodată – ca o viziune a lumii spirituale, nu în partea ei luminoasă, ci *în partea ei întunecoasă*. În afară de această viziune directă, pe care o caută atât de mult ocultiştii, influenţa puterilor întunericului se exercită într-un chip imperceptibil, spiritual. Taina botezului este precedată de rugăciunile catehumenilor, care comportă patru rugări *în care puterile demonice sunt exorcizate şi somate să iasă din noul botezat*" (Ortodoxia – S. Bulgakoff – Tip. Arhidiecezană Sibiu, p. 161).

Dacă prin citirea molitfelor şi cu ajutorul lui Dumnezeu, se îndepărtează demonii de la oameni, între care şi de la aceia cu desăvârşită înfăţişare de sănătate trupească, dar nesfinţiţi, în schimb, prin căderea şi recăderea multora în păcate, puterile demonice se cuibăresc iar în creştinii descreştinaţi şi exercită asupra acestora, în felurite şi viclene chipuri, o influenţă nefastă, care devine cu atât mai primejdioasă cu cât nu întâlnesc în calea lor nicio rezistenţă duhovnicească.

În diferite cazuri de îmbolnăviri şi „vindecări neobişnuite" cu înfăţişări miraculoase, se pot manifesta influenţele unor lucrări demonice într-un chip foarte ascuns şi primejdios. Aşa sunt toate pretinsele minuni petrecute cu prorocii mincinoşi care aparent caută să aducă lumea la credinţă, dar care, de fapt, aduc o credinţă greşită în mijlocul drept-credincioşilor şi pierd lumea de la mântuire. În această privinţă, desigur că drumul mântuirii rămâne deschis pentru toată lumea, iar bunul Dumnezeu ar dori ca toţi să se pocăiască până la urmă. În gândul acesta, noi nu trebuie să pierdem nădejdea pentru mântuirea nimănui. Totuşi, în starea de negaţie în care s-ar afla cineva, faţă de adevărata Lumină, subjugat unor păcate grele sau prins în necredinţă sau într-o credinţă

eretică, desigur că diavolul are o mare priză asupra aceluia, stăpânindu-l cu deosebită putere.

Dar cum popoarele creştine căzute în protestantism s-au sărăcit duhovniceşte de harul lui Dumnezeu, este firesc ca înşelăciunile mari de credinţă, de felul pretinselor minuni, să se producă mai cu seamă în ţările pravoslavnice, unde lumea dispune de darurile mântuitoare ale Sfintelor Taine, şi unde diavolul vrea să-i piardă pe cei binecredincioşi prin alte mijloace. Aşadar cetatea pe care vrăjmaşul o asediază cu mai multă putere, este tocmai aceea a dreptei credinţe în Iisus Hristos. În scopul unor sminteli şi al unor erezii cât mai mari, Satana poate urzi o lucrare de pierzare fie de aici, fie de acolo, ridicând pe câte un proroc mincinos, care, asemenea lupului răpitor în blană de oaie, cheamă lumea la pocăinţă, dar totodată strecoară în cuvântul lui – fără să-şi dea seama – prin lucrarea unei puteri care îl depăşeşte, o învăţătură otrăvitoare, care îi poate prinde pe mulţi în undiţa Iadului, chiar şi pe unii dintre cei aleşi.

Pentru a întări asemenea „descoperiri” şi vedenii, în gândul că ar fi de la Dumnezeu, Ispititorul caută să ne câştige încrederea printr-un şir cât mai mare de false minuni. Asistăm, astfel, la multe „vindecări” petrecute cu numeroşi bolnavi, prin mijlocirea unui fals proroc. Din punct de vedere medical, aceste vindecări sunt reale, se pot deci certifica, şi tocmai de aceea pot însemna pentru noi o chezăşie de adevăr. Aceasta este însă şi primejdia de pierzare pentru multă lume. Este deci necesar de a pătrunde în miezul acestor cazuri şi de a le cerceta în esenţa lor.

Aflăm astfel despre un mut care a căpătat graiul, despre un surd care a căpătat auzul, despre un paralitic care a putut să umble, despre un nebun care şi-a recâştigat minţile, şi altele asemănătoare, mergând până la *vindecări de anumite boli organice*.

De un deosebit interes în toate aceste cazuri, ar fi însă *fişa duhovnicească* a fiecăruia dintre aceşti bolnavi vindecaţi, pentru a se putea cunoaşte îndeaproape care

era trăirea lor cu Dumnezeu, atât înainte, precum şi după vindecarea lor minunată. Interesează a şti: 1. Mediul de viaţă spirituală din care provine fiecare; 2. Curăţenia de credinţă de care este luminat acel suflet faţă de Biserică; 3. Trăirea lui creştină; 4. Frecvenţa împărtăşirii lui cu Sfintele Taine, în chip vrednic, sau dimpotrivă, absenţa lui de la viaţa euharistică, precum şi alte asemenea date.

Să ne închipuim cazul că cineva se naşte din desfrânare sau dintr-un incest, sau din oameni răi şi necredincioşi. Acest *copil al păcatului* creşte departe de Dumnezeu, iar cu vremea, prin propriile lui păcate, devine un vas necurat. Prin îngăduinţa lui Dumnezeu, diavolul îl ia în stăpânire, în parte sau cu totul; şi astfel, această fiinţă omenească poate căpăta un duh de orbire, un duh de muţenie, un duh de surzenie. De asemenea, un astfel de om poate deveni paralitic, epileptic, nebun. Deci duhuri rele îl pot stăpâni şi munci. *El devine un posedat*; este de la sine înţeles însă că nu toţi orbii, surzii şi muţii sunt posedaţi. Iar stăpânirea diavolului nu se întinde întotdeauna asupra sufletului cuiva, ci se poate mărgini numai asupra trupului lui.

Prin urmare, sunt cazuri de boli care se explică prin lucrarea duhurilor răului asupra oamenilor păcatului.

„Din pricina păcatelor mele mi se îmbolnăveşte trupul, slăbeşte şi sufletul meu” (Paraclisul Maicii Domnului. Pesna 9. Catavasie).

Sau: „Din pricina mâniei Tale, nu este sănătate în trupul meu, nu e pace în oasele mele din pricina păcatelor mele” (Psalmul 37, 3).

Aşadar, un demon poate ţine pe cineva într-o anumită infirmitate, provenită dintr-o stare de păcat.

Deci tocmai cu asemenea oameni Satana poate face lucrări de rătăcire în lume, sub înfăţişarea unor semne dumnezeieşti.

Cu unii ca aceştia se pot produce uneori „vindecări minunate”, dar înşelătoare, sub chipul falşilor profeţi.

Fiind ştiut că lumea este în genere ispitită de a crede în diferite semne neobişnuite – indiferent de provenienţa

lor – mulţi oameni bolnavi sunt înclinaţi de a atribui puteri tămăduitoare unor manifestări sau practici cu totul dubioase. Aşa se întâmplă şi cu peregrinarea pe la toate locurile unor pretinse arătări, prea puţin sau deloc verificate, de care se leagă atâtea suflete uşuratice, în dorinţa unor vindecări suprafireşti. Dar mulţi dintre aceştia uită cu desăvârşire că, pentru vindecarea de boală, Sfânta Scriptură nestatorniceşte să chemăm preoţii Bisericii să ne ungă cu untdelemn sfinţit în numele lui Hristos şi să ne izbăvească de cel rău, *prin lucrarea Duhului Sfânt, care se săvârşeşte în Taina Maslului, ca şi prin atâtea ierurgii ale Bisericii, dinadins lăsate în acest scop* (Iacov 5, 14).

În cazul unor asemenea false minuni, duhul răului care a chinuit cu vreo infirmitate pe unii dintre aceşti bolnavi, îşi schimbă *de bunăvoie* chipul de manifestare sub care se prezenta până atunci, încât, într-adevăr, lucru „suprafiresc”, omul îşi capătă auzul, graiul, vederea… dar în schimb, mai târziu se va robi poate unor mari păcate sau erezii pierzătoare de suflet, în care vicleanul va fi putut să-l prindă cu mai mare putere.

Asemenea *vindecări* neobişnuite nu le face, prin urmare, diavolul în scopul binelui, ca să uşureze suferinţele oamenilor, ci în scopul unor digresiuni, ca să se creadă o minune ceea ce nu este minune, şi o lucrare dumnezeiască ceea ce este o înşelăciune satanică.

Dar o dată ce încrederea omului sau a mulţimii a fost câştigată într-un asemenea chip, uşor îi va fi ispititorului să infiltreze, într-un fel oarecare, şi o învăţătură sau o practică sau o credinţă greşită, care ne poate pierde de la mântuire. În acest scop, prin anumite pretinse minuni, Satana încearcă uneori să sminteească lumea şi cu anumite „învieri din morţi”. În asemenea cazuri nu este însă vorba de o reală înviere din morţi, ci numai de o stare de catalepsie în care s-ar fi aflat un posedat timp de mai multe ore sau zile. Sunt astfel bine cunoscute cazurile atâtor fakiri, care, după ce cad într-o stare cataleptică şi par de-a binelea morţi, încât şi pulsul şi respiraţia nu le

mai sunt percepute, se trezesc totuşi după un anumit răstimp, exact în vremea mai dinainte hotărâtă.

Pentru o mai mare încredinţare asupra celor de mai sus, găsim mult temei în cuvântul unor sfinţi ai Bisericii cu privire la lucrările de rătăcire ale Antihristului. După cum se ştie, către sfârşitul vremurilor, se va ridica omul fărădelegii, vasul cel prea spurcat, de care pomeneşte Sfânta Scriptură, şi în care se va sălăşlui Satana şi va lucra cu toată puterea lui, pentru a prigoni Biserica şi pe aleşii

Domnului. Va fi lupta ultimelor zvârcoliri ale balaurului împotriva lucrării de mântuire a Mântuitorului. Antihristul va fi deci un om şi nu o nălucire. Tradiţia spune că va domni trei ani şi jumătate (timpul celor 42 de luni sau al celor 1240 de zile de care pomeneşte Daniil şi Apocalipsa) în care cerul se va închide şi nu va mai ploua şi se va usca tot pământul şi „va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost de la începutul lumii".

Dar până când omul fărădelegii se va ridica făţiş împotriva Bisericii, va face multe semne şi minuni aparente ca să „înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi".

Sfântul Apostol Pavel scrie către Timotei: „... în vremile cele de apoi se vor depărta unii de la credinţă, luând aminte la duhurile înşelătoare şi la învăţăturile cele drăceşti" (I Timotei 4, 1).

Iar despre Antihrist, într-o profeţie atribuită Sfântului Mucenic Ipolit, papă al Romei, aflăm următoarele:

„Pe lângă aceasta va face şi minuni: *pe cei leproşi va curaţi, pe cei bolnavi va tămădui şi draci va scoate, va spune înainte cele viitoare, va spune cele ce s-au făcut întru depărtare, va învia morţi, va lumina orbi şi alte minuni va face, toate acestea cu năluciri drăceşti* „(Din „Sfârşitul Omului" p. 122, Sfânta Mănăstire Prodromul, Ed. Schitul Darvari, Bucureşti).

Deopotrivă proroceşte şi Sfântul Efrem Sirul:

„Va veni pângăritul, ca un fur, ca să înşele pe toţi; fiind smerit, liniştit, urând cele nedrepte, despre idoli întorcându-se blagocestia mai mult cinstind, bun iubitor de

săraci, peste măsură frumos, prea cu bună aşezare, lin către toţi, cinstind cu covârşie pe neamul iudeilor. Iară întru toate acestea, va face semne, arătări şi înfricoşări cu multă stăpânire şi se va meşteşugi cu vicleşug ca să placă tuturor şi să fie iubit degrabă de mulţi şi daruri nu va lua, cu mânie nu va grăi, mâhnit nu se va arăta, şi cu chipul bunei rânduieli va amăgi lumea, până ce se va face împărat. Iară după aceasta se va înălţa inima lui, şi va vărsa balaurul amărăciunea sa, punând înainte din Sion, veninul morţii, tulburând lumea, va clăti marginile (pământului), va necăji toate, va pângări suflete; nu ca un cucernic se va arăta, ci cu totul întru toate fără de omenie".

„Va amăgi lumea cu năluciri vrăjitoreşti: va muta munţii şi ostroavele; îşi va întinde mâinile lui şi va aduna mulţime de târâtoare şi păsări; aşijderea încă va păşi pe deasupra adâncului şi pe mare ca pe uscat va umbla; însă toate acestea vor fi năluciri. Şi mulţi vor crede întru el, şi-l vor slăvi ca pe un Dumnezeu tare" (p. 149 din aceeaşi scriere).

Din descoperirea acestor profeţii rezultă că Antihristul va putea face, prin puterea şi lucrarea Satanei, multe semne şi minuni înşelătoare, pe care sfinţii le numesc năluciri. Astfel duhul răului, prin mijlocirea omului fărădelegii, *va vindeca cu uşurinţă bolnavi, ba chiar şi pe cei leproşi, va lumina orbi şi va putea vesti lucruri viitoare*.

E interesant de menţionat, în legătură cu aceste lucrări ale diavolului, întreprinse fie de-a dreptul, fie prin intermediul unor oameni prinşi în orbita lui, ce spune *Toma d'Aquino*:

„... precum meşterul face un lucru care celorlalţi oameni li se pare minunat, astfel şi diavolul face ceva în chip firesc, care nouă ne poate părea că este minune; *căci uşor îi este diavolului să însănătoşeze un bolnav, ori să tămăduiască o rană*... folosind puterile ascunse care sunt în corpul omului" (Expositio în Ev. Mt. Antverpiae 1612, Parisis 1876, Catena Aurea quator Ev., Antverpiae 1612).

Acelaşi punct de vedere îl susţin şi mulţi alţi teologi

occidentali, precum *Caietanus*, *Jansenius*, *Arnold* şi alţii.

Diavolul poate şti mai dinainte despre cele viitoare şi înştiinţându-i pe slujitorii săi, aceştia pot apărea astfel ca nişte profeţi. (Tot astfel şi Suárez în „De virtute religionis”, lib. 2, cap. 8 şi 6 şi urm.; cap. 16 n. 6 urm. Knabenbauer Mt. II. 336).

Lucrările cu aparenţă suprafirească împlinite de demoni, deşi ies din ordinea *normală* obişnuită, se petrec totuşi în ordinea *naturală* a universului. J. v. Bonniot, „Wunder und Scheinwunder” Mainz 1889, L. Fonch. „Die Wunder des Herrn”, I, ed. 2 p. 4).

Iată deci cum se pot produce înşelăciuni nebănuite în acest domeniu de manifestări zăpăcind lumea într-o măsură nemaipomenită şi depărtând-o de la calea cea dreaptă.

Sub o formă sau alta, aparent sau neaparent, se pot produce cazuri de posesiuni demonice şi cu unii oameni presupuşi credincioşi şi vădit „bisericoşi”.

În această privinţă, putem spune că se întâlnesc feluriţi ocultişti sau mediumi spiritişti care postesc şi se împărtăşesc regulat.

Întrucât însă ei nu mai stau sub ascultarea Bisericii, ci se abat de la cuvântul învăţăturilor de mântuire, posturile şi rugăciunile şi toate jertfele lor sunt întinate, iar ei se expun să-şi mănânce osânda veşnică prin împărtăşirea cu Sfintele Taine. Căci „jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului” (Solomon, Proverbe 21, 27). „Şi dacă cineva îşi întoarce urechea să nu asculte Legea, chiar şi rugăciunea lui este o scârbă” (Proverbe 28, 9).

Urâciunea neascultării este atât de mare înaintea lui Dumnezeu, încât Duhul Sfânt îi mustră cu asprime şi pe preoţii care s-au abătut din calea cea sfântă.

„Căci buzele preotului trebuie să păzească ştiinţa şi din gura lui se aşteaptă învăţătură, pentru că el este un sol al Domnului oştirilor. Dar voi v-aţi abătut din cale, aţi făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulţi...” (Maleahi 2. 7).

„Dacă nu veţi asculta, dacă nu vă veţi pune inima ca

să daţi slavă numelui Meu, zice Domnul oştirilor, voi arunca în voi blestemul…” (Maleahi 2, 2).

Din păcate, în zilele noastre, nu se dă totdeauna însemnătatea cuvenită unor asemenea probleme, iar adeseori, mulţi dintre noi, ne arătăm mai îngăduitori cu *păcatele* oamenilor, decât cu *oamenii* ca *penitenţi*.

Sunt, prin urmare, unii credincioşi răzvrătiţi, care deşi se socotesc fii ai Bisericii Ortodoxe, îşi leagă totuşi mintea şi sufletul de anumite credinţe eretice; sunt spiritişti, „spiritualişti”, teosofi, masoni, ocultişti, care se strecoară prin fraudă ca să primească Sfânta împărtăşanie[7].

Pe de altă parte, „… acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune şi cu post” (Matei 17, 21). Iar adevăratul post şi adevărata rugăciune presupune o stare de smerenie, de lepădare de sine şi de sărăcie cu duhul. Cine este smerit este în totul ascultător Bisericii, Sfintelor Canoane şi tuturor rânduielilor. Cine este smerit, nu se socoteşte nici înţelept, nici ales, nici „iniţiat”, nici mântuit. Smeritul primeşte şi ascultă *întreg* cuvântul dreptei credinţe, fără a se situa în afara sobornicităţii. El nu răstălmăceşte Scripturile şi hotărârile Sfintelor Sinoade ecumenice într-o altă înţelegere decât aceea pe care a hotărât-o Biserica. El nu se întovărăşeşte cu ereticii şi cu necredincioşii, iar dacă ar voi să-i câştige la adevăr, după prima şi a doua mustrare, el se îndepărtează de cel ce se împietreşte în neprimirea Adevărului.

În haosul acesta al tuturor abaterilor şi al neascultării de Lege, se pot afla uneori şi preoţi: nu e pădure fără uscături… Şi asemenea căderi pot lua diferite înfăţişări: de la nerespectarea rânduielilor bisericeşti şi a Canoanelor ecumenice, până la cazul unor preoţi caterisiţi pentru erezii, pentru îndeletniciri neîngăduite sau pentru alte grave abateri.

Oricât de excepţionale şi anormale ar apărea aceste

---

7 Dar „cine mănîncă pîinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sîngele Domnului” (I Corinteni 11, 27).

întâmplări, faţă de cinstitul şi venerabilul nostru Cler, este nevoie să ne folosim şi de aceste dureroase exemple în scopul de a lămuri anumite idei. Dacă aceşti slujitori ai Altarului, în săvârşirea unor acte de care se fac vinovaţi îşi dau seama, în parte sau în totul, despre acele călcări de la legea lui Dumnezeu, ei îşi vor da socoteala înaintea Judecătorului de faptele lor, dar, întrucât provin dintr-o stare a păcatului, ei au căzut în orbita unei acţiuni de posesiune.

Deci nu este de mirare dacă puterea demonică care lucrează în împlinirea unor false minuni, poate acţiona şi asupra unor slujitori ai Altarului şi mai cu seamă asupra acelora căzuţi într-o alterare de credinţă şi de duhovnicie.

Bineînţeles însă că întrucât un preot nu este caterisit, pentru anumite grave abateri, actele lui sfinţitoare nu sunt viciate de păcatele lui personale, atât timp cât acele Sfinte Taine şi ierurgii sunt împlinite după toată rânduiala Bisericii noastre Ortodoxe.

Pe de altă parte, dacă vicleanul diavol poate să dispună – în parte sau total – de viaţa unor oameni aflaţi în păcate şi în neascultare faţă de Dumnezeu, nu-i este îngăduit ca să facă acelaşi lucru şi cu cei credincioşi care împlinesc cu toată supunerea sfintele şi dumnezeieştile porunci. Pe cei drepţi Domnul îi ocroteşte în chip deosebit şi numai uneori îi lasă într-o luptă mai grea cu Satana, în mijlocul unor ispite mai mari, ca o încercare şi spre o mai mare învrednicire a lor.

Spune Domnul, către Moise: „Dacă veţi asculta aceste porunci, dacă le veţi păzi şi împlini, Domnul Dumnezeul tău va ţine faţă de tine legământul şi îndurarea cu care s-a jurat părinţilor tăi. El te va iubi, te va binecuvânta şi te va înmulţi…”

„Domnul va depărta de tine orice boală; nu-ţi va trimite niciuna din acele molime rele din Egipt, pe care le cunoşti, ci va lovi cu ele pe toţi cei ce te urăsc” (Deuteronom 7, 12 – 15).

Cu privire la diferite cazuri de „vindecări minunate” petrecute pe la locurile unor pretinse revelaţii, este

interesantă afirmaţia răposatului profesor dr. G. Marinescu, din articolul său apărut în ziarul „Universul” (52.275.6) sub titlul „Miracolul de la Maglavit”.

„În calitatea mea de elev al creatorului neurologiei moderne, J.M. Charcot, mi-a fost dat să văd – spune răposatul om de ştiinţă – asemenea cazuri la Salpêtrière şi am putut eu însumi vindeca diferite manifestări de orbire, surditate, paralizii… şi chiar prin izolare am vindecat o epidemie de corea ritmică isterică. Deci orice neurolog şi psihiatru care cunoaşte influenţa autosugestiei şi a tratamentului moral a asistat la asemenea minuni sau le-a făcut el însuşi”.

Mărturia de mai sus are, din punctul nostru de vedere, o singură valoare: se constată putinţa unor pretinse

„Vindecări imediate” a diferite manifestări de orbire, surditate, paralizii şi chiar a unor boli epidemice pe cale de autosugestie şi hipnotism, deci nu prin tratamente şi intervenţii normale ale medicinei, ci pe căi *psihice, vicioase şi neîngăduite de Biserică*. Asemenea cazuri de vindecări excepţionale, în care anumiţi psihiatri pot porunci orbului să vadă şi paraliticului să umble, iar poruncile lor sunt împlinite, sunt socotite de medicină drept „minuni ale ştiinţei”, în timp ce prin înfăţişarea lor ar putea apărea ca minuni dumnezeieşti.

Cu toate acestea, despre ce lucrare suprafirească poate fi vorba aici? Ne aflăm de la început în faţa unui simulacru de minuni, căci nu într-o stare de amorţire sau de subjugare a conştiinţei s-au făcut minunile dumnezeieşti, ci dimpotrivă, într-o stare de mare trezire şi de lumină a sufletului.

Dar marii psihiatri şi neurologi ai centrelor de experienţe psihice, absorbiţi prea mult de exclusivitatea unei ştiinţe *profane*, din care lipseşte Hristos şi Legea lui Dumnezeu, nu-şi dau seama că puterea autosugestiei, a „paselor magnetice” şi a tuturor metodelor ocultiste prin care se pot obţine vindecări neobişnuite, îşi găseşte originea în domeniul satanismului.

Prin tratamente hipnotice şi „fluidice”, care nu au nimic de-a face cu temeiul adevăratei credinţe creştine, este de la sine înţeles că nu *Duhul Sfânt* lucrează asupra acestor bolnavi, ci puteri străine şi potrivnice, care ne expun să cădem pradă Satanei.

Căci nu prin ispitirea lui Dumnezeu se poate provoca producerea minunilor. Iar putinţa eventuală de vindecare pe cale spirituală nu o putem avea decât numai prin Biserică, şi numai cu ajutorul lucrării Duhului Sfânt. Drept urmare, nu toate vindecările cu înfăţişări suprafireşti sunt minuni, iar asemenea cazuri sunt dubioase şi trebuie luate sub toată rezerva.

Vindecări neobişnuite, cu aparenţe suprafireşti, se pot produce şi într-un chip mult mai ispititor decât în cazul fenomenelor de ocultism. Este vorba anume de categoria oamenilor credincioşi şi de intervenţia puterii rugăciunii. Diferiţi bolnavi incurabili dobândesc astfel tămăduirea deplină în cel mai scurt timp, cu ajutorul rugăciunii. Asemenea vindecări excepţionale par întru totul minuni, ceea ce se şi întâmplă în realitate de multe ori cu atâţia oameni evlavioşi. Dar, din păcate, şi în asemenea cazuri ne putem afla, adeseori, pe un acelaşi teren vicios şi într-un domeniu de acţiune satanică. Căci, după cum este ştiut, nu este destul a avea credinţă pentru a fi mântuit, şi nu e destul a ţine posturi şi a face rugăciuni pentru a întreţine legătura harică cu Dumnezeu. Ispitele Satanei pot veni în orice chip asupra noastră, iar pentru cei credincioşi aceste ispite apar tocmai pe planul credinţei, cu dogme noi înşelătoare şi cu semne, revelaţii şi minuni mincinoase.

În felul acesta, multe semne şi fapte neobişnuite ne pot părea minuni, dar în realitate ele nu sunt decât nişte înşelăciuni satanice.

Dacă nu ne aflăm sub aripa ocrotitoare a Sfintei şi dreptmăritoarei Biserici Ortodoxe, *singura adevărată* şi dacă nu trăim o viaţă euharistică şi împlinitoare a voii Domnului, şi dacă nu suntem întru totul ascultători faţă de cuvântul Bisericii, suntem cetăţi neapărate faţă de vrăjmaşul diavol, care ne poate birui şi prinde în orice

cursă a lui.

În lucrarea sa, „L'homme, cel inconnu" (Paris, Plon), dr. Alexis Carrel scrie printre altele:

„Concepţia noastră actuală despre influenţa rugăciunii asupra stărilor patologice se întemeiază pe observarea bolnavilor vindecaţi aproape instantaneu de boli de tot felul, ca de exemplu de tuberculoză osoasă şi peritoneală, de abcese reci, de răni supurante, de lupus, de cancer etc. Procesul vindecării variază puţin de la un bolnav la altul. Adesea se simte o mare durere căreia îi urmează deodată sentimentul vindecării complete. În câteva secunde, în câteva minute, cel mult în câteva ceasuri, rănile se cicatrizează, simptomele generale dispar, pofta de mâncare revine. *Singura condiţie indispensabilă a acestui fenomen este rugăciunea, dar nu e nevoie ca bolnavul însuşi să se roage sau să aibă credinţă religioasă*, ci este de ajuns să se roage altcineva în jurul lui".

Rugăciunile de care pomeneşte dr. Carrel se referă însă la o credinţă foarte liberă, care poate atinge toată gama ereziilor, şi care nu are nimic de-a face cu temeiul duhovnicesc al Bisericii noastre Ortodoxe.

Căci dacă necredincios este oricine are părtăşie cu diavolul prin fapte urâte, de asemenea, *„necredincios este acela care nu crede potrivit predaniei Bisericii Sobornicești „*... („Dogmatica" Sfântului Ioan Damaschin, p. 253, Editura Librăria Teologică Bucureşti).

Dar dr. Alexis Carrel, a cărui lucrare a avut un mare răsunet în lume, îşi lămureşte într-un alt capitol, cu şi mai multă precizie, gândurile sale despre credinţă.

„Căutarea lui Dumnezeu – spune dânsul – este o întreprindere personală. Datorită unei activităţi a propriei conştiinţe, omul tinde către o realitate nevăzută care se află în lumea materială şi se extinde dincolo de ea. El se îndreaptă către cea mai îndrăzneaţă aventură pe care poate să şi-o îngăduie.

Putem să-l considerăm ca pe un erou sau ca pe un nebun. *Dar nu trebuie să ne întrebăm dacă experienţa mistică este adevărată sau falsă, dacă este o autosugestie,*

o halucinaţie, sau dacă reprezintă o evadare a sufletului în afara dimensiunilor lumii noastre şi o legătură cu o lume superioară. Să ne mărginim să avem o concepţie operatorie. Ea este eficace prin ea însăşi. Ea dă ce i se cere de către cel ce o practică. Ea îi dă renunţarea, pacea, bogăţia lăuntrică, puterea, dragostea, pe Dumnezeu. Ea este tot atât de reală ca şi inspiraţia estetică. *Pentru mistic, ca şi pentru artist, frumuseţea pe care o contemplă este singurul adevăr*" (Op. cit., p. 160).

Iată deci în ce perspectivă de „spiritualitate" ne aflăm...

Se pot spune cam aceleaşi lucruri şi despre adepţii rătăcirii curentului denumit „Christian Science" din Statele Unite, a cărui întemeietoare este protestanta Mary Backer Eddy şi care obţin în mod obişnuit vindecări nemaipomenite de tuberculoză, cancer sau alte boli organice, prin stăruinţa în rugăciuni. În realitate scientiştii sunt nişte eretici, foarte grav abătuţi de la calea Adevărului. *Ca adepţi ai unor învăţături neîngăduite de adevărata Biserică, nu cu puterea Duhului Sfânt se săvârşesc asemenea „minuni", ci cu puterea mascată a Satanei*. Şi totuşi, asemenea pretinse „minuni" se produc în văzul lumii, iar vindecările acelor bolnavi sunt certificate de medici şi sunt înregistrate de analizele laboratoarelor şi de plăcile radiografice (exemple şi documente de acest fel se pot afla în mare număr în colecţiile revistei „Christian Science" sau prin publicaţiile periodice psihiste, „spiritualiste" sau teosofice).

Aşadar, dacă asemenea cazuri se pot întâmpla, ele nu se înscriu însă nicidecum în cuprinsul unor lucrări harice şi nu pot constitui un drum aparte de mântuire, separat de acela al Bisericii adevărate.

Iar dacă rugăciunea este de cel mai mare folos pentru viaţa fiecărui creştin şi pentru mântuirea lui şi a lumii, totuşi nu orice rugăciune poate avea o însemnătate duhovnicească numai pentru faptul că este o „rugăciune".

Căci, „dacă cineva îşi întoarce urechea ca să nu asculte

Legea, *chiar şi rugăciunea lui este o scârbă*" (Pilde 28, 9).

„Dumnezeu este Duh; *şi cine se închină Lui trebuie să i se închine în duh şi în adevăr*" (Ioan 4, 24).

Iar Psalmul 67, v. 7, spune: „El scoate pe cei din cătuşe la fericire, iar pe cei neascultători îi lasă în pustiul arzător".

Din clipa în care ieşim din făgaşul cuvântului lui Dumnezeu şi mergem pe căi dubioase, care nu mai sunt acelea ale dreptei credinţe, înseamnă că nu mai ascultăm de Lege. Aşa se întâmpla cu toţi ereticii şi cu toţi cei robiţi păcatelor, care rămân şi se complac în fărădelege.

Bineînţeles că în cazurile de boală care s-ar ivi între noi, bine este a ne ruga şi a posti pentru tămăduirea noastră sau a aproapelui, dar totodată bine este ca cel bolnav, după îndemnul Sfintei Scripturi „să cheme preoţii Bisericii să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului" (Iacov 5, 13 – 15).

Căci Biserica noastră Ortodoxă, în instituirea celor şapte Sfinte Taine, prevede pentru cauze de boală ajutorul Sfântului Maslu, precum şi pomenirile de la sfintele slujbe.

Din cele mai sus expuse se poate trage încheierea că simpla constatare a unor vindecări neobişnuite, *produse în anumite împrejurări ciudate*, nu este o dovadă definitivă că s-a petrecut o adevărată minune.

De altfel, diavolul, pentru a înşela lumea şi a o îndepărta de la adevărata cale a mântuirii, poate face şi alte semne excepţionale. Puterea Necuratului – prin îngăduinţa lui

Dumnezeu şi în scopul de a se încerca credinţa creştinilor – săvârşeşte înşelăciuni mari şi în legătură cu Sfânta Aghiasmă, înfăţişându-ne în anumite cazuri „ape nestricătoare" şi „tămăduitoare de boli" ca şi cum ar fi fost „sfinţite" pe alte căi decât acelea ale ierurgiilor împlinite prin preoţi.

Dar *semnele, ca şi vindecările suprafireşti, se pot produce numai în numele lui Iisus Hristos şi într-un anumit cuprins de condiţii duhovniceşti, precum şi sub o verificată*

chezăşie harică a Bisericii.

Aşadar, nu este de ajuns de a se pomeni numele Domnului în săvârşirea unor pretinse minuni sau lucrări dumnezeieşti, pentru a avea încredinţarea de autentică sfinţenie a acelor acte.

5

În „Faptele Apostolilor" (19, 13 – 20) ni se confirmă lucrul acesta prin următoarele:

„Nişte exorcişti iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme numele Domnului Iisus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: «Vă jur pe Iisus, pe care-L propovăduieşte Pavel, să ieşiţi afară!» Cei ce făceau lucrul acesta erau şapte feciori ai lui Secva, un preot iudeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: «Pe Iisus îl cunosc, şi pe Pavel îl ştiu; dar voi cine sunteţi?» Şi omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi şi i-a schingiuit în aşa fel că au fugit goi şi răniţi din casa aceea".

Totodată, e bine să se ţină seamă şi de faptul că, având diavolul putinţa să se înfăţişeze oamenilor în chipuri de sfinţi, de îngeri sau de arhangheli de lumină, el pomeneşte uneori de numele Domnului Iisus Hristos pentru a câştiga mai uşor în cursele lui de rătăcire a încrederii unor credincioşi creştini puţin încercaţi.

Dar în asemenea cazuri interesează în primul rând să se ştie care este temeiul duhovnicesc al acelor lucrări, pentru ca să se poată cunoaşte esenţa lor.

Tămăduirile, ca rezultat al unor minuni, urmăresc scopuri spirituale, situate pe planul mântuirii, iar nu numai un rost mărginit, pământesc şi privind exclusiv starea trupească.

Numeroase cazuri de vindecări cu caracter „suprafiresc" s-au putut înregistra în ultimii ani, prin diferite locuri, devenite foarte cunoscute prin pretinsele lor descoperiri dumnezeieşti.

Şi pe acestea s-a pus *tot temeiul de credinţă* şi s-a fixat centrul de greutate al „revelaţiilor" acelor locuri.

Din păcate însă, aceste vindecări, certificate chiar de medici, nu prezintă elementele hotărâtoare pentru a confirma autenticitatea acelor cazuri ca *minuni*, ci mai degrabă stârnesc suspiciunea prin condiţiile în care s-au produs. Pentru lămurirea şi dovedirea acestei afirmaţii este destul a observa că nu în numele lui Iisus Hristos s-au făcut toate acele vindecări, ci într-un chip cu totul străin de Biserică. În mod general, aceste vindecări s-au produs prin simpla „punere a mâinilor" pe capul bolnavilor, fără nicio pomenire de Hristos, amintind fără voie de „pasele magnetice" şi „fluid" ale ocultiştilor; ba chiar s-au produs vindecări şi prin folosirea picăturilor scurse din anumite crengi uscate ale unor plute sau sălcii.

În schimb, toţi sfinţii făcători de minuni, când au săvârşit vreo tămăduire, *în numele lui Hristos* au împlinit-o.

Sfântul Apostol Petru îl vindecă pe ologul din faţa Templului cu cuvintele: „În numele lui Iisus Hristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!" (Faptele Apostolilor 3, 6).

Asemenea se întâmplă şi cu ologul din Enea, când Petru rosteşte cuvintele: „Iisus Hristos te vindecă. Scoală-te şi fă-ţi patul!" (Faptele Apostolilor 9, 34).

Sfântul Apostol Pavel scoate un duh de ghicitorie din roaba din Filipi, zicând duhului: „În numele lui Iisus Hristos, îţi poruncesc să ieşi din ea!" (Faptele Apostolilor 16, 18).

Pe de altă parte, toate vindecările întâmplate pe la diferite locuri cu arătări, au avut un caracter mărginit şi strict pământesc. Tămăduirile de bolnavi pe care la făcea Mântuitorul, nu au urmărit un scop material, cu gândul unei exclusive vindecări trupeşti, ci au ţintit către un scop mult mai adânc.

Din fiecare vindecare făcută, Mântuitorul a voit să scoată o parabolă, o învăţătură de mântuire. Deci accentul nu cădea niciodată pe cele materiale, ci pe cele duhovniceşti şi nici pe cele temporale, ci pe cele veşnice.

De altfel, vătămarea noastră trupească, în afară de unele foarte rare cazuri de semne dumnezeieşti, cum e de

pildă cazul lui Iov, îşi are ca obârşie păcatul, după cuvântul care spune: „Pentru păcatele noastre se îmbolnăveşte trupul şi slăbeşte sufletul” (Paraclisul Maicii Domnului).

Sau: „Din pricina mâniei tale, nu este sănătate în trupul meu; nu e pace în oasele mele din pricina păcatelor mele” (Psalmul 37).

Prin urmare, ne izbăvim de rău, chiar şi de răul material, curăţindu-ne întâi de păcate. Şi patru sunt Sfintele Taine care ne pot curaţi de păcate: Botezul, Spovedania, Împărtăşania şi Maslul.

Aşadar, nu putem dobândi *în mod obişnuit* sănătate sau vindecare de boală, prin nicio „minune”, atât timp cât nu suntem împăcaţi cu Dumnezeu; iar împăcarea cu Dumnezeu nu o putem face decât la preot, singurul care are puterea sfinţitoare de a săvârşi şi administra dumnezeieştile Taine. Curăţindu-ne de păcate, putem nădăjdui şi în vindecarea noastră trupească. Căci se cuvine „să căutăm mai întâi împărăţia Cerurilor, iar toate celelalte ni se vor da nouă” (Luca 7, 31). Biserica cunoaşte, desigur, şi *căi neobişnuite* de lucrare a harului lui

Dumnezeu, spre tămăduirea şi spre ajutorarea oamenilor, dar bineînţeles că tot în măsura în care ei se împacă cu Dumnezeu. În această categorie intră moaştele sfinţilor, icoanele făcătoare de minuni, veritabilele locuri de pelerinaje şi altele. Dar toate aceste centre de lucrare harică se găsesc în orbita duhovnicească a Bisericii, care le deţine, garantându-le natura dumnezeiască.

Când Mântuitorul a tămăduit pe bolnavul de la scăldătoarea Betesda i-a spus: „Iată că te-ai făcut sănătos; *de acum să nu mai păcătuieşti ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău*” (Ioan 5, 14). Dar în acest caz bolnavul se pocăise şi căpătase îndurarea Domnului, deşi a fost prevenit să nu mai păcătuiască. În schimb, care este starea duhovnicească a atâtor bolnavi care, tămăduindu-se pe căi profane sau aparent „miraculoase” de suferinţele lor, nu-L caută totuşi pe Domnul şi nu se pocăiesc de păcatele lor? Oare nu se vor primejdui aceştia prin alte necazuri şi nenorociri mai mari, între care cea mai mare este osânda

veşnică şi izgonirea de la faţa lui Dumnezeu?

Din toate vindecările şi minunile Domnului precumpăneşte preocuparea de a scoate în lumină sensul mântuirii. Pentru adeverirea acestei susţineri, este doveditor cazul slăbănogului din Evanghelie, care voind să audă cuvântul lui Dumnezeu, a fost coborât în mijlocul adunării, prin acoperişul casei de către însoţitorii lui.

Dar, când le-a văzut credinţa, Iisus a zis: „*Omule, păcatele îţi sunt iertate*”.

Aşadar, Mântuitorul nu s-a gândit să-i dea sănătatea trupească, ci mântuirea sufletului.

Cât despre vindecarea trupească a slăbănogului petrecută de abia după aceea, *această tămăduire nu a fost un scop, ci numai un mijloc*. A fost prilejul prin care Hristos a făcut dovada tuturor celor de faţă, care cârteau, că nu este mai greu de a spune: „Păcatele îţi sunt iertate” decât a zice: „Scoală-te şi umblă” (Luca 5, 17 – 26).

Iată deci că *elementul spiritual* şi nu cel material a precumpănit în această lucrare dumnezeiască ca de altfel în toate pildele pe care ni le-a dat Mântuitorul.

De asemenea, toate minunile săvârşite prin Sfinţi au urmărit acelaşi ţel.

Cât despre împrejurarea că şi prin ţările Apusului sunt anumite locuri de pelerinaj unde lumea se duce cu nădejdea tămăduirilor de boli, nu este cazul aici de a ne ocupa şi de a preciza în ce măsură acele minuni sunt într-adevăr semne de la Dumnezeu sau dacă nu sunt, în realitate, înşelăciuni satanice. Să ne ocupăm întâi de noi.

De altfel, anumite locuri de pelerinaj din Apus, devenite vestite pentru darul vindecărilor, sunt legate şi de unele învăţături noi, eretice, apărute în catolicism şi întărite tocmai pe asemenea căi „suprafireşti”. Aşa s-a întărit dogma neprihănitei zămisliri a Sfintei Fecioare Maria cu totul respinsă de Biserica dreptmăritoare Ortodoxă pentru multe şi binecuvântate motive, dogmă rătăcită care a fost combătută dintru început chiar şi de unii dintre cei mai mari teologi apuseni cum au fost scolasticii Toma d’Aquino şi Bernard precum şi fericitul

Augustin.

VI

PREZICERI ŞI GHICITORII. MANIFESTĂRI PITONICEŞTI

Căutând să imite în totul lucrarea lui Dumnezeu pentru a tulbura lumea şi a o îndepărta de la Adevăr, adeseori diavolul insuflă pe anumiţi oameni posedaţi sau căzuţi din dreapta credinţă – fie pe cale directă fie pe cale de magie – cu diferite preziceri şi ghicitorii, prezentate sub înfăţişarea unor adevărate profeţii.

În lumea cea nevăzută, *demonii au o deosebit de lesnicioasă putinţă de comunicare şi de informare între ei, pentru care spaţiul şi materia nu le sunt piedică*. Ne vedem astfel cu mult depăşiţi în posibilităţile noastre de cunoaştere asupra oamenilor şi a lumii, posibilităţi de care dispun în schimb, în orice clipă, puterile nevăzute şi deci şi îngerii cei răi.

Să ne închipuim o pildă: în tehnica modernă există posibilitatea transmiterii cuvântului şi a imaginii la distanţă; ce ar fi însemnat dacă, în veacurile trecute, oarecare oameni năstruşnici ar fi avut la îndemână asemenea mijloace iscusite şi le-ar fi folosit în taină? În acest chip, multe şi felurite fapte petrecute la mari depărtări s-ar fi putut vesti drept profeţii, în chiar clipa împlinirii lor, pe cine ştie ce loc al pământului. Şi fiecare le-ar fi putut verifica în fapt. Dar dacă în acelaşi chip s-ar fi transmis şi imaginea unor astfel de fapte, precum şi diferite sunete şi voci omeneşti, cu cât mai mult asemenea lucrări nu ar fi putut avea înfăţişarea unor profeţii sau semne minunate! Transmiterea de gânduri, de fapte sau de imagini de către puterile nevăzute, poate fi însă cu mult mai subtilă şi mai înşelătoare decât aceea săvârşită prin unele biete aparate pământene. Aşadar, cu atât mai mult, asemenea vestiri sau prevestiri ne pot cuceri, când îmbracă forme neasemuit mai complicate şi mai abstracte.

Adeseori falsele profeţii se pot împlini, dar de cele mai multe ori nu se împlinesc şi rămân de minciună, căci Satana este tatăl minciunii. În tot cazul, ghicitoria faptelor

prezente poate fi mult mai uşor practicată de şarpele cel viclean decât vederea în viitor. Întrucât însă uneori anumite preziceri făcute de către falşii profeţi s-ar putea adeveri cu toată precizia în viitor, faptul nu trebuie să surprindă deloc, ţinând seama că şi diferiţi chiromanţi, cărturărese, sau alte soiuri de ghicitori, pot prevesti viitorul, şi adeseori previziunile lor se împlinesc. Şi totuşi, de bună seamă, că nu cu puterea Duhului Sfânt se împlinesc aceste preziceri, ci cu puterea diavolească, cu care cineva este pus în legătură de multe ori fără să-şi dea seama.

Căci, după cum se ştie, nu este îngăduit a-L ispiti pe Dumnezeu. În această privinţă Domnul ne spune: *„Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului”* (Deuteronom 18, 10 – 12).

Dar anumite prevestiri de natură demonică se pot face şi fără a recurge la anumite practici vrăjitoreşti, cum ar fi citirea în stele sau în ghioc sau vorbirea cu morţii, ci printr-o insuflare lăuntrică a unor anumiţi oameni posedaţi, din partea unui duh pitonicesc. Asupra unor asemenea manifestări se pot face următoarele presupuneri:

1. După toate probabilităţile, Ispititorul dispune de o anumită facultate psihică, proprie demonilor, ţinând seamă că şi demonii care au fost înainte îngeri de slavă şi-au păstrat şi după cădere o parte din înzestrările lor.

2. În săvârşirea prezicerilor, Ispititorul se poate folosi de combinarea unor elemente actuale, însă necunoscute nouă, proiectând consecinţele probabile ale lor în viitor.

El poate prevesti de exemplu despre îmbolnăvirea sau moartea cuiva, despre o călătorie neprevăzută pe care am face-o, despre o pagubă sau alte fapte, ţinând seama că diavolul se poate încunoştinţa înaintea noastră despre

anumite elemente şi indicii care ar putea provoca acele întâmplări.

3. În sfârşit, unele preziceri pot fi explicate ca o urmare a unui plan pe care Satana l-a urzit să-l împlinească cu anumite persoane aflate în raza lui de acţiune şi pe care el le stăpâneşte – în parte sau total – şi cărora le poate insufla voinţa lui.

Pentru sprijinirea acestor afirmaţii ne vom folosi de un caz din Biblie.

În urma unor abateri de la poruncile lui Dumnezeu, Saul a căzut în neascultare. Din pricina acestor păcate „*Duhul Domnului s-a îndepărtat de la Saul*; *şi a fost muncit de un duh rău, care era trimis de la Domnul*. *Slujitorii lui Saul i-au zis*: *Iată că un duh rău de la Dumnezeu te munceşte*” (I Samuel 16, 14 – 15).

Drept urmare, Saul rămâne descoperit duhovniceşte şi are de luptat cu ispite şi mai mari. Căci dacă nu a împlinit el voia Domnului atât timp cât Duhul lui Dumnezeu era mereu cu el, cu atât mai greu i-ar fi venit să se facă ascultător sfintelor porunci când fusese dat în stăpânirea unui duh rău care îl muncea.

Cu toate acestea Dumnezeu încă nu-l părăseşte de tot. „Şi când duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harfa şi cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai uşor, se simţea uşurat şi duhul cel rău pleca de la el” (I Samuel 16, 23).

Dar Saul cade în alte şi mai grele păcate. Unelteşte moartea lui David, a binefăcătorului său. În aceste împrejurări, „Filistenii s-au strâns şi au tăbărât la Sihem”.

„La vederea taberei Filistenilor, Saul a fost cuprins de frică şi un tremur puternic i-a apucat inima.

Saul a întrebat pe Domnul şi Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin urâm, nici prin proroci”. (I Samuel 28, 4 – 6).

Deci Dumnezeu îl părăsise.

Fiind părăsit de Domnul, duhul răului îl ia în stăpânire. Şi rodul acestei stăpâniri demonice se şi arată.

Saul, care mai înainte vreme „*îndepărtase din ţara*.

pe cei ce chemau morţii şi pe cei ce ghiceau”, pentru că asemenea deprinderi erau urâciuni blestemate de Dumnezeu, ajunge să zică slujitorilor lui:

„Căutati-mi o femeie care să cheme morţii, ca să mă duc s-o întreb”. Slujitorii lui i-au zis: „Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morţii”. Atunci Saul s-a

9

schimbat, a luat alte haine şi a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul chemând un mort şi scoală-mi pe cine îţi voi spune. Scoală-mi pe Samuel”. Când a văzut femeia pe Samuel a scos un ţipăt mare...

Samuel a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai tulburat chemându-mă?”. Saul a răspuns: „Sunt într-o mare strâmtoare: Filistenii îmi fac război şi Dumnezeu S-a depărtat de la mine; nu mi-a răspuns nici prin proroci, nici prin vise. Şi te-am chemat să-mi arăţi ce să fac”. Samuel a zis: „Pentru ce mă întrebi pe mine când Domnul S-a depărtat de la tine şi S-a făcut vrăjmaşul tău? Domnul îţi face aşa cum îţi vestisem din partea Lui; Domnul a rupt împărăţia din mâinile tale şi a dat-o altuia, lui David. N-ai ascultat de glasul Lui, de aceea îţi face Domnul aşa astăzi.

Şi chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mâinile Filistenilor. Mâine tu şi fiii tăi veţi fi împreună cu mine şi Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile Filistenilor” (I Samuel 28, 7 – 19).

Această prezicere s-a şi întâmplat în acelaşi fel şi în acelaşi răstimp vestit de vedenia cu chipul lui Samuel.

„Astfel au pierit în acelaşi timp şi în aceeaşi zi, Saul şi cei trei fii ai lui, cel ce-i purta armele şi toţi oamenii lui” (I Samuel 31, 6).

Dar motivul acestei pedepse este următorul: „Saul a murit pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege faţă de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit şi *pentru că a întrebat şi cerut sfatul celor ce cheamă morţii*” (I Cronici 10, 13).

Drept urmare, dacă Saul n-a putut primi răspuns de la Domnul pe căi binecuvântate şi îngăduite, adică prin vise, prin urâm sau prin proroci, este de la sine înţeles că

nu prin căi neîngăduite ar fi putut căpăta lumina lui Dumnezeu.

Deci prevestirea care i se făcuse de către acea vedenie cu chipul lui Samuel, prin mijlocirea unei vrăjitoare sau după limba ocultiştilor de azi, a unui „medium", a fost în realitate o lucrare diavolească. *Şi totuşi, prevestirea s-a împlinit întocmai, falsificându-se lucrarea lui Dumnezeu.*

De îndată ce Saul, care era vinovat pentru atâtea fărădelegi, a căzut în grava ispită de a vorbi cu morţii, de a practica necromanţia, atât de înrudită cu spiritismul modern de care se fac vinovaţi şi atâţia dintre fraţii noştri – ademeniţi de mirajul unor fenomene „oculte" – de bună seamă că Satana l-a stăpânit şi mai îndeaproape pe Saul, putând dispune de viaţa lui, prin voia lui Dumnezeu şi pentru călcarea poruncii pe care a dat-o Domnul. Cât despre faptul că vedenia lui Samuel era în realitate o nălucire satanicească, iată ce susţine Sfântul Grigorie de Nyssa, în epistola sa despre pitonisă (Traducere de dl. dr. Ene Branişte după textul grecesc din Migne, P.G. t. XLV, col. 108 – 113):

„Cu privire la Samuel, unora din cei dinainte de noi le-a plăcut să socotească drept adevărată evocarea sufletului lui Samuel de către acea vrăjitoare. Eu însă, având în vedere prăpastia pe care Evanghelia o înfăţişează cu atâta tărie între cei răi şi cei buni, după cum a zis patriarhul (Avraam) sau, mai degrabă, Domnul patriarhului – încât este cu neputinţă celor osândiţi să se suie la odihna celor drepţi[8], iar celor sfinţi să coboarela ceata celor răi – nu accept că ar fi adevărate astfel de păreri, fiind învăţat să cred că numai Evanghelia e demnă de crezare. Aşadar, fiindcă Samuel e mare între sfinţi, iar vrăjitoria e un lucru

8 E vorba, bineînţeles, de neputinţa în care se află un suflet osîndit de a se ridica prin propriile sale puteri la odihna drepţilor. În această privinţă, învăţătura sobornicească a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe despre posibilitatea schimbării în mai bine a stării sufletelor din iad prin puterea mânuitoare a rugăciunilor Bisericii însăşi, este categorică.

blestemat, nu cred că Samuel care stă într-o astfel de odihnă ar fi străbătut – nici de voie, nici fără voie – acea prăpastie de netrecut către cei nelegiuiţi; fără de voie, căci n-ar fi putut demonul să străbată prăpastia şi să strămute pe sfântul aşezat în ceata celor sfinţi; iar de voie n-ar fi făcut aceasta, prin aceea că nici n-ar fi voit şi nici n-ar fi putut să se amestece cu cei răi. Căci celui ce este între cei buni, nu-i este cu voie strămutarea de la cele în care se află, la cele potrivnice. Dar chiar dacă cineva ar admite că ar fi voit, natura prăpastiei nu permite trecerea”.

„Ce socotim noi deci despre acestea? Duşman al firii omeneşti este vrăjmaşul obştesc a toate, căruia tot gândul şi toată râvna îi este să rănească pe om chiar la inimă. Dar ce altă rană împotriva oamenilor e mai mare, ca aceea de a-i îndepărta de la Dumnezeu, făcătorul de viaţă şi de a trece de bunăvoie la pieirea morţii? Pentru că cei iubitori de cele trupeşti au râvna de a avea încă din această viaţă o oarecare cunoştinţă despre cele viitoare, prin care ei nădăjduiesc fie înlăturarea celor rele, fie dobândirea celor plăcute. De aceea, ca să nu se îndrepte oamenii spre Dumnezeu, înşelătorul neam al demonilor a născocit o sumedenie de chipuri de cunoaştere a viitorului: augurii, ghicire prin simboluri, oracole, aruspicii, necromanţia, extazul demonic, posesiunile, inspiraţiile şi altele multe de acestea. Şi orice fel de ghicire din vreo înşelăciune ar socoti cineva că e adevărată, acel înşelător demon apare spre îndreptăţirea înşelătoarei păreri a celui amăgit”.

„Deci o specie a înşelăciunii acesteia era şi aceea a ventrilocilor, a căror vrăjitorie se credea că are puterea de a atrage sufletele celor răposaţi iarăşi la viaţa de mai înainte. Fiind deci Saul în deznădejdea salvării, fiindcă toţi străinii se ridicaseră cu război împotriva sa şi venindu-i ideea că Samuel l-ar putea învăţa vreun mijloc de scăpare, demonul ce sălăşluia în ventrilocă şi care înşela de obicei pe acea femeie, se înfăţişa în ochii femeii ca o umbră în diverse chipuri, deoarece nimic nu-i apărea lui Saul din cele ce vedea femeia. Căci îndată ce se apuca de vrăjit, se şi iveau spectrele în ochii femeii, iar demonul crea credinţa

că aparițiile acelea sunt adevărate (reale). Şi mai întâi faptul că persoana lui a fost ghicită deşi era travestit sub exteriorul hainei, mai ales aceasta a făcut pe Saul să creadă că femeia nu se poate înşela întru nimic, o dată ce haina lui particulară, cu care se înfăţişa, nu derutase puterea vrăjitorească. Spunând deci ea că vede nişte zei coborând şi un om drept îmbrăcat în manta, cum vor putea oare stabili slujitorii ştiinţei ceea ce e istoric? Căci dacă într-adevăr Samuel este cel văzut, atunci şi ceilalţi văzuţi de vrăjitoare sunt într-adevăr zei. Dar Scriptura numeşte pe demoni zei:

„Căci toţi zeii neamurilor sunt demoni" (Ps. XCV, 5), deci ar putea fi şi sufletul lui Samuel cu demonii? Doamne fereşte! Ci demonul care se arăta totdeauna de obicei vrăjitoarei a luat cu el şi alte duhuri ca să înşele atât pe femeie cât şi pe Saul cel amăgit de ea; şi a făcut ca demonii să fie socotiţi zei de către ventrilocă, iar el, însuşi demonul, s-a dat drept persoana căutată a lui Samuel şi a simulat glasul aceluia şi – pe cât era posibil să se creadă din aparenţe – a dat răspunsul aşteptat din înlănţuirea faptelor, în chip de profeţii. A mărturisit însă – deşi fără să vrea – adevărul că e demon, zicând că: „Mâine tu şi Ionatan cu mine..." (I Imp. 28, 19). Căci dacă într-adevăr ar fi fost Samuel, cum ar fi suferit să stea alături de el unul încercat în toate răutăţile? Ci e limpede că în locul lui Samuel apărând demonul acela rău, n-a minţit zicând că el va fi cu Saul".

Iar dacă Scriptura zică că: „Şi a zis Samuel...", să nu neliniştească pe cititor cuvântul acesta, ci să înţeleagă: „cel ce era socotit Samuel". Căci găsim pretutindeni în Scriptură obiceiul de a se pune ceea ce se pare în loc de ceea ce este; aşa de exemplu cazul cu Balaam, care zice odată că: „Voi auzi ce va vorbi în mine Dumnezeu"... (Num. XXII, 17); dar, după acestea zice că: „ştiind Balaam că era plăcut lui Dumnezeu să nu blesteme pe Israeliţi, n-a mai plecat – ca de obicei – în întâmpinarea ghicitorilor"; căci cel neprevenit şi aici ar crede că adevăratul Dumnezeu îi vorbeşte lui Balaam. Într-adevăr, contextul arată că

Scriptura a numit astfel pe cel socotit de Balaam, Dumnezeu, iar nu pe cel ce este într-adevăr Dumnezeu. Aşadar şi aici, cel crezut Samuel, simula vorbirea adevăratului Samuel, deoarece demonul imita foarte bine profeţia ghicind din cele posibile (Migne. Tom. XLV, col. 108 – 113).

Cu privire la cele de mai sus, se pot da multe pilde şi din împrejurările vieţii noastre contemporane din care rezultă că felurite preziceri diavoleşti se pot împlini întocmai sub chipul unor adevărate profeţii.

Iată astfel un caz:

Pe diferite căi şi în felurite chipuri se făcuseră anul trecut diferite „profeţii" despre un prăpăd mare care urma să se abată peste omenire „într-o toamnă", ba chiar unele preziceri pomeneau de desfăşurarea unui catastrofal război în toamna anului 1939[9]

Dacă prezicerile făcute în acest sens s-au putut împlini, nu înseamnă totuşi că a fost vorba de adevărate profeţii, insuflate din preştiinţa lui Dumnezeu, ci de o lucrare ascunsă şi ticluită a Satanei, prin mijlocirea unor slujitori ai lui, pentru a sădi astfel ispita în lume.

Într-adevăr, în ziua de 1 septembrie 1939, adică tocmai odată cu începerea unui nou an bisericesc, omenirea a alunecat într-un cumplit război.

Dar dacă Dumnezeu nu ar fi îngăduit să se dezlănţuie prăpădul, ca o pedeapsă pentru fărădelegile lumii, ale întregii omeniri, de bună seamă că prezicerile falşilor profeţi ar fi rămas de minciună ca în atâtea alte împrejurări.

La toate acestea se mai poate adăuga: după cum îngerii buni cunosc toate acţiunile şi faptele oamenilor, tot astfel şi îngerii răi ne cunosc acţiunile noastre, ale fiecăruia dintre noi.

---

9 Asemenea prevestiri au fost puse în circulaţie fie de unii pretinşi iluminaţi, fie de anumiţi ocultişti. E de menţionat în legătură cu aceste tendenţioase tentative de „propagandă" demonică, cartea de mare răsunet a lui G. Barbarin: „Le secret de la grande Pyramide", (Paris, Adyar. 1936).

Iar noi, pe cale lăuntrică, primim inspiraţii şi de la îngerii buni şi de la cei răi.

Sufletul oamenilor este ca o antenă de radio care prinde toate felurile de unde. Rămâne însă la libera noastră alegere de a învârti şurubul aparatului într-un sens sau întrahul, pentru a asculta unul sau altul din „posturile de emisie".

În măsura în care ne vom însuşi insuflările ispititorului, vom fi în raza lui de acţiune şi vom urma voinţei lui.

În câmpul misticii, după cum unii adevăraţi sfinţi şi cuvioşi, ca vase alese ale lui Dumnezeu, pot primi insuflări de la Duhul Sfânt, pentru a pătrunde în adâncul Sfintelor Scripturi sau pentru a face anumite profeţii sau a cunoaşte gândurile şi faptele tăinuite ale unor oameni, ca o lucrare de slavă pentru Dumnezeu, tot asemenea şi falşii profeţi, sub stăpânirea unei puteri pitoniceşti, pot vorbi cu multă uşurinţă, pot face prevestiri, pot ghici faptele şi păcatele oamenilor şi pot săvârşi atâtea semne care produc sminteală în lume.

Spune astfel Sfântul Părinte Ioan Damaschin:

„Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea prorocesc.

Îngerii prorocesc pentru că Dumnezeu le revelează şi le porunceşte să prorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei.

Dar şi demonii prorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin conjunctură. Pentru aceea de multe ori mint şi nu trebuie crezuţi chiar dacă uneori spun adevărul. Ei cunosc şi Scripturile.

Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forţeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi" (p. 65 – 66, Dogmatica „Izvoarele Ortodoxiei" – Ed. Librăriei Teol. Buc).

Felurite sunt însă cazurile prin care duhurile pitoniceşti se pot manifesta prin anumiţi oameni posedaţi. Pentru a menţine într-un cuprins de cazuri culese din actualitate, voi cita câteva din zilele noastre:

O telegramă publicată în ziarul „Universul” din 15 noiembrie 1937 relatează:

„Amintiri din altă viaţă”.

„Un copil de şase ani din Simla India a uimit pe cei din jurul său cu povestirile lui din «viaţa sa anterioară». El pretinde că a trăit cândva în localitatea Poona, şi că părinţii săi de atunci erau originari din Patan, un sat din statul Baroda... *El a dat apoi amănunte precise asupra locurilor, unde a trăit şi spusele sale au putut fi verificate, când mama sa a vizitat împreună cu dânsul satul Patan*.

Aici copilul i-a arătat o casă, spunându-i că era proprietatea unchiului la care şedea pe atunci. Şi aceste spuse au fost confirmate de actualii locatari ai casei.

Deocamdată amănuntele asupra acestui caz curios se opresc aici.

Trebuie să relevăm însă că în ultimii ani s-au mai semnalat 2 – 3 cazuri de acelaşi fel şi în special interesant a fost acela al unei fetiţe de vreo zece ani care începu într-o zi să spună că în ea s-a reîncarnat sufletul unei surori mai mari, moartă cu mulţi ani în urmă.

Amănuntele pe care le dădea această copilă asupra vieţii aceleia a cărei «reîncarnare» susţinea că e – erau de o precizie uimitoare, căreia nu i s-a putut găsi nicio explicaţie”.

Iută. acum şi alte exemple:

„Un caz curios la Constanţa”.

„Un vagabond face impresionante calcule matematice pe străzi”.

Constanţa 23 august 1938 (din acelaşi ziar).

„Mai mulţi locuitori constănţeni, cum şi vilegiaturişti, ne semnalează un caz din cele mai rare, înregistrat pe străzile oraşului nostru, aproape în fiecare zi.

Un necunoscut, după îmbrăcăminte vagabond şi care refuză să-şi dea numele, fie pe la colţurile străzilor, fie în autobuze sau localuri publice, în schimbul unor sume, date după plăcere, face calcule matematice din cele mai grele, din memorie.

Astfel, numitul înmulţeşte numere de milioane,

scade, adună şi împarte, iar rezultatul este întotdeauna riguros exact.

Ceea ce putem menţiona, e că acest necunoscut, în timpul cât face aceste calcule foarte grele întreţine conversaţii cu cei care îi dau problemele spre rezolvare”.

Privit sub unghiul fenomenelor „oculte”, desigur că şi acest caz nu apare întru nimic nou. Cel mult, duhul ghicitoriei de care este stăpânit acest zdrenţăros vagabond, făcând calcule complicate cu o precizie de maşină de calculat, a fost speculat în vederea unui scop remunerativ, aşa cum ar face orice chiromantă de profesie.

Un fapt asemănător îl relatează şi venerabilul părinte D. Lungulescu, din Craiova, despre un cioban, cu totul analfabet, care, spre buimăcirea tuturor, putea răspunde oricând şi într-o clipă, asupra datei exacte la care trebuia să cadă Paştele în orice an. Şi întotdeauna răspunsurile lui erau nedezminţite, potrivit cu verificările care se făceau.

Un alt caz asemănător s-a petrecut recent cu o fetiţă din Budapesta, care susţinând că îşi aduce aminte de o viaţă a ei anterioară, trăită în Spania, a început dintr-odată să vorbească la perfecţie limba spaniolă, iar toţi cei din jurul ei rămăseseră încremeniţi, pentru faptul că niciodată acea fetiţă nu avusese prilejul să audă un singur cuvânt spaniol.

După cum se vede, din punctul de vedere al fenomenelor, plutim în plin ocultism.

Dar tocmai faptul de a putea extrage din aceste câteva exemple de mediumi, o concluzie precisă, ne interesează în primul rând.

Drept vorbind, din însăşi susţinerea ideii „reîncarnării”, care este una dintre cele mai cunoscute peceţi satanice, de împotrivire la învăţăturile creştine de mântuire, se înţelege că numai un duh pitonicesc a putut să lucreze în toate aceste suflete pomenite, pentru a predispune astfel mintea lumii spre concepţiile primejdioase ale falsului

„Spiritualism” modern.

În acelaşi domeniu de ocultism sunt bine cunoscute şi

prezicerile răposatului Bert Reese, mort acum câţiva ani la New York. Acest om misterios ghicea orice lucru cu o precizie uimitoare.

Una din cele mai neînchipuite „profeţii" ale lui a fost aceea pe care a făcut-o arhiducelui Leopold Ferdinand al Austriei, spunându-i că în curând nu va mai fi nici arhiduce şi nici măcar membru al Casei Imperiale. „Văd pe Alteţa Voastră, îi spuse el, ca mic impiegat de bancă".

Şi într-adevăr, prezicerea lui Reese se împlini aidoma, iar după războiul trecut Leopold-Ferdinand ajunse agent de schimb la Viena.

Un caz asemănător de îndrăcire cu aparenţă angelică şi cu manifestări pitoniceşti este şi acela al micii prezicătoare din Pennsylvania:

„O profetă precoce".

„Faith Hope Charity din Trucksville, Pennsylvania, n-are decât patru ani şi jumătate, dar cuvintele pe care le rosteşte ea sunt ascultate cu respect de toţi ai casei şi trâmbiţate apoi în toată America.

Abia începuse să gângurească şi primele ei vorbe fură o profeţie. Ea vesti cu câteva ceasuri mai înaintea moartea unui prieten al familiei. De atunci ea a prezis lucruri extraordinare printre care izbucnirea războiului şi atentatul asupra ducesei de Kent.

Într-o zi a prezis că şcoala din localitate va arde şi astfel s-au putut lua măsurile necesare pentru prevenirea focului care totuşi a izbucnit, dar nu s-a putut întinde.

Mama acestui copil-minune, ori de câte ori ea face vreo profeţie, are grijă s-o autentifice în toată regula, pentru a evita eventuale contestări.

Cât pentru mica prezicătoare, ea nici nu are idee de importanţa lucrurilor pe care le spune, dar când e întrebată ce se va face când va fi mare, răspunde, foarte convinsă: magiciană". („Universul", nr. 101, 12/IV/1940).

În sfârşit, pentru o mai bună documentare asupra acestui subiect, sunt vrednice de luat în seamă şi următoarele cazuri de previziune:

Se ştie că „rabdomancia", care era cunoscută din

timpuri străvechi, a revenit iarăşi la modă, sub numele de „radiestezie”. Această putere de a descoperi lucrurile ascunse şi în special cursurile şi izvoarele de apă, presupune la acel care o manifestă existenţa unui al şaselea simţ.

În Memoriile secrete ale Marinei franceze de la sfârşitul secolului XVIII se găsesc amănunte interesante asupra operei surprinzătoare a nauscopului, individ care vede navele de la mari distanţe; Baltinean semnala prezenţa vaselor de la mii de kilometri.

Astfel se spune între altele, că acest Baltinean, făcând experienţe din ordinul guvernului într-o perioadă de timp de două luni, semnalase 216 nave, neînşelându-se decât de 4 sau 5 ori şi atunci din pricina întârzierii provocate de furtuni.

Alt nauscop faimos a fost mulatrul Lislet-Geoffroy, care da indicaţii exacte asupra dimensiunilor, formei şi a roţilor navelor aflate la mari distanţe.

O altă formă a radiesteziei e aşa numita „telestezie”, fenomen care constă în a percepe de la distanţă şi a descoperi obiectele, fără a fi nevoie de a se duce la locul unde se găsesc, ci prin simpla examinare a unei hărţi topografice sau a unei fotografii a localităţii. Se afirmă că unii radiestezişti operând cu pendulul asupra unor hărţi topografice au însemnat pe ele locul exact unde se găseau izvoare subterane. Ceva mai mult, rezultatele obţinute de la doi operatori, care au lucrat fără să ştie unul de altul, sau dovedit perfect identice. Asemenea constatări sunt de natură să uimească chiar şi pe cei mai sceptici dintre oameni.

Din toate cazurile şi exemplele de mai sus citate, se poate constata în câte feluri lucrează duhurile de ghicitorie asupra unor oameni posedaţi, care s-au rupt din legătura harică cu Dumnezeu.

Faptul că asemenea semne reapar în vremurile de faţă, din ce în ce mai des, îşi găseşte explicaţia în însăşi starea de păcat în care se află omenirea.

O asemenea decădere duhovnicească prilejuieşte

Satanei toate posibilităţile de a lucra asupra lumii, prin îngăduinţa lui Dumnezeu.

În cuprinsul acestor acţiuni intră şi fenomenele de ghicitorie ale falşilor profeţi, care atât de uşor pătrund în starea lăuntrică a multor oameni, încât, sub aparenţele unor minuni sau a unor descoperiri dumnezeieşti, zăpăcesc lumea şi o îndepărtează de la adevărata credinţă.

VII

CRITERII GENERALE DE IDENTIFICARE ALE ADEVĂRATELOR REVELAŢII ŞI MINUNI

Din punct de vedere teologic, o descoperire dumnezeiască îşi află temeiul pe împlinirea următoarelor condiţii:

Echilibrul moral

Chezăşia de bună credinţă, de curăţenie, de minte sănătoasă şi de echilibru sufletesc la persoana căreia i s-a făcut descoperirea (Vasele alese sunt curate întru totul şi nu se dezmint cu nimic).

Desăvârşita concordanţă cu învăţătura Bisericii

Încadrarea desăvârşită a unei descoperiri în cuvântul Sfintei Scripturi şi în învăţătura Bisericii; cu alte cuvinte, revelaţia nu trebuie să cuprindă nicio învăţătură nouă, care ar putea să se împotrivească cât de puţin celor vechi, adică celor cuprinse în Cărţile Sfinte şi în toată Sfânta Predanie.

Această susţinere se întemeiază pe însuşi cuvântul Mântuitorului, care spune: „Dacă o împărăţie este dezbinată împotriva el însuşi, împărăţia aceea nu poate dăinui”. Deci Dumnezeu nu va lucra niciodată împotriva Bisericii Lui, ceea ce ar fi o aberaţie (de văzut Marcu 3, 24).

Pe de altă parte, Apostolul Pavel vesteşte cu toată tăria:

„Dar chiar dacă noi înşine sau înger din cer ar veni să propovăduiască o altă Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1,.8).

Puritatea revelaţiei

Adevăratele revelaţii şi minuni nu cuprind elemente care ne-ar putea prilejui un simţământ de trufie.

Descoperirile dumnezeieşti nu ne ispitesc prin proslăvirea unor merite ale noastre, şi nici prin făgăduinţe excepţionale de mărire pentru viaţa de dincolo.

În schimb, adeseori, falsele revelaţii şi minuni ne stârnesc gânduri de mândrie, atrăgându-ne în aceeaşi cale pierzătoare în care însuşi Satana a căzut[10].

Minunile poartă pecetea Domnului

Dacă un pretins „iluminat" sau vizionar ar căpăta darul de făcător de minuni, este nevoie ca toate acele minuni, semne deosebite, vindecări sau sculări din morţi pe care le-ar face, să fie împlinite în numele lui Iisus Hristos, iar nu într-un alt chip.

Astfel scrie şi Sfântul Ioan Evanghelistul în I-a sa Epistolă (4, 1 – 3):

„Să nu daţi crezare oricărui duh, ci să cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, căci au ieşit în lume mulţi proroci mincinoşi. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: *orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu*; *şi orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus*, *nu este de la Dumnezeu*, *ci este duhul lui Antihrist*, de a cărui venire aţi auzit. El chiar este în lume acum".

Profeţiile sunt insuflate de Duhul Sfânt

În sfârşit, profeţiile care eventual s-ar face de către un proroc, în cazul unei descoperiri dumnezeieşti, trebuie

---

10 În cercurile spiritiste şi „spiritualiste", Ispititorul simulează adeseori că este Mîntuitorul, sau vreun sfînt oarecare, şi prin comunicări meşteşugite îşi convinge adepţii că ei ar fi „reîncarnările" unor vechi personaje evanghelice: Iosif din Arimateea, Lazăr cel înviat din morţi, Maria sora lui Lazăr şi alţii asemănători.
Deopotrivă se cunosc cazuri de pustnici care, fiind ispitiţi prin pustie, prin vedenii înşelătoare, au fost îndemnaţi să creadă că pentru viaţa lor cuvioasă au căpătat mîntuirea sufletului, sau că Dumnezeu le-a pregătit un loc ceresc de multă cinstire. Asemenea ispite se pot produce şi prin vedenia unei false slave cereşti şi prin închipuite arătări de îngeri, arhangheli şi alte apariţii demonice care ni s-ar înfăţişa în chip de mîngîietori sau ocrotitori, arătîndu-ne deosebită dragoste.

să fie izvorâte din Adevăr, căci Hristos este Adevărul. Această condiţie este întărită de faptul că *numai Dumnezeu are preştiinţa în veşnicie, a toată lumea văzută şi nevăzută, şi că deci numai El, prin lucrarea Duhului Sfânt, poate înştiinţa pe proroci despre vestirile viitoare*.

În schimb, Satana se bizuie pe ghicitorii sau pe preziceri, iar falşii profeţi, despre care vorbeşte Sfânta Scriptură, sunt insuflaţi de această putere luciferică, sau de duhurile pitoniceşti. Acesta este şi dedesubtul real al tuturor fenomenelor ocultiste, produse întotdeauna prin asemenea manifestări demonice.

În linie generală, profeţiile se integrează în planul universal al mântuirii şi au totdeauna un substrat duhovnicesc, iar prezicerile şi ghicitoriile se mărginesc la speculaţii exterioare, lumeşti şi stârnesc o vicioasă curiozitate a cunoaşterii în viitor prin ispitirea lui Dumnezeu. În cazul manifestărilor demonice cu aparenţe angelice, prezicerile unor falşi profeţi îmbracă forme religioase şi mistice, dar atunci cuprind întotdeauna o învăţătură greşită sau o abatere de la calea dreptei credinţe.

Rezumând cele de mai sus, se pot susţine următoarele:

Pentru ca anumite pretinse descoperiri dumnezeieşti să poată prezenta siguranţa deplină că sunt o lucrare a lui Dumnezeu *este nevoie ca tot conţinutul acelor revelaţii să se încadreze în chip desăvârşit în litera Sfintei Scripturi şi în Sfânta Predanie. Niciun cuvânt să nu fie spus în plus sau în minus faţă de învăţăturile Bisericii noastre Ortodoxe, şi nicio ciudăţenie să nu apară din tot ceea ce se vesteşte şi se face de către un asemenea iluminat*.

Dar dacă asemenea presupuse minuni se ridică pe o temelie şubredă, sau cuprind erezii şi sminteli, trebuie să ne ferim de ele ca de foc, ca de nişte curse diavoleşti, în care ne putem pierde mântuirea. Totodată, avem datoria de a-i feri şi pe ceilalţi fraţi ai noştri, care sunt mai puţin pregătiţi duhovniceşte şi deci mai înclinaţi de a primi asemenea ispite, pentru ca nu cumva să se prăvălească ei

într-o prăpastie de moarte.

VIII

CREDINŢA DEŞARTĂ ÎN RELAŢIE CU SEMNELE ŞI MINUNILE MINCINOASE

Potrivit Sfintelor Scripturi, o condiţie esenţială a mântuirii este conlucrarea credinţei cu faptele. În acest scop, faptele trebuie să fie vrednice şi izvorâte din *dragoste*, iar credinţa trebuie să fie curată şi izvorâtă din *adevăr*.

Orice credinţă greşită pe care ne-o însuşim este o rănire a sufletului şi reprezintă o periclitare a mântuirii. Cine se prinde într-o credinţă greşită, se îndepărtează de Dumnezeu; şi pe măsură ce păcatul neascultării şi al trufiei sporeşte, se agravează şi ruptura de har.

Un asemenea om poate fi socotit căzut; şi ca o pasăre rănită, care are aripi, dar nu mai poate zbura, aşa şi acesta, dacă nu se întoarce la adevăr se sileşte zadarnic să se înalţe, căci cade mai rău. „Oamenii aceştia sunt nişte puţuri fără apă, nişte nori alungaţi de furtună; lor le este păstrată negura întunericului” (2 Petru 2, 17).

Aceste abateri de la dreapta învăţătură a sfintelor dogme şi rânduieli ortodoxe sunt erezii. Prin susţinerile lor rătăcite, ereziile sunt credinţe deşarte, căci înlocuiesc adevărul cu minciuna.

În genere orice fel de participare sufletească la un cult al minciunii este o credinţă deşartă. Acest cult al minciunii se poate întinde de la cea mai deplină formă a idolatriei, până la cea mai uşoară formă a superstiţiei, sau până la cea mai subtilă eroare teologică.

Originar, credinţa deşartă porneşte de la înzeirea firii, însufleţită sau nu, a făpturii, luându-se făptura drept Dumnezeu[11].

Când însă omul, fără a da închinare unor anumite

---

11 Pentru un creştin, acest păcat este socotit drept apostazie, învăţătorii şi părinţii Bisericii îl osîndesc foarte greu. Tertullian (De idolatr. c. 1.) îl numeşte fărădelegea cea mai mare a neamului omenesc; comp. Cypr. Ep. 10; Grig. Nazianz Orat. 38, Lactanţiu De instit. 1, 1.

făpturi, dar cu ajutorul lor caută a pătrunde în cuprinsul ştiinţei lui Dumnezeu şi în iconomia proniei Lui, atunci credinţa deşartă ia alte două feluri de manifestări: *ghicitoria şi farmecele*.

În primul caz este vorba de o iscodire a viitorului sau a unor lucruri ascunse pe căi neîngăduite şi nelegiuite, iar în al doilea caz este vorba de folosirea unor mijloace magice pentru a atinge anumite scopuri pământeşti, prin punerea în acţiune a unor puteri tainice care depăşesc sfera puterilor fireşti ale omului.

Şi într-un caz şi într-altul, aceste păcate pot fi săvârşite printr-o participare activă sau printr-o participare pasivă a omului, după cum el săvârşeşte asemenea practici sau se mărgineşte numai să creadă şi să nădăjduiască în ele.

După cum s-a văzut şi în capitolele precedente, formele de ghicitorie şi de fermecătorie variază şi ele, de la cele mai grosolane mijloace de chiromanţie şi vrăjitorie, până la cele mai iscusite pretinse profeţii şi minuni ale prorocilor mincinoşi.

Dacă în asemenea lucrări se cere, cu bună ştiinţă, şi ajutorul duhurilor rele, atunci aceste practici iau caracterul magiei negre şi se coboară până la cea mai de jos treaptă a satanismului.

Unul dintre meşteşugurile vrăjitoreşti cele mai des întrebuinţate pentru a face rău altuia cu puterea demonului (maleficium), cunoscut în poporul nostru, este de pildă şi acela de a înfige un cuţit în prag, spre a atrage prin aceasta moartea unei persoane ce se află în altă parte. Prin unele locuri, poporul are deprinderea ca, în asemenea cazuri, când cade cineva greu bolnav, ca din senin, „să-i stingă frigările”[12].

Sfânta Biserică a statornicit aspre pedepse pentru acei care cad în păcatul vrăjitoriei. Ea osândeşte de asemenea citirea în stele, magnetizarea, adică hipnotismul, precum şi toate formele de ghicitorii şi de descântece.

---

12 Comp. Eşir. 22, 18. A doua leg. 18, 10-12. Isaia 47, 9 ameninţă pe cei ce săvîrşesc asemenea păcate cu pierderea de copii şi cu văduvia.

Părinţii Bisericii îi numesc vânzători de Hristos pe toţi nesocotiţii care se prind în ispita acestor viclenii diavoleşti.

În Sinopsa Mitrop. Iacob 1. c. stă scris: „Oricine crede în visuri şi în farmece şi în vrăji şi în baiere şi într-alte lucruri diavoleşti, acela este fărădelege şi afară din Biserica lui Hristos, că acestea sunt lucruri diavoleşti şi cine le crede sau le face, acela merge cu diavolul în munca veşnică". Deopotrivă, Biserica învaţă pe creştini să se ferească chiar şi de descântecele în care s-ar folosi cuvinte sfinte sau forme de ritual bisericesc.

O formă mai uşoară de credinţă deşartă este aceea pe care o au mulţi creştini de a-şi lega sufletul de anumite lucruri sau întâmplări deosebite, cărora – în afară de Biserică – le atribuie daruri talismanice sau caractere de revelaţii.

Închinarea adevărată pe care o datorăm lui Dumnezeu este şi aici pângărită de credinţa deşartă pe care o avem în puterea presupusă a unor scorniri omeneşti.

Aşa fac, de pildă, unii care poartă asupra lor anumite scrieri apocrife cum ar fi „Visul Maicii Domnului" sau diferite „Epistolii" cu ziceri din Evanghelie (după Sfântul Ioan Hrisostom: cu care începe Evanghelia lui Ioan), atribuindu-se lor o putere minunată şi binefăcătoare.

Mulţi cad într-o credinţă deşartă, *primind minuni neadevărate, cinstind moaşte neprimite de Biserică* (Can. 34 al Sinod, din Laodicea) *sau folosind rugăciuni străine şi nerecunoscute* (Can. 91, 87 Catarg).

Aici este locul de a pomeni şi despre unii credincioşi ortodocşi, care au cultul unor „sfinţi" neortodocşi, aparţinând unor obşti creştine eretice, căzute sub anatema soboarelor din pricina credinţei lor viciate.

În tratatul său „Teologia morală", răposatul mitropolit şi reputat teolog Atanasie Mironescu scrie următoarele:

„Nu e nevoie de a dovedi că credinţa deşartă este în

sine un păcat greu. Astfel sunt îndeosebi ghicirea norocului şi farmecele de orice fel. Totuşi, ele în cazuri particulare se vor judeca adesea în alt mod.

Trebuie a lua seama totdeauna nu numai la firea unor asemenea fapte, ci şi la chipul în care se săvârşesc, adică la cunoştinţa şi gândul din care pornesc. În obiceiurile poporului s-au păstrat de pe vremea păgânilor unele lucruri, ce din începutul lor au fost negreşit deşarte şi unite cu închinarea de idoli; poporul creştin nu are însă nicio idee despre obârşia şi păgânitatea acestor închipuiri şi obiceiuri, cu atât mai puţin îi trece prin gând că ele sunt credinţe deşarte. Mai curând deci trebuie a vedea în ele un lucru nebunesc şi nepriceput, decât o credinţă deşartă ce atrage osândă grea[13].

Fără îndoială, chemarea duhurilor şi a morţilor (spiritismul), datul în cărţi, credinţa în visuri[14],

13 Gal. 4, 10; Hrisostom Omil. în Calende; August Ep. 119 (al. 55) c. 7 către Ianuarie mustră pe cei ce zic că sînt zile norocoase şi nenorocoase şi din această pricină nu voiesc a lucra în anumite timpuri, de teamă că nu le va merge bine, ca şi cum n-ar fi toate zilele bune din firea lor şi nu s-ar putea face bine cu ajutorul lui Dumnezeu în orice timp. Astfel sînt cei ce socotesc că de vor fi fericiţi în oarecare zi a anului (Anul nou) le va merge bine tot anul; cei ce nu voiesc a sădi vie în anii bisecţi; cei ce nu lucrează Vinerea, sub cuvînt că se vor îmbolnăvi; cei ce ţin Joile după Paşti, Păliile, Foca, Filipii etc. Cei ce zic că de se vor afla 13 oameni la o masă, unul va muri în curgerea anului; cei ce zic că nu e bine cînd cîntă cucuveaua seara pe o casă, sau cînd pornesc în cale şi le iese înainte un iepure sau o faţă bisericească, şi că din contră e a bine dacă le iese înainte un lup sau un ţigan sau un cocoşat etc. Toate aceste arătări n-au nici un temei cît de puţin vederat şi trebuie de a mărturisi că e lucru foarte de rîs a pune faptele noastre în atîrnare de astfel de întîmplări, ce n-au nici o pricină sigură şi sînt numai înşelăciuni diavoleşti.
În poporul nostru s-au păstrat din păcate, o mulţime de atari credinţe deşarte care pe cît sînt de însemnate din punct de vedere etnografic, pe atît de hotărît au fost osîndite de Ierarhii Bisericii noastre. Comp. Cantemir, scrisoarea Moldovei, Iaşi 1865, p. 274 sq. cu Sinopsa Mitrop. Iacob, Iaşi 1757, foaia 42 şi 43, id. foaia 51 unde se pomenesc şi se osîndesc toate eresurile şi p. 55.

14 Credinţa în visuri de asemenea, este eres păgînesc. A se vedea de ex. Sueton vit. Aug. XCI, Pliniu C. tiner Ep. 1, 18, Valer. Max. lib. I, c. VII (ap. Lecky I, 320).

chiromanţia, descântecele şi alte felurite vrăji, sunt păcate grele.

Tot aşa e şi *aruncarea de sorţi* spre a cunoaşte lucruri viitoare sau ascunse[15].

Dar a se servi de sorţi spre a împărţi oarecare lucruri între mai multe persoane sau spre a curma o judecată după învoiala dintre părţi, nu e niciun rău. Cazul de care e vorba în Fapt. Apostolilor, adică aruncarea de sorţi, ce s-a făcut fără îndoială din insuflarea dumnezeiască, spre a cunoaşte voia lui Dumnezeu, nu poate fi urmat în viaţa de toate zilele, pentru că aceasta nu îndreptăţeşte o astfel de chemare extraordinară a Proniei dumnezeieşti.

Păcate grele sunt şi alte feluri de fermecătorii la care se întrebuinţează mijloace deşarte spre a feri oamenii sau animalele de vreun rău, precum şi spre lecuirea lor de boli sau spre a înrâuri cu sila asupra voii cuiva şi a aţâţa în el patimi necurate [16]„ („Teologia Morală”, Atanasie

---

Înţ. Sirah învaţă că visurile pe mulţi au aruncat în rătăciri, c. 37 V. 1-2. Sf. Părinţi osîndesc pe cei ce se iau după visuri, ca pe nişte închinători de idoli. Cir. Jerus Catih. I Mistag. c. 8. Grig. c. m, Mor. în lob 1. VIII c. 13. Sînt însă şi visuri ce vin de la Dumnezeu. Dar după Grigorie Nisul în cuv. despre facerea om. c. 13 rar se întîmplă astfel de vise şi numai pentru pricini mari ce privesc binele obştesc şi atunci Dumnezeu arată cu dovezi sigure că El a trimis visul. Despre visele ce arată lucruri deşarte sau împing pe om a face cercetări deşarte sau străbate viitorul, acestea nu vin de la Dumnezeu (Sir. 34, 1).

15 Iezech. 21, 22-23. Aceasta se referă şi la eresul din poporul nostru de a descoperi viitorul sau alte lucruri ascunse, prin mijlocul psaltirei şi a cheii de la biserică sau prin deschiderea Bibliei.

16 Între asemenea exemple se pot cita: aninarea de baiere la gîtul copiilor şi al animalelor; purtarea unor ierburi la bnu ş. a. Sf. Chirii al Jer. 1. c. ; Grig. Nazianzul, cuvîntul despre botez, Vas. c. Mare Omil. la Psal. 54 zic că aceste credinţe deşarte sînt rămăşiţele închinării la idoli, căci lucrurile ce se întrebuinţează la ele n-au nici din firea lor, nici după rînduiala lui Dumnezeu sau a Bisericii vreo putere pentru păstrarea vieţii sau pentru ferirea oamenilor şi a animalelor de primejdii. Creştinul e dator a-şi pune în toate nădejdea în Dumnezeu. Sf. Ioan Hrisostom, Omil. 8 în Ep. către Colos, zice că a anina la gîtul unui copil astfel de baiere este idolatrie, chiar dacă s-ar chema la ele numele lui Dumnezeu. Vezi şi can. 36 al Sinod, din Laodicea. Aceasta se referă şi la aşa-zisul „făcut de dragoste”, precum şi la rugăciunile

Mironescu, Tip. Cărţilor Bisericeşti 1895, pp. 475 – 480).

Din cele mai sus arătate s-a văzut că multe sunt formele sub care se poate învălui credinţa deşartă. În afară de cazurile mai grave de magie, în care Sinodul de la Ancyra îi canoniseşte pe credincioşii penitenţi, vinovaţi de asemenea practici, sunt însă foarte vinovate şi păcatele săvârşite prin falsa credinţă în minuni neadevărate şi, în genere, în vise şi în arătări neîntemeiate, chiar atunci când acestea iau înfăţişări sfinte sau sunt însoţite de cuvinte evanghelice, căci şi aceste păcate pot fi pierzătoare de suflet.

În lucrarea prorocilor mincinoşi, diavolul îşi dovedeşte identitatea, fie prin alterarea unor învăţături ale Bisericii, fie prin introducerea unor practici vătămătoare cu un caracter de credinţă deşartă.

Şi într-un caz şi într-altul primejdia este aceeaşi.

Drept urmare, deoarece *credincioşii nu pot bea paharul Domnului şi al dracilor* (I Corint. 10, 21), trebuie ca fiecare creştin pravoslavnic să-şi observe bine drumul şi să se păzească de asemenea primejdii, care îl înstrăinează de adevărata cinstire de Dumnezeu şi îi aduc moartea duhovnicească.

PARTEA A DOUA

IX

PUNCTE DUBIOASE COMUNE LA DIFERIŢI PRESUPUŞI „ILUMINAŢI” ŞI „PROFEŢI”.

CAZURI CONTEMPORANE

În diferitele cazuri de „teofanie” de care ne ocupăm în cele de faţă, se constată dintru început o serie de puncte comune foarte dubioase, care apar în toate presupusele revelaţii petrecute în ultima vreme la noi în ţară.

Aşa, de pildă, se pot menţiona următoarele:

1. Uşurinţa de a crede în vedenii

De îndată ce unul dintre aceşti vizionari a avut o arătare, el a primit-o fără nicio rezervă şi i-a acordat toată încrederea.

---

de blesteme, neprimite de Biserică.

Într-adevăr, cum i s-a arătat unuia o vedenie în chipul Maicii Domnului acela a şi crezut că este însăşi Maica Domnului, cum i s-a arătat altuia o vedenie în chipul lui Hristos el a şi crezut că este însuşi Hristos, cum i s-a arătat altuia un moş spunând că este Dumnezeu, acela, fără ocol, a şi crezut că este însuşi Dumnezeu.

Asemenea s-au mai arătat chipuri de Arhangheli, de îngeri şi de Sfinţi... şi toţi au crezut că erau într-adevăr Arhangheli, îngeri şi Sfinţi.

Pe câtă vreme, experienţa pustnicească ne învaţă că sfinţii şi toţi cuvioşii păstrau totdeauna cea mai mare rezervă faţă de asemenea arătări şi refuzau să creadă în spusele vedeniilor. Este atât de pilduitoare pomenirea care ni se face în Pateric cu acel cuvios bătrân care, rezistând în toate chipurile lucrărilor diavoleşti ce se făceau împotriva lui, a avut într-o zi o vedenie care i-a spus:

„Eu sunt Hristos". Iar bătrânul, văzându-l pe el, şi-a închis ochii săi. Şi diavolul i-a zis: „Pentru ce îţi închizi ochii? *Caută de mă vezi, că eu sunt Hristos*". Răspuns-a lui bătrânul: *„Eu nu vreau să văd pe Hristos cu ochii mei aici, în lumea aceasta*". Acestea auzind diavolul, s-a făcut nevăzut (Patericul pp. 318 – 319, Tipografia Cozia a Sf. Episcopii a Râmnicului).

De asemenea, mai mulţi îngeri arătându-se în vedenie unui alt bătrân, l-au întrebat: „Voieşti să vezi pe Hristos?" Şi le-a răspuns lor: *„anatema vouă şi aceluia pentru care ziceţi*; că Hristosului meu cred, Carele a zis: «De va zice vouă cineva, iată aici e Hristos sau iată-L acolo, să nu credeţi». Şi auzind dracii s-au făcut nevăzuţi" (Patericul p. 325, aceeaşi ediţie 1930).

Dar în afară de aceste pilde şi de altele asemănătoare, experienţa vieţii creştine ne învaţă despre atâtea cazuri nenorocite, în care cuvioşii părinţi şi-au pierdut mântuirea, pentru că s-au lăsat lesne crezători unor astfel de vedenii.

Aşadar, din primul punct comun tuturor acestor vizionari, despre care se pomeneşte în lucrarea de faţă, reiese marea uşurinţă de care au dat dovadă aceştia,

acceptând fără rezervă spusele vedeniilor şi arătându-se cu totul lipsiţi de grijă în fixarea identităţii adevărate a acelor vedenii. Pe de altă parte, toţi s-au crezut vrednici de a fi aleşii lui Dumnezeu şi de a primi solii cereşti.

2. Spectacolul semnelor „suprafireşti”.

Un alt fapt fundamental este acela al belşugului de vedenii, înfăţişate în toată gama puterilor cereşti fiecăruia dintre aceşti vizionari. Tuturor acestora li se perindă pe dinainte multe şi nenumărate semne; pe câtă vreme, *se ştie cât este de mare iconomia lui Dumnezeu în facerea de minuni*.

De asemenea, este de observat că felurite apariţii luminoase, aureole, cruci strălucitoare, porumbei zburători, vedenii şi alte asemenea semne „suprafireşti” s-au arătat şi multor pelerini veniţi dinadins la locurile „minunilor”, în dorinţa de a vedea şi ei asemenea arătări. Aşa de pildă:

„În toate aceste cazuri, cei în cauză văd la Maglavit, când ascultă propovăduirea ciobanului, diferite chipuri omeneşti ce plutesc în aer, sub formă de nori sau raze luminoase şi pe care ei le socotesc cu toată convingerea ca închipuiri ale lui Dumnezeu”. (Din referatul P.C. Consilier Cultural Pr. D. Cristescu adresat P.S. Episcop al Râmnicului la 30 iulie 1935).

„... Văd desprinzându-se – scrie P.C. Părintele Dumitru Antal – din făptura ciobanului şi ridicându-se în sus umbra unui bust alburiu cu plete ondulate şi răsfrânte pe umeri ca de moşneag bătrân... La exclamaţia mea că văd figura pe nori, spun şi alţii că o văd. *Alţii se plâng că ei nu văd nimic*. Cam de la jumătatea cuvântării apare deasupra capului ciobanului un evantai fin de raze alburii. Din spatele ciobanului s-a proiectat o figură alburie...” etc. (din cartea „Ce-am văzut la Maglavit” pp. 14 – 15, Tip. Cărţilor Bisericeşti).

Aceleaşi relatări le dă şi P.C. Preot D. Roman în cartea sa „La Maglavit” p. 14, P.C. Pr. Ouatu în „Maglavitul”, Dr. Nicolăescu Plopşor etc.

Din convoiul sutelor de mii şi milioane pe pelerini

care s-a scurs pe la Maglavit, mulţi nu au văzut nimic din toate aceste vedenii şi apariţii luminoase; unii au văzut puţin, alţii au văzut mai mult şi pe măsură ce unii sau alţii se „învredniceau" să vadă închipuiri de îngeri, lumini şi sfinţi, se socoteau mai curaţi la suflet şi mai plăcuţi înaintea lui Dumnezeu. Aşadar, ispita trufiei se producea şi lucra asupra mulţimii.

Deci, într-o covârşitor de mare măsură, toate aceste fenomene au devenit certificatele de aprobare ale „minunilor" petrecute la locurile arătărilor.

Anumiţi credincioşi au fost ispitiţi să creadă că apariţiile luminoase de cruci ar fi fost indiciul cel mai sigur că asemenea minuni sunt de la Dumnezeu.

Aceasta este însă o credinţă greşită. De fapt, acea putere luciferică care poate îmbrăca chipul Sfinţilor, al Arhanghelilor, al Maicii Domnului şi chiar al lui Hristos, nu poate oare, prin propriile noastre facultăţi, să facă o *mistificare* şi a semnului crucii? Să nu ne lăsăm înşelaţi!

„Demonii – scrie Sfântul Damaschin în Dogmatica sa – nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov şi după cum este scris în Evanghelii despre porci (Matei 8, 30 – 32). Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, *au putere, se schimbă şi iau forma pe care o vreau după fantezia lor*" („Dogmatica", Izvoarele Ortodoxiei, Edit. Librăriei Teol. Buc. p. 65).

În această privinţă, un mare trăitor de viaţă ascetică, Ioan al Crucii, ne sfătuieşte „de a en feri de orice fel de descoperiri şi de a nu le dori. În orice caz, suntem legaţi de a le destăinui la un cât mai încercat duhovnic, ca nu cumva să le înţelegem greşit. Este iarăşi bine să ne ferim de asemenea descoperiri, nu numai fiindcă acestea sunt foarte uşor născocite de demoni, dar fiindcă un suflet care le-ar dori sau care s-ar complace în ele s-ar împotmoli în deşertăciuni" („Suirea Carmelului").

Drept urmare, constatarea unor semne cu caracter „suprafiresc" nu poate fi un indiciu că astfel de semne sunt o lucrare dumnezeiască. În cazul că asemenea fapte nu pot

fi lămurite cu deplină înţelegere de către duhovnicii cărora ne mărturisim, pentru a şti de ce esenţă este o descoperire pe care am fi avut-o, datori suntem să rămânem în rezervă până se va face lumină. Şi dacă alte semne, vedenii sau vise ni s-ar mai repeta, se va putea înţelege adeseori din conţinutul lor din ce izvor provin; căci, până la urmă, ce este de la Dumnezeu se va arăta că este de la Dumnezeu, iar ce este de la Satana se va trăda că este de la Satana.

3. Nesocotirea Sfintelor Taine

Un alt fapt, cu totul izbitor, care apare în cercetarea acestor fenomene, este *completa lipsă a elementului euharistie* din toate predicile şi chemările acestor vizionari.

Într-adevăr, toţi îndeamnă lumea spre pocăinţă, ca să vină pe la crucile ridicate pe locurile arătărilor, iar acolo să-şi plângă păcatele.

nu îndeamnă însă pe nimeni să se împărtăşească, adică să-L primească cu adevărat pe Hristos, în gândul că *Sfânta împărtăşanie este o condiţie esenţială a mântuirii, fără de care nu putem dobândi viaţa veşnică*.

(Bineînţeles însă că, pentru cine trăieşte în cârdăşie cu păcatul şi în neascultare faţă de Biserică, însăşi împărtăşirea cu Sfintele Taine nu înseamnă mântuire, ci osândirea în focul cel veşnic).

În predica lui Petrache Lupu ni se vorbeşte răspicat: „«*Moşul*» *spune că ne iartă, fraţilor, dacă nepocăim la Cruce* „(„Maglavitul" Pr. Ouatu, p. 53).

Sau: „Mergeţi măi fraţilor, *la buturugă*, mergeţi la Cruce, staţi acolo şi vă rugaţi să vă ierte Dumnezeu păcatele".

De asemenea, din arătările pe care le-a avut Vasilica Barbu, ni se vestesc următoarele:

„... să spui la săteni, să faceţi o cruce cu chipul Mântuitorului pe ea, *pentru iertarea păcatelor voastre*" (Ia vedenie p. 22. „Minunile din.com. Tudor Vladimirescu", Tip. Mănăstirea Cernica 1939).

Astfel de îndemnuri li s-au dat şi celorlalţi vizionari: lui Bănică Doleanu din Cassota-Buzău, fetiţei Maria din

Florească şi altora.

Aşadar, ni *se iartă* păcatele dacă mergem la Crucea de la Maglavit sau la crucea din.com. Vlad Ţepeş sau dacă ridicăm o cruce în.com. Tudor Vladimirescu sau dacă ne pocăim la „buturugă”!...

De unde însă asemenea susţineri? Căci dacă plângerea pentru greşelile noastre este o dovadă de căinţă, în schimb, *iertarea de păcate nu o putem obţine printr-o simplă pocăinţă la o „cruce”, ci numai prin împărtăşirea cu Sfintele Taine*.

Spovedania la duhovnic a fost dinadins lăsată de Dumnezeu, pentru curăţirea de păcate şi pentru a dobândi astfel iertarea.

Prin urmare, adevărata pocăinţă se face *numai* la duhovnic, singurul care are puterea *de a lega şi de a dezlega*.

Iar Euharistia desăvârşeşte totul şi ne uneşte cu Hristos.

Căci „Domnul va zice: adunaţi-Mi toate slugile Mele *cele cuvioase, care au făcut legătura cu Mine prin jertfă*” (Psalmul 49, 5).

Este de observat că Sfânta Maria Egipteanca, care s-a nevoit o viaţă întreagă în pustie, cu atât de mare plângere încât izbutise să trăiască ca îngerii, *totuşi nu primise dezlegare pentru păcatele ei, până când, prin mila Domnului, n-a descoperit-o în pustie Avva Zosima, căruia i s-a spovedit şi care, după un an, i-a adus Sfântul Trup şi Sânge al Domnului, ca să se împărtăşească şi astfel să poată să se săvârşească din viaţă*.

Nu încape îndoială că, la orice cruce, ca şi în faţa oricărei sfinte icoane, ne putem ruga cât de mult şi bine vom face, dar nu Crucea ca valoare spirituală exclusivă ne poate *ierta şi dezlega de păcate*, ci numai împărtăşirea cu Sfintele Taine ale Domnului printr-o cât mai mare pocăinţă a noastră şi în deplină ascultare faţă de Biserică. Orice abatere de la acest adevăr este o rătăcire.

Aceasta este şi sminteala mare a tuturor protestanţilor, care şi-au tăiat craca mântuirii de sub

picioare când, într-un fel sau altul, s-au lipsit de nepreţuitul dar al Sfintelor Taine lăsate de Dumnezeu în aşezământul sfânt al Bisericii Sale celei adevărate.

Iată astfel că elementul central şi hotărâtor al mântuirii, Euharistia la care drept credinciosul nu capătă acces decătorin spovedanie şi prin duhovnicie, lipseşte cu desăvârşire la toţi aceşti vizionari. Şi totuşi, Domnul spune: „Adevărat vă spun că dacă nu mâncaţi trupul Fiului Omului şi dacă nu beţi sângele Lui, *n-aveţi viaţa în voi* înşivă-Sau: „Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, are viaţa veşnică şi Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6, 53 – 54).

În schimb, Satana, care se fereşte de focul mistuitor al sângelui şi trupului Domnului Hristos, caută prin toate căile să abată lumea din calea adevărată şi sigură a mântuirii.

În această privinţă, mai degrabă ne-ar îndemna vicleanul să postim toată viaţa sau să facem nesfârşite metanii sau să facem milostenii, decât să mergem să ne spovedim şi să luăm Sfânta împărtăşanie, care ne uneşte cu Dumnezeu.

Deci, ce ne va fi nouă să-L mărturisim pe Hristos, dacă nu ne vom împărtăşi cu Hristos? Dar ce vom dobândi primind Sfintele şi dumnezeieştile Taine, dacă ne vom împărtăşi cu nevrednicie?

O spune Apostolul Pavel: „Cine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sângele Domnului. Căci cine mănâncă şi bea îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi, dacă nu deosebeşte trupul Domnului” (I Corinteni 11, 27 – 29).

Drept urmare, Sfânta Împărtăşanie fiind darul de răscumpărare al păcatelor noastre pentru viaţa veşnică, o condiţie esenţială de mântuire în Ortodoxie este

duhovnicia; iar dacă această condiţie lipseşte din viaţa creştinului, omul acela este ca şi o cetate nepăzită, unde pot pătrunde uşor orice vrăjmaşi. Cu atât mai mult însă, în manifestarea pe teren mistic a unor pretinşi

iluminaţi, izvorul lor de inspiraţie devine mai dubios când din toate cuvântările lor lipseşte elementul euharistie şi acela al duhovniciei.

4. Precumpănirea grijii pământeşti

Se relevă, în chip cu totul deosebit, stăruinţa foarte mare pe care o depun toţi presupuşii profeţi de care ne ocupăm, asupra elementelor materiale ale vieţii.

Prin spusele vedeniilor lor, aceştia pun *tot preţul* şi cântărirea pe cele vremelnice. Pedeapsa lui Dumnezeu ei o mărginesc întotdeauna la roadele câmpului şi la starea sănătăţii noastre; în schimb problema mântuirii lipseşte.

Petre Lupu spune: „E rău de noi, fraţilor, dacă nu ne pocăim cu vorba pe care m-a trimis pe mine Moşul, căci n-ai cu ce ţine nimic: nici bou, nici cal, nici oaie, nici porc, nici pasăre, nici nimic…" („Maglavitul", Pr. Ouatu p. 54, Tip. „Oastea Domnului" Sibiu 1935).

Sau: „Dacă ne lăsăm de faptele noastre rele, ne dă sănătate, ne dă grâu, ne dă porumb, ne dă de toate"…

Sau: „Dacă ne pocăim, România are muncă, Dumnezeu dă de toate. E belşug şi trăieşte bine toată ţara" (p. 60)

Chiar şi în orice rugăciune a lui, Petre Lupu este preocupat de aceleaşi „idei".

El se roagă cu deosebire pentru sănătate: „Dumnezeu să nu mai canonească lumea cu boală grea".

Din toate rugăciunile lui lipseşte preocuparea de *mântuire* a lumii.

La cele de mai sus, putem adăuga că: dacă e drept că profeţii Vechiului Testament vorbeau şi ei în felul acesta, vestind pedepse şi răsplătiri materiale, aceasta se întâmpla tocmai prin faptul că în acea vreme mântuirea sufletului nu era încă cu putinţă, deoarece toţi, chiar şi cei drepţi, mergeau în locuinţa morţilor, în Şcol, unde aşteptau slobozirea lor de către Mântuitorul Hristos, Care nu venise încă. Dar ceea ce era firesc pentru profeţii Vechiului Testament, nu mai e firesc pentru un profet al Noului Testament, care ştie că Hristos a venit în lume şi a sfărâmat porţile iadului, ridicând mai presus de orice,

pentru toţi credincioşii, grija mântuirii sufletului.

Căci, ce pot însemna roadele câmpului pe care le-am dori cu atâta precădere, dacă ne abatem de la calea adevărului?

Şi ce poate însemna o credinţă oricât de mare, în care suntem preocupaţi de bunătăţile vremelnice şi nu de mântuire?

Răspicat spune în această privinţă Sfântul Apostol Pavel:

„Dacă numai pentru viaţa aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem mai de plâns decât toţi oamenii" (I Corinteni 15, 19).

5. Mistificări

După cum se ştie, aproape în toate locurile arătărilor, unde a fost vorba de „revelaţii", vizionarii care fuseseră în legătură cu acele puteri nevăzute, şi potrivit cu cererea acelor năluciri, s-au adresat preoţilor, spre a veni să slujească la locul vedeniilor lor; *dar numai după ce vâlva „minunilor" se stârnise şi mulţimile se îmbulzeau să se împărtăşească din acele „minuni", fără să le mai fi cercetat natura*.

Aşadar, au fost preoţi însufleţiţi de bună credinţă, dar care nu şi-au dat răgazul necesar pentru a pătrunde cât mai adânc în cuprinsul realităţii acestor arătări şi care deci au împlinit pe aceste locuri, fără prea multă cercetare diferite sfinte slujbe, întărind astfel, prin această pecete, o lucrare foarte dubioasă, despre care Biserica, în sobornicitatea Ei, nu s-a pronunţat încă.

Aceste slujbe fiind întru totul valabile, prin puterea lor sfinţitoare, au putut însă acoperi unele manifestări şi fenomene de o esenţă potrivnică Bisericii, întrucât s-au săvârşit pe anumite locuri legate de întâmplări psihice neidentificate.

Iar în acest domeniu, oricât de mică ar fi o rătăcire, ea poate totuşi primejdui mântuirea multor suflete, după cum şi un microb nevăzut de ochiul liber poate doborî viaţa multor oameni şi după cum şi o băutură cât de bună devine otrăvitoare printr-o singură picătură de otravă.

6. Constrângeri şi făgăduinţe

Toţi vizionarii de care ne ocupăm în cele de faţă vestesc din partea vedeniilor lor că mare pedeapsă va veni pentru oricine nu va voi să creadă în arătările lor, după cum, de mare răsplată se vor învrednici cei ce vor crede.

Petre Lupu spune: „Eu mi-am făcut datoria. Să nu credeţi pe vrăjmaşii care spun că nu e adevărat, *că e rău de voi*" („Maglavitul", Pr. Ouatu, p. 64 – Sibiu).

Iar pretinsul Hristos care i s-a arătat în vedenie Vasilicăi Barbu, spune: „care va crede, va crede; *care nu, am eu* grijă (p. 27), sau: „lasă să nu creadă, vor vedea ei, dar atunci va fi prea târziu".

Vedenia care i s-a arătat săteanului Ion Popa Gheorghe, în chipul Mântuitorului, după ce îi porunceşte prin „Arhanghelul Mihail" să scrie o carte cu toate vestirile pe care le-a căpătat, adaugă următoarele:

„Mulţi se vor lumina prin cuvintele cărţii şi toţi câţi vor asculta cuvintele lui (ale lui Ion Popa Gheorghe) nu cuvintele lui vor asculta, ci cuvintele Mele şi pe ale iubitului meu Mihail! *Iar cei ce vor defăima cuvintele lui, pe ale Noastre vor defăima şi niciunul din ei faţa Luminii Mele nu o vor vedea*!". (Puterea Rugăciunii, Ioan Sinescu, p. 28, ed. II. Editura Noastră, Bucureşti).

Pe de altă parte, se fac şi făgăduinţe cât se poate de ispititoare, pentru toţi aceia care vor crede în aceste arătări, precum şi în toate învăţăturile şi practicile care s-au dat prin mijlocirea acestor presupuse puteri cereşti.

Atât constrângerea de a crede sub imperativul unei ameninţări, cât şi ispitirea de a crede, sub făgăduinţa unor mari răsplătiri, au darul de a-i smulge pe credincioşi din sânul şi din ascultarea Bisericii, prin faptul că toţi sunt îndemnaţi a lua o atitudine pripită, mai înainte ca Biserica în soborul ei să se pronunţe despre aceste cazuri.

Deci, în loc să rămânem cu toţii sub aripa Bisericii, singura care prezintă chezăşia sigură a mântuirii noastre, suntem ispitiţi de a ieşi de sub această ocrotire.

În această privinţă, adevărata atitudine creştină îi impune credinciosului să nu o ia niciodată razna, după

capul lui. Nu îi este nimănui îngăduit de a porni pe drumuri dubioase şi de a face experienţe în afară de calea Bisericii, socotind anumite fapte drept „minuni”, sau pe câte unii oameni drept „sfinţi”, fără ca autoritatea sobornicească şi ecumenică a Bisericii să se pronunţe asupra unor asemenea cazuri.

Pe de altă parte, dacă cineva a avut o vedenie, sau alte semne deosebite, nu trebuie să le creadă fără nicio rezervă ca venind de la Dumnezeu, ci, mai degrabă, prin post şi prin rugăciune şi în adâncă smerenie, ar trebui să meargă la duhovnic, la *un duhovnic cât mai încercat, pentru ca mărturisindu-i lui toate acele întâmplări „suprafireşti” să poată primi de la el, sub puterea tainei spovedaniei dezlegarea sau legarea faţă de acele lucrări*.

Aceasta este trăirea în Ortodoxie şi numai acest drum *de supunere şi de ascultare* îi este plăcut lui Dumnezeu.

Restul este anarhie şi lucrare antihristică.

7. Curiozităţi

În sfârşit, în acest ultim punct va fi vorba despre anumite manifestări personale şi comune ale tuturor vizionarilor de care ne ocupăm.

Toţi aceştia, socotindu-se purtătorii cuvântului dumnezeiesc, primesc să li se spună *sfinţi*; ba chiar ei înşişi pretind multora să-i întâmpine cu acest cuvânt de mărire. Este de prisos a mai dovedi acest fapt, deoarece este îndeobşte binecunoscut.

Ne întrebăm: care au fost sfinţii Bisericii care, mai presus de alţi credincioşi, şi spre deosebire de ei, ar fi pretins, *sau cel puţin ar fi îngăduit să* li se spună sfinţi?

De bună seamă că nu este niciunul, pentru că oricare creştin cu adevărat cuvios s-ar fi cutremurat să se înalţe în cugetul lui. Pentru că toţi sfinţii au fost înainte de orice *foarte smeriţi*; *smeriţi un numai din gură, dar cu tot duhul lor*. De altfel, când însuşi Mântuitorul este întâmpinat de tânărul bogat cu cuvintele: „Bunule învăţător”, oare nu răspunde El categoric şi răspicat: „Pentru ce Mă numeşti bun? *Nimeni nu este bun, decât unul singur Dumnezeu*”

(Luca 18, 19).

Pe de altă parte, presupuşii profeţi, care se complac nu numai în a li se spune sfinţi, dar în a li se săruta şi mâna, au o foarte vădită înclinare spre diferite pasiuni lumeşti. Ei au o mare predilecţie de a se fotografia cât mai mult şi în tot felul de poze, de a da autografe, de a se vedea „scrişi" în ziare, de a colecţiona toate reportajele care îi privesc, de a se aşeza în fruntea altora, de a se bucura când sunt lăudaţi, de a se întrista când nu li se dă destulă însemnătate.

Cunoscute sunt, astfel, toate fotografiile pe care atât Petrache Lupu, cât şi Vasilica Barbu le-au făcut în atitudini de rugăciune, cu scopul de a fi răspândite apoi în public. Şi aici nu este vorba de anumite fotografii de reporteri sau de amatori, prinse la întâmplare, într-un instantaneu, ci de poze de dimensiuni mai mari, executate de fotografi profesionişti. Vedem astfel pe Petrache Lupu îngenuncheat în faţa iconostasului, sau a altarului din biserica de la „buturugi", cu mâinile lipite şi ridicate către cer şi cu înfăţişarea fixă pe care o impune o fotografie – poză... De asemenea, o vedem şi pe Vasilica Barbu care, într-un mare studio fotografic de pe Bulevardul Elizabeta, şi-a improvizat pe o masă un fel de iconostas, cu o icoană şi un borcan cu flori în faţa căruia, stând în genunchi, şi-a luat o poză extatică de rugăciune.

Pentru ce aceste manifestări?

Unde mai este smerenia de a ne ruga în ascuns şi de a ne feri de privirile celorlalţi, după cum ne îndeamnă Mântuitorul?

În schimb, de câtă viaţă aspră au ştiut să dea dovadă toţi sfinţii şi cuvioşii lui Dumnezeu, *defăimându-se pe ei înşişi şi urând toate „măririle „lumii*.

Dar iată şi cuvântul Sfintei Scripturi, care spune:

„Orice inimă trufaşă este o scârbă înaintea lui Dumnezeu; hotărât, ea nu va rămâne nepedepsită" (Pildele 16, 5) sau: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, *dar dă har celor smeriţi*" (Iacov 4, 6).

X

CAZUL DIN CUCA-ARGEŞ. ION POPA GHEORGHE

Seria marilor „minuni” petrecute la noi în ţară după războiul din 1916 – 1918 o deschide probabil Ion Popa Gheorghe din Argeş, muncitor din satul Cuca.

Povestirile întâmplărilor lui deosebite au fost de la început culese într-o scriere şi publicate apoi în mai multe ediţii, sub titlul foarte atrăgător de „Puterea Rugăciunii” sau „Calea la Cer”. Redactorul acestor scrieri a fost dl. Ioan Sinescu, institutor pensionar, cunoscut pentru credinţa sa spiritistă. Dacă cazul întâmplat cu săteanul din Argeş n-ar fi fost răspândit în popor într-o atât de mare măsură – fie prin viu grai, fie prin tipărituri apărute în multe mii sau zeci de mii de exemplare – desigur că n-ar fi fost nevoie de a se mai pune în discuţie cele petrecute cu atâţia ani în urmă.

Interesează totuşi speţa.

Printr-un şir de vise alegorice, Ion Popa Gheorghe are viziunea Raiului şi a Iadului, într-o dantescă desfăşurare de imagini, în care contrastul scrâşnirii dinţilor din locul Adâncului se contrapune impresiei de pace din grădina edenică a Împărăţiei Cereşti.

Descrierea acestor vise este destul de amănunţită şi de impresionantă. Ni se perindă prin faţă muncile păcătoşilor, morţi nepocăiţi, precum şi binefacerile veşnicelor bunătăţi şi binecuvântări dumnezeieşti.

O închipuită arătare a Arhanghelului Mihail îl călăuzeşte pe vizionar pe dinaintea multor presupuse puteri cereşti după ce îl trece prin toate „vămile văzduhului”. În această călătorie „etherică”, Ion Popa Gheorghe este purtat în duh până dinaintea „feţei Tatălui Ceresc”, ca să i se închine. De la El primeşte mai multe solii, între care şi îndemnul de a tipări şi răspândi cartea cu minunile lui.

Din tot cuprinsul acestei tipărituri rezultă stăruinţa mare care se pune asupra rugăciunii. Ni se arată nepreţuita însemnătate a comunicării noastre spirituale cu Dumnezeu, şi mai cu seamă a rugăciunii, însoţită de metanii la pământ. Această învăţătură este fără îndoială

bună şi întru totul potrivită cu Evanghelia, căci şi Sfânta Scriptură ne îndeamnă să ne rugăm neîncetat.

Dar, din păcate, nu se mărgineşte totul aici. Ci, alături de această momeală atrăgătoare, ne stă deschisă şi cursa pierzătoare a ispititorului.

O serie de alte învăţături stricate şi antievanghelice sunt încredinţate spre a fi răspândite în lume de către aceeaşi nălucă cu chipul Mântuitorului.

Iată, astfel, câteva elemente de reflecţie:

a) Mai înainte de toate, „revelaţia" lui Gheorghe Popa se întemeiază, de la început, pe o flagrantă confuzie, pe care o face între Tatăl Ceresc şi Domnul Iisus Hristos, după cum face o confuzie gravă şi între Arhanghelul Mihail cu un oarecare înger ocrotitor.

„O, Sfinte Mihaile – spune el – păcătos mă duci acum pe mine la *părintele ceresc*

Dar „îngerul" îi spune:

„Am trecut vămile văzduhului, acum ne aflăm în cer înaintea *Domnului nostru Iisus Hristos*

„Odată cu aceste vorbe ne aflarăm în faţa *Domnului nostru Iisus Hristos*"…

„Îngerul făcu închinăciune, cum fac preoţii în biserică; apoi mă luă de mână şi îmi zise c-o voce dulce: «Scoală, Ioane, şi sărută tălpile *Tatălui ceresc*, ca să te binecuvânteze»".

„Cuprinsei cu mare dragoste picioarele *Domnului Iisus Hristos* şi începui a le săruta cu lacrimi". („Puterea Rugăciunii", Ioan Sinescu – Editura Noastră – Ediţia a II-a, pp. 18 – 20. Ediţiile următoare au fost publicate la Tipografia Episcopiei Râmnicului şi la „Asociaţia Patriarhul Miron").

Confundarea Tatălui Ceresc cu Fiul lui Dumnezeu a constituit şi în epoca primară a creştinismului o erezie foarte osândită de Biserică, cunoscută sub numele de erezia Sabelienilor, care propovăduia învăţătura „Fiului-Tată", iar adepţii acestei rătăciri nu puteau fi primiţi în sânul Bisericii Ortodoxe decât ca şi păgânii: adică prin catehumenat, lepădări şi botez.

b) Deşi săteanul din Argeş are conştiinţa păcatelor lui, cu toate acestea el este încredinţat din toate părţile cereşti că *nu e păcătos* ci, dimpotrivă, că este iubit pentru faptele lui.

După cum se ştie, în lucrările de rătăcire, ispita trufiei este de cele mai multe ori puntea de legătură pe care diavolul, ca o capcană, o întinde spre noi.

Dar Gheorghe Popa spune:

„Din copilăria mea doream cu mare dragoste ca să văd faţa Tatălui Ceresc, dar acum merg negata, că mă luaşi, frumosul meu înger, fără luminare".

„Îngerul întoarse (atunci) iarăşi capul spre mine şi-mi zise cu o voce mângâietoare: «Nu eşti păcătos...» „(Op. cit. p. 15), iar închipuita arătare a Mântuitorului (sau a Tatălui Ceresc) îi spune de asemenea:

„Nu eşti păcătos, Ioane. Te-am plătit de toţi duşmanii şi *mai ai şi ceva frumos în împărăţia* Med (p. 21). „Şi pentru acele zile ce le-ai petrecut în lene, părăsind rugăciunea, te iert, fiindcă nici greşeli nu ai multe" (p. 22).

c) Iată însă şi o stâlcire voită pe care o face vedenia cu chipul Domnului, asupra textelor Sfintelor Scripturi.

Gheorghe Popa spune:

„Ştiu, Părintele meu Ceresc, că mă rugam în lagăr (în timpul războiului) şi ceream în rugăciunile mele ca să-mi văd încă o dată ţara, casa şi copiii. Venind acasă, am găsit nevasta şi copiii mei rătăciţi de la credinţă de cum îi ştiam şi de multe necazuri m-a supus duşmanul nevăzut, de am părăsit şi eu rugăciunea".

„Răspuns-a Domnul iar şi mi-a zis: «Dar nu ştii din Sfânta Evanghelie că dacă te sminteşte ochiul tău, scoate-l, şi mâna ta tai-o de la tine, adică: *soţia*, *copilul*, *sora*, *tat* [*l ori mama ta de sunt rătăciţi*, *lasă-i pe ei şi urmează-Mi Mie*» „(p. 22).

În schimb, aşa vorbeşte Scriptura:

„Dacă un frate are o nevastă necredincioasă şi ea voieşte să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea". Pe de altă parte: „bărbatul necredincios este sfinţit prin nevasta credincioasă şi femeia necredincioasă este sfinţită

prin fratele…” (I Corinteni 7; 12, 14).

Sfintele Scripturi nu dau prin urmare învăţătura de a desface o căsătorie săvârşită prin binecuvântarea Bisericii între soţi drept credincioşi, după cum nici nu îndeamnă ca unul din soţi „să lase” pe tovarăşul lui de viaţă pentru motive de evlavie.

În acelaşi spirit ortodox, canonul al V-lea Apostolic hotărăşte chiar mai mult: „Episcopul, preotul şi diaconul nu trebuie să-şi lase soţia pe motive de evlavie; de o va lăsa să se afurisească, iar dacă stăruie în greşeală să se caterisească”.

Pe acelaşi temei nu putem să ne părăsim nici copiii şi nici părinţii, ci urmând noi întru totul Domnului şi scoţând din noi înşine răul din rădăcină, să căutăm mai degrabă să ajutăm cât mai mult şi la mântuirea celor din jurul nostru, iar necum să-i părăsim.

d) Dar, Ion Popa Gheorghe adaugă: „Oh! Tatăl meu ceresc, cu îndoială m-am închinat eu până acum înaintea feţei Sfinţiei Tale, căci nu ştiam ce putere are rugăciunea cu metanii înainte-ţi”.

„Nu te-ai închinat cu îndoială – zise Domnul – căci tu când vedeai crucea Mea ori chipul Meu, *dacă nu vedeai pe nimeni*, cuprindeai cu mâna dreaptă crucea Mea şi o sărutai cu lacrămi din inimă şi cu multă dragoste”… (pp. 23 – 24).

Conţinutul acestor cuvinte surprinde prin condiţia care a fost stabilită în legătură cu cinstirea în ascuns a crucii sau a icoanei Domnului. Căci i se spune: „… *dacă nu vedeai pe nimeni* cuprindeai cu mâna dreaptă crucea Mea…” etc.

Ce poate să însemne această ferire de a mărturisi deschis credinţa noastră creştină, prin orice act de cucernicie? Căci se cuvine să-L slăvim pe Dumnezeu în orice împrejurare a vieţii noastre şi, cu atât mai mult, prin semnul mântuirii lumii, care este Crucea şi prin cinstirea sfintelor icoane!

e) Apoi i se spune: „când te închini să nu faci metanii multe, cum făceai în lagăr, ci mai puţine, dar tot cu

regulă”…

„Eu întrebai şi zisei: «Tatăl meu din Ceruri, spune-mi ce înseamnă *canon de rugăciune sau rugăciune plină*?».

Domnul răspunse:

«Cum făceai tu în lagăr, adică un număr de mătănii către Sfânta Treime, altul către Maica Mea, către Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavril, către toţi sfinţii şi toate puterile cereşti, altul către toţi sfinţii îngeri din ceruri, *către ziua în care te afli*, către sfântul acelei zile şi către sfântul tău înger păzitor» „(pp. 25 – 26).

Dacă rugăciunile cu mătănii sunt de mare folos duhovnicesc, în schimb, o călcare alături de drum poate să însemne o cădere în prăpastie.

Învăţătura de mai sus, despre rânduiala închinărilor cu mătănii cuprinde o gravă abatere, şi anume:

Dacă bine este ca, în rugăciunile noastre zilnice, să-l pomenim întru ajutor şi pe sfântul acelei zile, în schimb cădem în idolatrie dacă vom lua întru ajutor chiar pe însăşi ziua aceea.

Şi totuşi, alta este învăţătura dată prin Ioan Popa Gheorghe. Despre felul în care trebuie să ne facem mătăniile, acolo ni se spune lămurit de a rezerva un număr de mătănii şi „către ziua în care te afli”. Mulţi credincioşi şi-au luat astfel deprinderea de a se ruga în felul acesta: „Sfântă Marţi, miluieşte-mă” sau „Sfântă Joie, ajută-mi”, însoţind aceste rugăciuni cu mătănii la pământ, potrivit cu învăţăturile din cartea „Puterea Rugăciunii”.

Dar aceasta este o adevărată închinare la idoli. Căci nu ne putem închina unor lucruri neînsufleţite, care înfăţişează o parte din zidirea lui Dumnezeu, şi nicidecum pe Făcătorul însuşi. Iar dacă toată zidirea şi firea au fost binecuvântate, nu înseamnă de asemenea că au putere sfinţitoare şi mântuitoare asupra noastră.

De altfel, chiar a doua poruncă dumnezeiască a Decalogului spune:

„Să nu-ţi faci chip cioplit şi nici vreo asemănare a celor

ce sunt în cer sus, sau pe pământ, jos, sau în apă, sau sub pământ, *să nu te închini lor, nici să le slujeşti*”. Deci nu ne putem închina zilelor, după cum nici soarelui şi lunii nu ne putem închina.

Caracterul pierzător al acestei învăţături rezultă şi din sensul denumirii zilelor săptămânii, *atunci când le atribuim un cult anumit*.

Din păcate, această nomenclatură a rămas păgână şi ţine încă de pomenirea numelor vechilor zeităţi: Marte, Jupiter, Venera…

Când spunem, deci, Sfântă Marţe, fără voie, îl invocăm pe Marte, şi tot asemenea se întâmplă cu Lunea, cu Joia şi cu Vinerea…

Iar faptul că, pe alocuri, poporul a confundat numele Cuvioasei Paraschiva cu „Sfânta Vinere”, este de asemenea o greşeală, deoarece cultul sfintei ajunge să se confunde astfel cu cultul zilei.

f) Iată acum şi o altă învăţătură nouă, care ni se dă prin aceeaşi pretinsă revelaţie. „Îngerul” spuse lui Gheorghe: „haina ce porţi acum (albă şi strălucitoare) este a botezului ce se dă fiecărui creştin, la Sfântul Botez şi nu se ia lui niciodată dacă nu păcătuieşte!”

„Când merge copilul de se botează după ce preotul termină slujba, când blagosloveşte pânzeturile ce le aduce naşul pentru a îmbrăca pe cel botezat, atunci Duhul Sfânt pogoară o lumină peste acel suflet; acea lumină este dar haina ce o porţi acum. Această haină se ia de la el dacă păcătuieşte omul”… (pp. 31 – 32).

Pentru cine înţelege să cântărească sensul cuvintelor, afirmaţia de mai sus va apărea destul de izbitoare, pentru a nu mai avea nevoie de alt comentariu.

Drept vorbind, inovaţia acestei învăţături cuprinde două mari erezii.

Prima se referă la tăgăduirea Botezului ca Taină Sfinţitoare *în veşnicie* pentru creştinul botezat în dreapta credinţă.

Căci binefacerea botezului în dreapta credinţă, prin care suntem spălaţi de toate păcatele, şi deci şi de păcatul

adamic, nu se mai ia de la noi niciodată, oricare ar fi starea noastră duhovnicească de după botez.

Iar pentru păcatele săvârşite după botez, există Sfintele Taine ale Spovedaniei, Maslului şi împărtăşaniei, care ne pot curaţi şi împăca cu Dumnezeu, în măsura în care ne pocăim cu adevărat.

Pe temeiul sfintelor canoane ecumenice, Biserica a statornicit, dintru început, că reprimirea în sânul Bisericii Ecumenice şi Apostolice a unui drept credincios care a părăsit cândva credinţa lui şi a trecut la oricare altă religie, fie ea şi păgână, nu se mai face prin rebotezare, ci numai prin lepădarea de credinţa greşită, printr-un canon de pocăinţă şi prin ungerea cu Sfântul Mir.

Aşadar, botezul drept credinciosului rămâne bine câştigat, o dată pentru totdeauna, orice împrejurare s-ar ivi în viaţa lui de mai târziu.

Al doilea punct vicios prezentat prin învăţătura despre „haina botezului" este susţinerea *„că după ce preotul termină slujba, când blagosloveşte pânzeturile ce le aduce naşul pentru a îmbrăca pe cel botezat, atunci Duhul pogoară o lumină peste acel suflet"*...

Din această falsă descoperire, urmează că Duhul Sfânt nu se pogoară asupra unui nou botezat în timpul săvârşirii Tainei Mirungerii, la pecetluirea darului Duhului Sfânt, ci de-abia când preotul binecuvântează eventual scutecele pruncului.

Cele de ultimul preţ şi exterioare vor să ia locul celor de primul preţ şi lăuntrice.

În acest fel, centrul de greutate al unei lucrări harice este scos din cuprinsul acelei Sfinte Taine dumnezeieşti şi purtat în afara ei, într-un simplu act de devoţiune.

g) Urmând acelaşi fir de cercetare, putem constata cum, alături de multe îndemnuri frumoase de evlavie şi alături de o întreagă alcătuire îmbrăcată în haină mistică, întâlnite în „Puterea Rugăciunii", duhurile inspiratoare ale lui Gheorghe Popa caută să arunce o umbră peste cultul morţilor, pe care Biserica noastră îl păstrează într-o atât de mare preţuire.

La paginile 40 – 41 aflăm următoarele:

„Îngerul răspunse: «Domnul Hristos a lăsat şi această milă pentru mântuirea fiecărui creştin şi anume: dacă unul *dintre rudeniile mai apropiate* face în lume o dare la biserică (slujbă anumită) ca sărindar şi altele, pentru acel suflet păcătos, la preoţi şi la schituri, încât se plăteşte la duşmanii iadului şi nu mai rămâne nimic dator, încât se răpeşte de îngerii luminaţi acel suflet şi se duce în lagărul drepţilor. *Dar să ştii că rar se întâmplă aşa caz, la mii şi milioane unul*»".

Cultul morţilor, înfăţişând prinosul de dragoste pe care cei vii îl aduc celor morţi, pentru uşurarea stării lor duhovniceşti, reprezintă în spiritualitatea Bisericii Ortodoxe o manifestare a trăirii ecumenice a celor de aici cu cei de dincolo, socotindu-se toţi drept credincioşii creştini ca mădulare ale aceluiaşi trup: Iisus Hristos.

Toţi cunoaştem slujbele pentru morţi: parastasele, sărindarele, liturghiile şi toate pomenirile făcute în orice rugăciune. Din acest punct de vedere, învăţătura transmisă prin Gheorghe Ion Popa ar părea întru totul conformă cu tradiţia Bisericii noastre. Cu toate acestea, sensul veritabil este stricat.

Mai întâi de toate, ajutorul duhovnicesc pe care cei vii îl pot aduce, prin Biserică, celor morţi, nu trebuie – şi nu poate – fi mărginit numai la legătura ce există între „*rudeniile cele mai apropiate*" şi mortul.

De ce oare această specificare?

Bine primită înaintea lui Dumnezeu poate să fie orice slujbă făcută cu evlavie întru pomenirea unui mort, fie de rudeniile mai apropiate, fie de cele mai depărtate, fie de unii prieteni, fie chiar şi de un simplu necunoscut, care în recunoştinţa vreunei fapte bune de care i s-ar fi făcut parte, înţelege să dea o liturghie pentru sufletul răposatului. Căci dacă Domnul, în mila Lui pentru cei plecaţi din trup, a lăsat şi acest dar minunat Bisericii Sale, firesc este să ne folosim cât mai mult de această cerească binefacere pentru mântuirea lumii, iar nu să reducem lucrarea sfinţitoare a lui Dumnezeu numai la cercul foarte

mărginit al „rudeniilor mai apropiate” ale mortului.

Cunosc, în această privinţă, creştini pravoslavnici care la orice slujbă aprind lumînări la morţi, dar nu numai pentru neamurile lor, ci pentru toţi cei drept credincioşi mai dinainte adormiţi; deci pentru toţi cei răposaţi, pentru cei fără neam sau fără urmaşi, pentru care nimeni nu se roagă, pentru cei morţi în grele păcate, şi pentru toţi cei nespovediţi şi neîmpărtăşiţi.

În gândul aceleiaşi dragoste pentru aproapele, aceşti dreptmăritori aduc colive la Biserică de ziua morţilor, întru pomenirea tuturor acestor fraţi, părinţi, moşi şi strămoşi ai noştri, pentru ca Domnul, după voia Lui, să facă milă cu ei, cu toţi cei din veac adormiţi întru nădejdea învierii şi a vieţii veşnice şi să le ierte păcatele.

În rugăciunile lor de fiecare zi, aceşti pravoslavnici creştini fac pomeniri cu lumânarea aprinsă ca la parastase, pentru toţi aceşti morţi sau uneori dau pomeni pentru ei, iar pomelnicele lor la liturghii sunt pline cu zeci şi zeci de nume ale tuturor rudeniilor, prietenilor, binefăcătorilor, ajutătorilor, servitorilor şi chiar ale duşmanilor lor, răposaţi în credinţa ortodoxă.

Iată, prin urmare, o adevărată cufundare în ecumenicitate, cu o revărsare de dragoste pentru toată lumea.

Dacă însă învăţătura despre cultul morţilor, aşa cum a fost transmisă prin Gheorghe Ion Popa, caută să restrângă cât mai mult cercul credincioşilor care ar putea veni în ajutorul morţilor, pe de altă parte aceeaşi învăţătură stabileşte că „numai la mii sau milioane” de cazuri s-ar putea mântui cineva prin asemenea mijlociri.

Susţinerea unei atât de vagi şi problematice posibilităţi de mântuire prin ajutorul pe care cei vii îl pot aduce celor răposaţi este de la sine înţeles că micşorează nădejdea noastră în darurile sfinte ale Bisericii, şi că deci ne răceşte din dragostea acestui cult.

În realitate, prin orice slujbă a Bisericii, care se face cu evlavie spre pomenirea unui mort, sau prin orice milostenie sau rugăciune pe care o facem pentru

pomenirea lui, îi putem îmbunătăţi starea în care se află.

Deci, chiar dacă un păcătos, pentru multele lui păcate, nu se poate învrednici de a fi primit în împărăţia Cerurilor, totuşi, parastasele şi liturghiile şi celelalte ajutoare care i se dau sunt balsamuri de uşurare pe rănile lui duhovniceşti. Nimic nu se pierde înaintea lui Dumnezeu, care va ţine seama şi de paharul cu apă pe care îl dăm în numele Lui;

de asemenea, nimic nu rămâne iară folos de mântuire pentru acele suflete, atât pentru starea de acum, cât şi pentru ziua cea mare a Judecăţii de Apoi, când mulţi vor fi descătuşaţi din lanţurile iadului prin ajutorul celor vii, care au mijlocit pentru ei prin Biserică.

Aşadar, nu se cuvine a pune oprelişti în calea Împărăţiei Cereşti ci, dimpotrivă, este nevoie de a îndemna şi mai mult pe toţi credincioşii să practice cultul morţilor, cu o trăire lăuntrică şi mai intensă.

h) Gândul continuu de îndepărtare de la cele sfinte, măcar în parte, dacă nu în totul, se mai observă în pretinsa revelaţie din „Puterea Rugăciunii”, şi cu privire la Sfintele Taine.

Îngerul în chip de Arhanghel îi spune vizionarului din Argeş:

„Dacă trăieşte omul o viaţă cât de lungă şi nu poate să se lase de faptele rele nici până la ceasul din urmă, *deşi atunci va veni preotul la patul lui de moarte, nu-i mai foloseşte la nimic spovedania nici împărtăşirea cu trupul şi sângele Domnului, căci în inima lui domneşte atunci Antihrist*”.

„Sfânta Împărtăşanie zboară îndată de la acel om dacă i se ia haina botezului, crucea şi îngerul păzitor, toate îl părăsesc”.

„*Mărturisirea către duhovnic nu-i foloseşte*, deoarece a făcut-o în timpul canonului morţii numai din gură, căci inima îi este stăpânită de duşmanul care nu-l lasă din gheare”… (pp. 44 – 45).

Prin această afirmare se tăgăduieşte în mod absolut mântuirea tâlharului de pe cruce; se tăgăduieşte că cei

veniţi în ultimul ceas sunt primiţi; se tăgăduieşte puterea mântuitoare a Sfintelor şi dumnezeieştilor Taine pentru cine le primeşte cu credinţă, cu dragoste şi cu cutremur, măcar în ultimele clipe *conştiente* ale vieţii lui.

(Căci nu este vorba de administrarea Sfintelor Taine unor muribunzi care au căzut în agonie şi şi-au pierdut cunoştinţa, ci de împărtăşirea unor oameni *care se pot încă spovedi*, şi deci sunt încă în deplinele lor facultăţi).

Există atâţia oameni care au fost păcătoşi o viaţă întreagă şi au trăit într-o mare nepăsare duhovnicească; dar aceasta nu înseamnă că ei nu s-ar putea pocăi pe patul de moarte sau că pocăinţa acestora n-ar avea preţuire.

Deci fără a-i îndreptăţi cu nimic pe cei care au trăit în multă împietrire (căci rău au făcut), totuşi nu putem închide calea mântuirii pentru nimeni dintre cei care, măcar la urmă, îşi plâng păcatele şi cheamă pe preot ca să-i grijească.

Iar dacă mărturisirea către duhovnic ar face-o cineva „din gură" şi nu „din inimă", aceasta nu o ştie decât duhul aceluia şi Dumnezeu, şi nu este rostul nostru să judecăm pe nimeni.

În afară de perspectiva pe care ne-o oferă cele câteva puncte menţionate mai sus şi care alcătuiesc fondul pretinsei descoperiri din Argeş, mai este de luat în seamă şi fişa duhovnicească a vizionarului Ioan Gheorghe Popa.

Fără a intra într-o vinovată judecare a unui suflet, este totuşi de folos să prezentăm câteva elemente duhovniceşti, culese chiar din cartea „Puterea Rugăciunii" şi care identifică structura lăuntrică a lui Ioan Gheorghe Popa. Din convorbirea pe care a avut-o acesta cu îngerul din vedenie, rezultă că el se mira de dragostea mare ce i se arăta şi de locul frumos pe care „Tatăl Ceresc" i-l gătise în împărăţia Sa; el îşi dădea aşa cu socoteala:

„Poate că acele rugăciuni m-or fi scăpat de iad, Sfinte Mihaile, pentru că alt bine în lume nu am făcut, căci aveam nevastă şi copii şi ori de unde veneam, tot lor le aduceam *fără a da şi eu la vreun sărac ceva*" (p. 15). Iată deci atitudinea lui faţă de săraci; dar iată şi alte atitudini de

ordin spiritual, foarte surprinzătoare pentru un „vas ales”.

„Sunt 24 de vămi, zise îngerul, dar îţi spusei ţie că eşti plătit de duşmanii tăi şi nici tu nu vei vedea faţa lor, nici ei pe a ta, căci vom trece nesupăraţi pe altă cale, calea luminată”.

„Oh! zisei eu, cum nu am putere de la Tatăl Ceresc să prind în mână unul din duşmanii mei nevăzuţi ca să-l batjocoresc acuma la trecere, *căci mult am făcut în lume voia lui când dam lui*: *soţia, copiii mei şi vitele, până şi cămaşa şi carnea de pe mine, moartea şi p-al de m-a rânduit pe mine*.

În multe rânduri am hotărât a mă lăsa de acest rău obicei şi n-am putut” (pp. 17 – 18).

Purtat fiind, în duhul lui, pe dinaintea închipuitei arătări a Domnului, Gheorghe Popa spune iarăşi:

„Când eram în lumea vremelnică, mult am fost înşelat de duşman, că la orice necaz dam lui (dracului) soţia, copiii, vitele, hainele de pe mine, carnea mea şi pe ăl de m-a rânduit pe mine” (p. 26).

Iar la pagina 21 spune: „... de multe necazuri m-a supus duşmanul nevăzut *de am părăsit şi eu rugăciunea*”. Aşadar, nemilostivire faţă de cei săraci, blestemări prin repetate drăcuiri de sine însuşi, precum şi a celor din jurul lui şi, în sfârşit, părăsirea rugăciunii!

Sunt de luat în seamă şi anumite antecedente care apar în viaţa acestui om şi care converg spre aceleaşi concluzii.

„În anul 1910 – spune Gheorghe Popa – mi s-a îmbolnăvit copilul meu cel mare, anume Niculae, în etate de 10 ani, fiind elev în clasa a III-a primară *având bătaie cu lucru diavolesc la mâna şi piciorul stâng*” (p. 73).

Pentru lămurirea acestui caz mai rămâne de relevat încă un fapt, şi anume condiţiile sufleteşti şi trupeşti în care s-a aflat acest vizionar în clipa „revelaţiilor” lui.

Din chiar începutul cărţii „Puterea Rugăciunii” aflăm următoarele:

„În iarna anului 1920, luna decembrie, ziua 6, mă pomenesc surprins de o boală de tifos (lingoare). Prietenii

care mă vizitau nu credeau că mai scap. Am suferit astfel vreo două săptămâni şi, văzându-mă slăbit cu desăvârşire, am trimis nevasta după preotul satului, care a venit de m-a spovedit şi m-a împărtăşit, după datina creştinească" (pp. 9 – 10).

După o zi de la primirea Sfintelor Taine, Gheorghe Popa are mai multe vedenii în stare de veghe, iar din aceeaşi noapte încep visele fantastice.

De pe urma primului vis, *în care a crezut*, s-a vindecat de boală ca „prin minune" şi s-a încredinţat că toate câte le-a văzut erau de la Dumnezeu. El a primit deci drept bune, fără niciun control, toate învăţăturile ce i s-au dat spre a le răspândi în lume.

Totodată, boala şi vindecarea lui neobişnuită au slujit drept semn spre mai multă convingere în toată lucrarea săvârşită prin el.

Din cele mai sus expuse, s-a putut însă constata că învăţăturile transmise prin Ioan Gheorghe Popa sunt cu totul potrivnice spiritului Evangheliei, sunt potrivnice Sfintei Predanii şi dreptelor rânduieli, aşa că nu provin dintr-o lucrare dumnezeiască.

Viaţa şi trăirea duhovnicească a acestui om sunt cu totul departe de a ne da o chezăşie de neprihănirea lui ca vas ales al lui Dumnezeu.

Şi deoarece lumina nu poate sta laolaltă cu întunericul, duhul de viaţă făcător al lui Dumnezeu nu se revarsă cu darurile sale într-un „vas" care cu bună ştiinţă se dă diavolului.

Ca un temei al acestor susţineri pot sluji chiar roadele înveninate ale lucrării săvârşite prin Ioan Gheorghe; sunt învăţăturile stricate faţă de dreapta credinţă şi sunt unele îndemnuri pierzătoare de suflet care ni se dau prin acest pretins profet. Faptul că, în boala lui, el cheamă preotul ca să-l grijească dovedeşte că înaintea morţii într-adevăr a simţit nevoia de a primi Sfintele Taine. Dar o împărtăşire fără nicio trăire lăuntrică nu este o chezăşie de adevărată viaţă duhovnicească şi chiar şi în acest din urmă caz nu este un criteriu de infailibilitate în

faţa ispitelor, cu atât mai mult cu cât nimeni nu este infailibil, decât numai Sfânta Biserică Sobornicească şi Apostolică.

Domnul spune: „Duhul necurat, când iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără apă şi caută odihna. Fiindcă n-o găseşte, zice: «Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieşit». Şi când vine, o găseşte măturată şi împodobită. Atunci se duce de mai ia cu el alte şapte duhuri mai rele decât el, intră împreună în casă, se aşază în ea şi starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi” (Luca 11, 24 – 26).

Dorind deci să-şi curăţească sufletul prin împărtăşirea cu Sfintele Taine, omul din Argeş s-a arătat asemenea omului din parabola Mântuitorului, care a vrut să-şi cureţe casa. Pocăindu-se de faptele lui vinovate, duhul răului s-a îndepărtat de la el dar, ca şi în Sfânta Evanghelie, s-a reîntors după puţin cu alte şapte duhuri şi mai rele. Acestea i s-au arătat în chip plăcut şi l-au ispitit prin toate acele semne şi vedenii în închipuire dumnezeiască, pe care el le-a crezut fără ocol şi s-a lăsat prins într-o mare cursă. Trezindu-se din visul lui, el povesteşte soţiei şi copiilor ce s-a petrecut cu el, precum şi faptul că se va face sănătos.

„Dar femeia râse şi nu crezu” (p. 51).

În schimb, îngerul din vis îi vestise că pentru hula lor „vor cădea şi ei în boală…” (p. 37).

„La o săptămână după aceasta, se îmbolnăviră toţi din casă câte şapte, soţia şi copiii şi zăcură şase săptămâni, fără cunoştinţă şi fără grai…” (p. 52).

După cum vedem, suntem în prezenţa unui caz tipic de demonism, cu fenomene de îmbolnăviri şi tămăduiri neobişnuite, apărând ca nişte minuni, dar fiind de fapt nişte meşteşugite ispitiri satanice, împlinite cu nişte oameni căzuţi în raza de acţiune a celui rău.

Acesta este adevărul în cazul lui Ioan Popa Gheorghe din Argeş, ale cărui învăţături s-au infiltrat într-o mare măsură în popor, devenind un cult pentru sumedenie de lume.

Domnul să-i izbăvească însă pe toţi aceşti creştini de înşelăciunile vicleanului şi să-i întoarcă în căile Sale, păzindu-ne de orice cădere şi pe noi toţi, pribegi călători prin astă viaţă, ca să nu ne prindem niciunul în iţele şi în laţul Vrăjmaşului, ci să ieşim la limanul cel bun, în lumina Adevărului.

XI

CAZUL DIN CASSOTA-BUZĂU. BĂNICĂ DOLEANU

Sub titlul „Minunea din Buzău" s-a răspândit timp de mai mulţi ani, de-a lungul ţării, o cărticică de vreo 80 de pagini, tipărită în anul 1930 de către Ieromonahul Macarie, la tipografia Sfintei Mănăstiri Cernica, cu aprobările necesare, şi care a stârnit multă vâlvă printre cititori. Aflându-se încă în mare cinste prin multe case creştine, această tipăritură cuprinde datele unor întâmplări fantastice atribuite – fără rezerve – unei lucrări dumnezeieşti.

Văcarul satului Cassota – Buzău – Bănică Doleanu, povesteşte printre altele: „La 30 iulie 1928, când eram cu cireada de vaci pe islaz, priveam bietele vite cum din cauza secetei mănâncă rădăcinile de păşune ce mai rămăseseră amestecate cu pământ. Uitându-mă în dreapta, văd un *moşneag cu pletele şi barba albă* stând pe loc.

Îmi dă bună ziua şi-mi zice:

«Aveţi preot în sat?» Eu îi răspund că avem. Iarăşi mă întreabă dacă preotul face slujbă în zilele când este vineri şi *dacă lumea lucrează în acele zile*. I-am răspuns aşa cum facem noi, creştinii. Bătrânul mă trimite a chema preotul din comună spre a-i vorbi. El se face nevăzut.

Înfricoşându-mă, merg până la marginea satului şi neîndrăznind a merge să spun părintelui că-l cheamă, fiindcă nu mă credea, m-am înapoiat la vaci. Stau jos. Nu apuc a răsufla, ci deodată aud un glas nevăzut iarăşi strigându-mă: «Ai fost la preot să-l chemi aici, aşa cum ţi-am spus?».

Eu răspund repede emoţionat fără a mă uita şi zic: «*Am fost*». Mă scol în sus şi privesc în văzduh, nevăzând pe nimeni. Iarăşi strigă la mine şi când mă uit văd un

porumbel care-mi vorbea din văzduh cu glas omenesc. Lăsându-se pe pământ, lângă mine, s-a prefăcut în moş bătrân şi cu ton răstit îmi zice: că de ce îl mint, că am fost la preot spre a-l chema, căci el ştie că am fost numai până la marginea satului şi, *îndoindu-mă de cele auzite, m-am înapoiat la vaci, minţind că am fost, fără să fi fost. Pentru că am minţit şi ca să fiu iertat de Dumnezeu, m-a pus ca să fac o mie de metanii în faţa lui*. Am făcut metaniile şi, după terminare, iar m-a trimis a chema preotul satului să vină la dânsul.

Ducându-mă, cum mi s-a spus, am zis: că nu am venit din voia mea, ci fac aşa după cum mi s-a spus. Deci, preotul desigur nu a dat crezare, nefiind convins de cele spuse de mine.

Mă înapoiez şi raportez moşului cum a fost, arătându-i că nici acum nu m-a crezut părintele. Bătrânul răspunde şi cu voce cam tânguită zice: că într-adevăr am fost, şi fiindcă nu crede preotul are să fie rău.

Acestea s-au petrecut în timpul de trei zile în continuu”.

(pp. 16 – 18).

„Alături de un puţ cu apă, în partea de M.N. a islazului, era o treierătoare cu aburi, care treiera grâu. Deci, cam pe la jumătatea zilei, când treierătoarea funcţiona înconjurată de lucrători şi spectatori, deodată apare în mod natural în faţa tuturor porumbelul, care puţin mai înainte spusese că se va arăta la mai multă lume. El se pune pe umerii a câţiva oameni şi oamenii încercând a pune mâna pe el, el sărea fără a-l putea prinde. Deodată, în faţa tuturor intră în treierătoare în timpul mersului pe locul unde se scoteau paiele şi iese prin tobă, unde se puneau snopii de grâu pentru treier; de acolo se pune pe cazanul vaporului care era fierbinte, stând fără a se înfricoşa din cauza mersului treierătoarei.

Atunci toată lumea ce era de faţă a dat crezare că, într-adevăr, cele ce se spun de mine, văcarul satului, sunt adevărate pentru porumbelul care a vorbit în chip şi cu grai de om, şi în urmă se făcea moşneag bătrân. Mă uitam

cum toţi se rugau cuprinşi de o credinţă curată, încât nimic nu le-a mai putut fi obstacol întru a crede cele spuse de porumbel, cum şi celor ce se vor mai spune.

La trei zile după arătarea porumbelului la popor, s-a arătat un glob de foc pe cer, care s-a văzut de mai mult popor, şi acel foc a căzut pe pământ în locul arătat, iar unde a căzut s-a făcut groapă în pământ, care se vede şi acum şi la care loc s-au ridicat două micuţe cruci unde se închină mulţimea credincioasă ce vine din diferite părţi" (pp. 22 – 23).

După această primă parte de semne şi vedenii, întărindu-se cu neclintire credinţa lui Bănică Doleanu şi a poporului din acele părţi, cum că cele întâmplate sunt o lucrare dumnezeiască, era firesc ca aceşti lesne crezători să primească fără niciun discernământ tot ce avea să se mai producă tot ca o adevărată revelaţie.

Arătându-i-se deci, la un scurt răstimp, văcarului din Cassota aceeaşi vedenie a porumbelului, acesta i-a dat, de astă dată, o solie mai precisă.

Pe de o parte, era vorba despre o mustrare adusă creştinilor pentru răcirea lor faţă de credinţă şi Biserică; pe de altă parte, era vorba despre diferite îndemnuri de folos duhovnicesc. Iată însă că, între aceste cuvinte foarte atrăgătoare, prezentate într-un înveliş de credinţă ortodoxă, vedenia spune:

„*Fiţi cu luare-aminte, că Antihrist cel mare a apărut în lume*

„Eu am să plec şi după ce voi pleca *va apărea însuşi în persoană Antihrist* care te va ispiti" (p. 28). „La o săptămână după cele întâmplate – spune Bănică – pe când eram pe la mijlocul islazului, împreună cu toate vitele, apare înaintea mea un om voinic având pe lângă sine mai multe bunătăţi: haine, mâncări, bani etc.

Eu îl văd. El mă strigă pe nume.

Înainte de a-i răspunde, deşi eu de cele ce-mi spusese bătrânul-porambel, mai înainte, referitor la această apariţie, niciun moment nu mai gândeam, deodată în mod brusc parcă-mi vorbeşte cineva şi-mi zice:

«Acesta este Antihristul ce ţi s-a spus de porumbel». Eu îi răspund, iată-mă. Atunci el, *acel om*, se apropie de mine şi începe rând pe rând a mă ispiti cu toate bunătăţile ce avea în jurul său, şi eu ţinând seama de cele spuse de porumbel, ca nimic să nu primesc din cele ce mi se va da, îl refuzam la fiecare în parte, care forţându-mă şi neizbutind, foarte se tulbura.

Îndreptându-mi mintea către Hristos-Dumnezeu, mă înclin de trei ori, făcându-mi cruce până la pământ. Făcând acestea, imediat a pierit omul ce mă ispitea, împreună cu toate bunătăţile şi s-au făcut fum foarte urât".

Potrivit cu spusele vedeniei în chip de porumbel şi de moş, Bănică Doleanu vesteşte lumii că „cel rău, ca să înşele pe oameni, se preface în chipul a toate fiinţele ce-s pe pământ şi în cer, cu nălucire, *însă numai porumbel*, *asin şi oaie nu se poate închipui*" (p 32).

După cererea moşului-porumbel, pe locul unde i s-au arătat lui Bănică vedeniile s-a ridicat o cruce de piatră, săvârşindu-se în această împrejurare o slujbă cu preoţi. În urmă, în jurul crucii s-a construit un paraclis cu multe icoane şi s-a aşezat o candelă care arde sub îngrijirea văcarului.

Bănică Doleanu povesteşte: „Urmând în fiecare zi aprinderea, peste câteva zile am terminat untdelemnul ce aveam strâns pentru acest scop. Deci, m-am pus pe gânduri ce să fac, cu ce să mai aprind candela. Plec într-una din zile ca să aprind candela cu ce mai rămăsese şi, după obiceiul meu, înainte de a începe aprinsul, întâi făceam câteva metanii la pământ şi sărutam crucea.

După aceea aprindeam. După ce aprind şi mă aplec din nou a face metanii, văd alături de cruce, în interiorul smeritului paraclis, un corp de om în nesimţire. Privesc la el. Văd că era plin de înţepături de suliţe şi plin de stropituri de sânge. Pe cap avea cunună de spini. După ce sărut crucea, *sărut şi mâinile şi picioarele acelui om* şi-l mişc fără să se deştepte. Plimbându-mă primprejurul paraclisului, văd pe acest om viu în picioare. Îi văd mâinile că au semnul găurilor de piroane şi *înţeleg că este*

Mântuitorul Hristos. Eu văzându-L, imediat Îi fac metanii şi mă blagosloveşte, iar când mă ridic, văd alăturea pe Maica Domnului. Ei erau înconjuraţi de raze de lumină şi, după ce îi privesc mai bine, îmi vorbesc şi-mi zic:

«Nu te întrista băiete de untdelemn că nu mai ai. Ci de acum încolo să nu mai aprinzi candela decât la duminici şi sărbători, ca să nu mai paţi necaz pentru acest serviciu.

Că oamenii cei slabi în credinţă vin de se uită numai aici, dar nu aduc şi câte puţin untdelemn spre a pune în candelă, ci pun tot de aici, pe de gata; drept aceea, puţină lume se va mântui, că şi-au pierdut adevărata credinţă în Dumnezeu, iubind mai mult lăcomia şi trândăvia, din care ies toate răutăţile».

5

Aşadar, vorbindu-mi acestea, eu nu aveam nicio teamă şi-L priveam drept în faţă.

După aceea s-au înălţat la ceruri, făcându-se nevăzuţi" (pp. 58 – 60).

Din cele expuse cu privire la „minunile" din Cassota se desprind cu destulă evidenţă tot felul de puncte dubioase şi potrivnice învăţăturilor credinţei noastre ortodoxe.

Fără a intra în prea multe amănunte, vom reda numai esenţialul faptelor.

Mai întâi de toate, ne izbeşte uşurinţa de care a dat dovadă Bănică Doleanu, încrezându-se fără nicio rezervă în vedeniile lui, pe care le-a atribuit, ca o unică posibilitate de înţelegere, unor descoperiri dumnezeieşti.

Surprinde deopotrivă atitudinea acestui „vas ales" care, de la început, după chiar spusele lui, porneşte cu o vădită minciună. El îl minte pe acel „moş", închipuita arătare a lui Dumnezeu, spunând că s-a dus în sat la preot, când de fapt nu se dusese. Pentru a fi iertat, „moşul" îi cere să facă o mie de metanii în faţa lui. Şi el face acele metanii în faţa „moşului", ca în faţa lui Dumnezeu însuşi. Captivat de acea vedenie, el nu se întreabă câtuşi de puţin dacă prosternările lui nu le făcea cumva în faţa unei năluciri a Satanei!

Elementul duhovniciei lipseşte cu desăvârşire.

În urma unor asemenea fapte neobişnuite, acest păzitor de vite nu se gândeşte să meargă de îndată la un încercat duhovnic, spre a afla de la dânsul înţelepciune şi spre a lua binecuvântarea lui, pentru a şti ce avea de făcut.

Câteva semne cu o înfăţişare suprafirească, petrecute în mijlocul unei mulţimi doritoare de „semne şi minuni", au pus repede stăpânine pe toate acele minţi înfierbântate.

Dar semnele trebuiau să tindă şi către un scop concret. Şi scopul n-a întârziat să se arate.

De fapt, încă de la prima arătare, „moşul" îl întreabă pe Bănică, cu destulă grijă, „dacă lumea lucrează în zilele de vineri".

Iată, într-adevăr, din capul locului o întrebare alăturea cu drumul. Drept vorbind, ce poate însemna această digresiune meşteşugită, prin care ni se dă a înţelege că ar fi rău de lucrat în zilele de vineri? Biserica nu a impus niciodată vreo restricţie de muncă pentru această zi.

În schimb, „moşul" nu a întrebat dacă lumea lucrează duminicile!…

Totodată, vedenia îi vesteşte lui Bănică *„că Antihrist cel mare a apărut în lume"*; şi este vorba de Omul-Antihrist. Mărturisirea aceasta este fără îndoială deosebit de gravă, dat fiind sensul ei real. De fapt, sfârşitul lumii acesteia şi Judecata cea Mare la a doua venire a Domnului Hristos, se leagă de domnia Antihristului, care va veni cu toată puterea Satanei. Dar Antihristul va fi un om, şi nu o nălucire, şi va trăi la sfârşitul vremurilor, iar nu acum.

Domnul spune: „De la smochin învăţaţi pilda lui: când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa şi voi, când veţi vedea aceste lucruri, să ştiţi că

Fiul Omului este aproape, este chiar la uşi" (Matei 24, 32 – 33). Din semnele vremurilor de faţă se poate spune cu temei „că frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa", dar „vara" încă n-a sosit, căci încă alte semne urmează să se

întâmple până la Parusie.

Apostolul Pavel ne previne deopotrivă cu multă luare-aminte: „... să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca şi cum ziua Domnului a venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, *căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte Dumnezeu* sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Şi atunci se va arăta acel NELEGIUIT (Antihristul) pe care Domnul Iisus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale" (II Tesaloniceni 2).

Potrivit cu profeţiile diferiţilor sfinţi ai Bisericii, Antihristul se va ridica din mijlocul poporului iudeu, ca împărat al lor, va fi el însuşi iudeu, din seminţia lui Dan, şi va întări sinagoga. Va face semne şi minuni mincinoase şi va provoca marea apostazie care premerge sfârşitului. În timpul lui se va închide cerul de ploaie trei ani şi jumătate. Va fi foamete neînchipuită şi se vor coborî pe pământ Sfinţii Enoh şi Ilie, care îl vor mărturisi pe Hristos.

Din toate aceste date, se înţelege limpede că vremurile sfârşitului n-au sosit încă. Deci este o mare înşelăciune a se afirma că „Antihristul cel mare a apărut în lume".

Asemenea vestiri sunt primejdioase prin neadevărul pe care îl cuprind; ele produc confuzie printre credincioşi şi deformează sensul Scripturilor. Încurcându-se semnele, se pierde sensul veritabil al vremurilor şi astfel, mai lesne putem cădea în capcana Satanei. Toţi cunoaştem povestea cu lupul: făcând haz un copil în joaca lui nesocotită, striga cu putere mare din marginea satului că a venit lupul să-l omoare, şi oamenii au sărit de zor ca să-l scape. Dar copilul minţise. Repetând altă dată aceeaşi ispravă, s-a întâmplat într-o zi că, într-adevăr, lupul venise în marginea satului. Zadarnic a mai strigat însă atunci copilul după

ajutor, căci nimeni nu l-a mai crezut şi fiara l-a sfâşiat.

Într-un chip asemănător s-a scos veste în lume şi de către vizionarul de la Vlad Ţepeş (Ialomiţa) că a sosit vremea Judecăţii de Apoi. „La 22 iulie 1936, fratele (Gheorghe Enică) a văzut în vis cum de la miazănoapte venea un fum dogoritor nevoie mare, ca un zid de la cer până la pământ şi a auzit un glas: «E sfârşitul pământului!» „(„Sela" nr. 2, Tip. Flacăra Călăraşi, p. 6).

Între altele, vedenia din Cassota îi mai vesteşte lui Bănică Doleanu şi această… axiomă:

„Cel rău, ca să înşele pe oameni, se preface în chipul a toate fiinţele ce-s pe pământ şi în cer, în mod de nălucire, însă numai porumbel, asin şi oaie nu se poate închipui".

Iată aici o altă afirmaţie fără temei. Căci, după care judecată şi cu ce logică s-ar putea admite că duhul răului, care poate îmbrăca tot felul de înfăţişări, prefăcându-se şi în îngeri de lumină (II Corinteni 11, 14) şi mistificând până şi chipul sfinţilor şi al Domnului Hristos, nu ar putea să se prefacă într-un porumbel, într-o oaie sau într-un asin?

Deci, întrucât ar fi mai sfinte aceste animale decât înşişi îngerii şi sfinţii, pentru ce exteriorizarea lor să fie inviolabilă de către nălucirile sataniceşti?

Dar, din clipa în care se emit asemenea afirmaţii, pe o cale presupusă dumnezeiască, este de la sine înţeles că asemenea credinţe vor stăpâni minţile oamenilor, iar diavolul va putea, în toată libertatea, să regizeze orice înşelăciuni şi abateri de la dreapta credinţă, în chipul unui porumbel, al unei oi sau al unui asin[17]!

Într-una din zile, văcarul din Cassota, închinându-se în paraclisul unde s-a înălţat crucea – pe locul arătărilor – vedea, trântit pe jos, un trup în nesimţire, cu înţepături de suliţe şi cu o cunună de spini pe cap.

După puţin, acest om cu stigmate se ridică în

17 E cu deosebire interesant de remarcat cu privire la acest punct că, dacă într-adevăr Mielul este emblema Mîntuitorului, iar Porumbelul aceea a Sfîntului Duh, în schimb măgarul se poate lesne întîlni în numeroase rituri de magie neagră; el este, dealtfel, după cît se pare, emblema unuia dintre cele mai primejdioase centre satanice ale lumii.

picioare, iar Bănică Doleanu înţelege că este „Mântuitorul Hristos” şi îi face metanii.

În schimb, Domnul Hristos ne spune răspicat: „dacă vă va spune cineva: «Iată, Hristosul este aici sau acolo», *să nu-l credeţi*. Căci se vor scula hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice:

«Iată-l în pustie», să nu vă duceţi acolo!

«Iată-l în odăiţe ascunse», să nu credeţi!” (Matei 24, 23 – 26).

Dar, în afară de aceste consideraţii, este de luat în seamă şi atitudinea acestui vizionar care, „*fără nicio* teamă priveşte „*drept în* faţă întruchiparea presupusă a lui Dumnezeu.

În schimb, iată cum priveşte Biserica pe Cel de Sus: „Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul Domnilor, făcătorul cetelor celor de foc şi lucrătorul puterilor celor fără de trup, meşterul celor cereşti şi al celor pământeşti, *pe care nimenea din oameni nu L-a văzut, nici poate să-L vază, de carele se teme şi se cutremură toată făptura*, carele pe mai marele îngerilor cela ce şi-a înălţat grumazul oarecând şi slujba sa cu neascultarea s-a lepădat, l-a surpat pre pământ”…

„Domnul puterilor este numele Lui, căruia cetele cele fără de număr cereşti de foc cu frică slujesc şi laudă, şi de mulţimea cetelor îngerilor şi Arhanghelilor *cu cutremur este închinat şi slăvit*. Domnul cel cinstit de puterile ce stau împrejur *şi de înfricoşaţii Heruvimi şi Serafimi cei cu câte şase aripi şi cu ochi mulţi, care îşi acopăr cu două aripi feţele lor pentru dumnezeirea Lui cea nevăzută şi necurmată şi cu două aripi îşi acopăr picioarele lor, ca să nu se arză de slava cea negrăită şi de mărirea Lui cea necuprinsă cu minte*”… (Evhologhiu. Molitfele Sfântului Vasile cel Mare).

Se ştie de asemenea că înaintea Domnului „Moise şi-a ascuns faţa, căci se temea să privească pe Dumnezeu” (Exod 3, 6).

Iar Pavel, când mergea spre Damasc şi i s-a arătat puterea lui Dumnezeu, „a *căzut la pământ*”.

Şi după ce Domnuli. Se descoperă din lumina cerească ce strălucise în jurul Lui, el a zis „*tremurând şi plin de frică*: «Doamne, ce vrei să fac?» „(Fapte 9, 3, 4, 6).

Tot astfel, Sfântul Ioan Evanghelistul, povestind cum i s-a înfăţişat vedenia simbolică a Mântuitorului, adaugă:

„În mâna dreaptă ţinea şapte stele; din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri; şi faţa Lui era ca soarele când străluceşte în toată puterea lui. *Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort*” (Apocalipsa 1, 16, 17).

Cu toate acestea, Bănică Doleanu priveşte „fără nicio teamă” şi „drept în faţă” întruchiparea presupusă a Mântuitorului!

Faţă cu cele petrecute la Cassota, este desigur dureros că s-au putut da, fără nicio pătrundere, certificate de minuni unui asemenea cazuri de falsa teofanie. Este de asemenea dureros că s-au putut da, cu prea multă pripă, anumite aprobări pentru publicarea cărţii „Minunea de la Buzău”, apărută în multe ediţii şi în nenumărate exemplare care s-au răspândit în popor, vreme de mai mulţi ani, înfierbântând astfel imaginaţiile oamenilor, *cu semne şi minuni care nu sunt minuni*.

XII

CAZUL PETRACHE LUPU – MAGLAVIT

O muchie de cuţit, o culme ideală desparte neîncetat domeniile de manifestare ale celor două lumi nevăzute: de o parte Hristos cu mântuirea şi odihna cea veşnică, de cealaltă Satana, cu adâncul Gheenei şi muncile cele veşnice. Iar haina sub care se îmbracă conţinutul fiecăreia din aceste lumi este tot… „*blana de oaie*

Sunt interesante, în această privinţă, unele cugetări ale domnului Costin Deleanu („Ideea românească”, XI – 1935, ÎI – 1936 „Pătru Lupu-Maglavitul”) care, deşi convins în acea vreme de esenţa mesianică a minunii de la Maglavit, releva totuşi următoarele:

„În această luncă a chinuiţilor şi plângerilor, vindecările minunate sunt fapte precare ce pot fi

valorificate adevărat numai de cei care suspină după ele. Căci minunile sunt *fenomene de limită* şi se petrec într-o zonă unde relativul şi absolutul se îngemănează, acolo unde numai virtutea poate respira”. Iar mai departe adaugă: „Între această lume orăşenească şi cea organic-românească a satelor este o deosebire *esenţială*; aceea dintre Toma şi restul ucenicilor. În vreme ce noi ne ducem să vedem *dacă este sau nu minune*, ţărănimea participă originar la faptul fantastic, fiind constitutivă în aceeaşi urzeală a minunii. Noi venim cu o mentalitate lucid exactă să constatăm o minune întâmplată în afară de noi, pe când ei, apropiindu-se, o poartă în inimă, *aduc minunea cu dânşii*. Căci puterile fantasticului, astăzi învolburate aievea, sunt păstrate din începutul acestei lumi originare în zonele latente ale conştiinţei sale istorice, sub forma miturilor folclorului etnic. *Întreaga pătură etnică nu a fost altceva decât cutia de rezonanţă care sta gata să prindă şi să amplifice vestea minunatei arătări*. În această lumină trebuie de înţeles şi fenomenul de generalizare care a întovărăşit mistica maglaviteană”.

Fapt întru totul adevărat este că tot poporul nostru românesc, robit de multe veacuri suferinţei şi obijduirii, căzut el însuşi în mrejele păcatului, dar înclinat spre trăirea mistică a unei lumi de mituri, s-a arătat a fi foarte primitor faţă de „minunea” de la Maglavit. Fiecare a căutat să-şi făurească, în mintea lui, o închipuire de mai multă revărsare de har dumnezeiesc peste tot norodul nostru, cu o putinţă de mai mult bine, de mai multă pace, de mai multă frăţietate şi de mai multe binecuvântări cereşti…

Frumoasă şi minunată este, desigur, trezirea conştiinţelor spre Dumnezeu, în căutarea izvorului vieţii, în care lacrimile pocăinţei se amestecă cu nădejdile de mântuire! Şi neuitate au rămas, pentru atâţia credincioşi, mulţimile Maglavitului, adunate în freamăt de rugăciune în jurul troiţelor, cu bătrâni şi copii îngenuncheaţi în pulberea drumului, cu fum gros de tămâie înălţat la cer, ca o jertfă de curăţire, cu toată priveliştea acelor locuri „biblice”, cu toţi acei ciungi şi orbi şi paralitici, care cereau mila lui

Dumnezeu.

Pagini nenumărate de ziare, de reviste şi de felurite scrieri s-au dat la iveală de către oamenii ştiinţei sau ai credinţei, ca să susţină sau să nege realitatea fenomenului de la Maglavit. S-au înflăcărat cărturari cu renume, prelaţi ai Bisericii şi deseori chiar şi simpli mireni care, în dorinţa unei redeşteptări religioase şi cu gândul unei vieţi de mai multă spiritualitate, au scris pagini atât de frumoase de gânduri bune pentru credinţă, pentru Dumnezeu şi pentru toată grija mântuirii noastre... dar, din păcate, n-au cercetat îndeajuns adâncurile acestor „minuni", n-au cercetat nici izvoarele din care s-au revărsat semnele şi arătările acestea. În această exaltare mistică, nu ne-am oprit decât la răsfrângerea imediată, pe care Maglavitul a avut-o asupra lumii noastre. În mirajul unor dorinţe care nu erau sprijinite pe o realitate controlată, a fost destul ca Petre Lupu să fie cioban, să fie gângav, să aibă vedenia unui „moş", pentru a fi de îndată asemuit cu profeţii Vechiului Testament. Ba chiar, un cunoscut profesor universitar a decretat că „Petrache Lupu este desigur cel mai curat suflet dintre oamenii care populează scoarţa globului" („Porunca Vremii" din 7. XI.1935).

Pe alţii i-a impresionat în chip deosebit mulţimea fără de număr care a luat drumul Maglavitului, din toate părţile ţării, Scria, astfel, un cunoscut prelat:

„Multe şi felurite sunt minunile reale, adevărate, săvârşite de Petre Lupu. Cea mai mare dintre ele, după părerea mea, este extraordinara repercusiune ce a avut până departe peste hotare, vestea despre persoana şi minunile lui Petrache Lupu. Peste două milioane de oameni, de toate vârstele şi de toate condiţiile sociale, din toate unghiurile ţării, s-au grăbit să se ducă în pelerinaj la Maglavit".

Acest fapt poate fi impresionant pentru o sensibilitate poetică sau pentru curiozitatea unui sociolog, dar faţă de adevărul însuşi al fenomenului nu dovedeşte încă nimic. Căci dacă *Adevărul* s-ar cunoaşte după numărul mulţimii care ar îmbrăţişa o idee, atunci de bună seamă că orice

minciună poate fi luată cândva drept adevăr. Ce-am zice, astfel, de Arie ereticul sau de alţi începători de eresuri, pe care i-au urmat milioane de oameni în rătăcirea lor, ca să se zvârle cu toţii într-o prăpastie? Şi, de asemenea, ce-am zice şi de mulţimile impresionante de mahomedani care, în fiecare an, se îndreaptă cu atâta evlavie spre Meca, ca să cinstească piatra cea neagră „căzută din cer”?

Dacă la Maglavit s-a dus lume multă, acest fapt îşi găseşte în parte explicaţia şi în dorinţa poporului de a vedea semne şi minuni. Mulţimile sunt adeseori atrase de mirajul unor lucruri fantastice. Dar mulţi au mers la Maglavit şi în nădejdea vindecării unor boli, deci pentru un folos propriu şi material.

Unii se întrebau atunci: „Pentru ce Dumnezeu S-a arătat unui biet cioban, gângav şi mărginit la minte, iar nu unui vlădică, unui preot sau unui învăţat teolog?”. Dar nu deopotrivă s-a pus întrebarea dacă „moşul” din vedenie a fost într-adevăr Dumnezeu sau dacă n-a fost mai curând o nălucă a Necuratului, în scopul de a ne prinde într-o cursă, printr-o momeală foarte ispititoare.

Întrebat de profesorul Nichifor Crainic, cum se face că tocmai lui i S-a arătat Dumnezeu, Petrache Lupu răspunde:

„Dacă «Moşul» s-ar fi arătat unui om cu învăţătură, cum sunteţi voi şi acel om ar fi spus ce spun eu, *lumea nu l-ar fi crezut*. Că lumea ar fi zis: astea le spune de la el, nu le spune de la Dumnezeu. Dar aşa, «moşul» s-a arătat unui cioban prost şi lumea ştie că ce spun eu, nu spun de la mine, ci de la Dumnezeu. Şi lumea crede” („Gândirea”, ianuarie 1936).

Ce e drept, răspunsul este ingenios şi poate ispiti prin iscusinţa sofisticii, dar nu prin chezăşia adevărului. Căci nici Moise, nici Saul şi nici Ioan Evanghelistul nu au fost nişte „proşti”, ci nişte mari teologi şi învăţaţi, cărora totuşi Dumnezeu le-a făcut atâtea descoperiri de seamă, *iar lumea i-a crezut, după cum îi crede şi acum, nu prin impresia desprinsa din persoanele lor, ci prin esenţa dumnezeiască a descoperirilor pe care le-au avut ei*.

Prin predica ciobanului, prin acea chemare spre pocăinţă, care a îndemnat mulţimile să se lase de cele rele şi să umble în cele bune, mulţi s-au îndreptat, mulţi s-au căit şi în multe suflete s-a trezit credinţa. Iar ziarele din anii trecuţi scriau că „lumea s-a lăsat într-o mare măsură de bătăi şi de omoruri, că s-au împuţinat judecăţile şi că o influenţă moralizatoare se resimte asupra vieţii ţărănimii olteneşti, de pe urma Maglavitului”.

Răsunau, desigur, în mintea multor pelerini cuvintele ciobanului care îndemna lumea să se lase de hoţii, de bogăţii, de vrăjmăşii… şi vocea lui pătrunzătoare străbătea încă cale lungă în auzul pelerinilor care trecuseră pe la locul cu „buturuga”;

„Să nu mai aveţi cu nimeni nimic. Fiţi oameni cum se cade, că e bine pentru noi şi pentru toată România. Lăsaţi lucrul omului acolo. Nu mai furaţi de la nimeni nimic; nu mai fura munca altuia şi nu da foc, nu mai face rău. Nu râdeţi de bătrânii voştri, nu râde de nimeni, nu mai aruncaţi copii pe la gropi, pe la fântâni, pe la grâu, pe la porumb, că-i rău de noi, fraţilor; ne canoneşte fără muncă. Să ajutăm pe fraţii noştri, să ţineţi posturile, să ţineţi sărbătorile, să ţineţi şi vitele acasă la sărbători, că-i rău pentru noi şi toată ţara…”

Aşa răsuna necurmat strigarea ciobanului maglavitean, de pe „amvonul” lui de pământ din locul arătărilor. Şi multă lume credea şi se întărea în nădejde.

Ascultând asemenea îndemnuri frumoase, ele nu pot într-adevăr decât bucura, căci cine nu ar dori să ne îndreptăm cu toţii într-o viaţă nouă, cinstită şi plină de fapte bune? Dar în această dorinţă ne-am arătat totuşi prea uşuratici, dându-ne girul cu prea mare pripă, aşa cum s-a petrecut cu Maglavitul.

Se va putea întreba oricare: ce este rău în predica lui Petre Lupu şi prin ce greşeşte acest frumos şi chipeş cioban, atât de cinstit, atât de credincios şi atât de râvnitor?

Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar a ne încredinţa că anumite îndemnuri morale nu sunt

îndestulătoare pentru a putea înscrie o lucrare în cuprinsul haric al Bisericii noastre Ortodoxe. De fapt, câţi adventişti şi câţi baptişti, şi câţi alţi rătăciţi, aparţinând atâtor rătăciri religioase, nu cheamă lumea, din capiştele lor, prin cele mai frumoase îndemnuri morale? Într-adevăr, oare nu ne vorbesc aceştia de cinste, de dragoste, de bună rânduială, de pocăinţă, de rugăciune şi de Dumnezeu? Iar predicatorii lor nu îşi vestesc cuvântul cu înflăcărare în atâtea adunări? Şi nu combat ei beţia, desfrânarea şi pornirile rele?...

Dar nu e destul! Căci unele fapte de felul acestora nu pot da singure mântuirea.

Pe de altă parte, dacă Petre Lupu ne îndeamnă să ţinem sărbătorile, să ne ducem la biserică, să ne rugăm lui Dumnezeu *de sănătate* şi să ţinem posturile, faptul acesta poate fi pentru unii atrăgător, fiind îmbrăcat în haină bisericească, şi ar putea să fie un indiciu de încredere în solia lui, după cum tot atât de convingătoare ar putea să fie aceleaşi poveţe când sunt date prin diferite cercuri spiritiste. Repede, însă, această chemare este întunecată de alte învăţături şi fapte potrivnice. Cu drept cuvânt, spunea Sfântul Mucenic Justin filosoful, în scrisoarea lui către Anton Piu, pentru înştiinţarea poporului roman:

„Demonii încearcă să zădărnicească lucrarea lui Hristos, imitându-l învăţătura şi aşezămintele”.

Să vedem, prin urmare, care sunt elementele care ne îndreptăţesc să credem că fenomenul de la Maglavit nu se poate integra în Biserica noastră. În scopul acesta, trebuie să considerăm Maglavitul în tot complexul lui, deci nu în mărginirea celor câteva precepte din predica ciobanului, ci în totalitatea elementelor care îl susţin şi cu care se întreţese, cu toate „minunile” şi cu întreaga „spiritualitate” care se desprinde din ele.

„Persoana lui Petre Lupu e centrul fenomenelor de la Maglavit – spune dl. Nichifor Crainic –, ea ne interesează deci în rândul întâi” („Sfarmă Piatră”, 10.X. 1936).

Pe acest temei, vom analiza cazul acesta, deosebit de interesant, care a pasionat şi pasionează încă sumedenie

de lume.

Din cele ce urmează, se va putea desprinde un şir de argumente care vin împotriva presupusei teofanii de la Maglavit. Dezvăluirea unor asemenea constatări constituie, fără îndoială, o durere sufletească pentru mulţi din binecredincioşii Bisericii Ortodoxe, care au fost prinşi sufleteşte de „minunile" lui Petre Lupu. Dar adevărul trebuie mărturisit mai presus de orice, fără ocol şi fără şovăială, *ca să nu ţinem lumina sub obroc*.

Se va întâmpla, poate, că anumiţi duşmani ai Bisericii noastre pravoslavnice, între care şi sectanţii, se vor bucura – în felul lor – de întorsătura fenomenului de credinţă, care

a roit în jurul celor câteva locuri cu arătări, şi mai cu deosebire în jurul Maglavitului. Şi îşi vor închipui cât de întemeiaţi au fost ei, să nu creadă în asemenea cazuri.

Mai bine le-ar fi însă acestora să se smerească şi să se tânguiască pentru rătăcirile şi întunecările lor, căci numai prin trufie s-au despărţit ei de adevărul mântuirii şi s-au rupt de trunchiul Bisericii. Deopotrivă cu nişte crengi rupte dintr-un pom, s-au uscat şi ei de seva dătătoare de viaţă a harului. Să se smerească aceştia şi să nu judece poporul lui Hristos, căci noi dacă am greşit cu ceva, tot în Adevărul Sfintei Biserici Apostolice şi Sobornicești ne ridicăm, iar dânşii de nu vor voi să-şi părăsească rătăcirile lor, tot în pustiul din afară se vor afla.

1. Uşurătate şi lipsă de duhovnicie

După cum se ştie, în ziua de vineri 31 mai 1935, ciobanul Petre Lupu are prima vedenie a „moşului", la buturugi, în drum spre târlă. Apariţia a fost cu totul stranie şi înfricoşată. Ciobanul se sperie. Puţin mai în urmă îşi revine, iar „moşul" îi vorbeşte şi îi dă solia de a merge în lume.

„După asta, spune Petre Lupu, acel «moş» a dispărut, în nor pătrat, până nu l-am văzut. M-am închinat şi am plecat la oi. N-am spus la nimeni nimic. Mi-am zis: Ce vorbă a fost asta? Ce «moş» a fost ăla?" (din cartea „Ce am văzut şi ce am auzit la locul minunatei arătări de la

Maglavit” – Pr. Dumitru Antal, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, 1935, pp. 20 – 21).

Drept urmare a primei vedenii, ciobanul rămâne buimăcit şi nu ştie ce să creadă. „Moşul” nu i s-a lămurit, nu i s-a identificat şi nu ştie cine e. Trece o săptămână; el nu vorbeşte cu nimeni despre acest fapt *şi nu merge la duhovnic*, după cum ar fi fost firesc.

În a doua vineri şi pe acelaşi loc, vedenia i se arată din nou. Era tot aşa. „De ce nu te-ai dus la lume?”. „*Doamne*, *iartă că am uitat*”, „Să te duci să spui la lume, să-ţi faci datoria cu faptele ce te-am trimis, că te iert”. „M-am închinat şi a dispărut în nor pătrat… *Iar mi-am zis*: *Ce vorba a fost asta*, *ce* «*moş*» *a fost ăla*?”

Aici se întâmplă un fapt curios. Deşi Petre Lupu nu ştia încă la o a doua lui întâlnire cine putea să fie „moşul” din arătarea lui, îi spune totuşi hotărât: „*Doamne*, *iartă că am* uitat (uitase de însărcinarea care i se dăduse…). Deci Petre Lupu se adresează vedeniei ca însuşi lui Dumnezeu şi îi cere iertare. Şi când arătarea a dispărut, el se întreabă din nou: „Ce vorbă a fost asta? *Ce* «*moş*» *a fost ăla*?” (Prof. dr. Antal, op. cit.).

Dar prin această şovăitoare atitudine, din care rezultă că nu ştia ce să creadă despre „moşul” din vedenie, căruia îi spunea Doamne, prins într-o încercare atât de tulburătoare, Petre Lupu nu se duce nici de astă dată la duhovnic, ca să se mărturisească şi să se lămurească, ci o ţine mai departe în felul lui. Mai este de luat încă în seamă că, întrebând „moşul” pe cioban pentru ce nu s-a dus la lume cu vorba ce i se dăduse, Petre Lupu răspunde: „Doamne, iartă *c-am* uitatn realitate, prin aceste cuvinte de dezvinovăţire, el a minţit.

Dovada acestei minciuni ne-o dă chiar Petre Lupu, prin propria lui mărturisire când, după prima întâlnire cu „moşul”, povesteşte: „M-am dus la stână, mirându-mă mult de aceea ce mi s-a întâmplat. *Când am ajuns acolo n-am spus la nimeni nimic pentru ca să nu fiu luat în râs*. *Soţiei nu i-am spus nimic din cele ce mi s-au întâmplat*”. Iar mai apoi adaugă: „M-am dus la oi şi *iar n-am spus la nimeni*

nimic, căci mi-era ruşine că va râde lumea de mine” (Propria declaraţie a lui Petre Lupu din cartea „Maglavitul”, Dr. Nicolăescu-Plopşor, pp. 39 – 40, Tip. „Ramuri”, Craiova).

După cum se vede, *el se ruşinase* de a spune la lume ce i se încredinţase, *dar nu uitase*, după cum căuta să se dezvinovăţească.

Este de remarcat în cele de faţă deplina analogie care există între comportarea lui Petre Lupu şi aceea a lui Bănică Doleanu din Cassota.

Şi unuia şi altuia li s-a arătat un „moş”; şi unul şi altul au fost repede captivaţi de vedeniile lor. Amândurora le lipseşte elementul duhovniciei şi amândoi au minţit în faţa arătărilor lor.

În cea de-a treia vineri, vedenia îl îndeamnă cu asprime să-şi împlinească solia, să se ducă „la lume, la popă, la primărie”. El nu se duce nici de astă dată la preot ca să fie luminat ci, sub obsesia acelor vedenii, merge în lume, fără a mai cerceta adevărul, şi împânzeşte tot satul cu „minunile” lui. La preot merge tocmai la urmă, şi fără vreun gând duhovnicesc, ci numai ca să raporteze „minunea”, după ce faptul se săvârşise *şi după ce vestea se lăţise cu iuţeala fulgerului*. Dovada ne-o dă tot Petrache Lupu, când spune:

„După ce am muls oile, am plecat în sat cam pe la orele 10 dimineaţa *şi am început a spune toate astea la toţi câţi îi întâlneam în cale*. Am spus şi soţiei, cum şi lui moş G. Mituleţul care, auzind, a mers cu mine şi la părintele Bobin acasă” (Din aceeaşi declaraţie, cartea domnului dr. Nicolăescu-Plopşor, pp. 42 – 43).

Întâmplarea ajunge la cunoştinţa ziarelor şi mulţimea începe să se reverse la Maglavit, mai înainte ca toată această pretinsă descoperire să mai fi avut vreme de a fi fost filtrată de oameni cu răspundere teologică. Iar când au sosit şi teologii şi preoţii la locul arătărilor, în acea fascinaţie de impresii ale mulţimilor şi de semne neobişnuite, ei n-au mai avut răgazul de a cerceta „revelaţia” în adâncurile ei, ci au lăsat ca vremea să

lămurească totul.

De aici încolo, nu mai e vorba de „moşul” care i s-a arătat ciobanului, ci de *„omul care a vorbit cu Dumnezeu”*. Puţină vreme în urmă, după ce lumea s-a stârnit să meargă la Maglavit şi după ce toate imaginaţiile s-au înflăcărat, iată că într-o zi Petre Lupu mai are nişte vedenii. I se arată „Diavolul”, care vrea să-l piardă (Încercarea de diversiune prin arătarea Diavolului, care apare într-o… altă haină, ca să convingă mai bine despre primele vedenii cu „Dumnezeu”, se regăseşte şi la alţi presupuşi profeţi; cazuri asemănătoare s-au petrecut şi cu Bănică Doleanu din Cassota-Buzău, cu Vasilica Barbu din Tecuci, Cu Ion Popa Gheorghe din Argeş, cu Gheorghe Enică din Vlad-Ţepeş – Ialomiţa şi cu alţii).

Şi Diavolul îi spune: „De ce m-ai făcut pe mine şi-a rămas lume puţină rea?”. Apoi urmează un dialog cu tâlc: Petre Lupu răspunde: „Nu eu, «moşul»”. „Care e ăla «moşul»?”. „Când a auzit, s-a acoperit un nor cu 11 inşi şi o femeie”. Şi „moşul” i-a vorbit: „Tu ştii că era să te omoare Diavolul?”. Şi-a dat cu un guguloi mare şi a omorât pe Diavol. „Când a dat cu el, n-a mai rămas nimic”. Apoi i se spune: „De ce tot zici că eu sunt «moşul»? *Ia seama că eu am fost Dumnezeu care m-am lăsat la tine pe pământ* („Maglavitul”, Dr. Nicolăescu-Plopşor, Ramuri, Craiova, p. 127).

Aceeaşi relatare o dă şi părintele Ouatu, în cartea Sfinţiei Sale „Maglavitul” (Tipografia Oştii Domnului – Sibiu, p. 59).

Şi astfel, prin aceste vedenii contrastante, diavolul caută a întări credinţa că „moşul” de la Maglavit ar fi fost Dumnezeu. Dar aici mai apare un element curios; este afirmarea vedeniei, cu pretenţie de divinitate, care spune: „Eu *am fost Dumnezeu care m-am lăsat la tine pe pământ*”.

Pe câtă vreme, Domnuli. Se descoperă Sfântului Ioan Evanghejistul cu cuvintele:

„Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul, *Cel ce este*, *Cel ce era şi Cel ce vine*, *Cel Atotputernic*” (Apocalipsa 1, 8). Căci Dumnezeu nu este numai în trecut,

dar este deopotrivă şi în prezent şi în veşnicie.

Din toate cele relatate se constată că Petre Lupu crede totul, primeşte totul şi îndeplineşte orice i s-a poruncit de acea vedenie, fără să ştie că şi Necuratul ni se poate înfăţişa în chipul „moşului”, al Mântuitorului, al Maicii Domnului şi al tuturor sfinţilor, cu gânduri viclene şi ispititoare, ca să ne piardă.

2. Anticlericalism şi anticanonicitate

În duminica Rusaliilor din anul 1935, adică a doua zi după ce se stârnise lumea cu „minunile”, Petrache Lupu se afla în biserica comunei Maglavit. După ce preotul vorbise poporului, ciobanul a avut aceeaşi vedenie a „moşului” chiar în Altar (După cum se ştie, diavolul se poate furişa chiar şi până în Altar, dar numai *în Sfântul Potir nu poate intra*). Privindu-l, „moşul” îi face „un semn din cap”, chemându-l să intre în Altar. Şi Petre Lupu, fără să mai şovăiască, a intrat în Sfânta Sfintelor, chiar pe uşile împărăteşti.

„Ce *cauţi în Altar, zice popa la mine, nu e voie*”.

„*N-am nevoie de tine*. Pe mine moşul m-a chemat („Maglavitul”, Pr. V.I. Ouatu, p. 57)”.

O relatare asemănătoare este redată şi în cartea „Ce am văzut la Maglavit” (Pr. D. Antal, p. 23), precum şi în celelalte broşuri care tratează acelaşi subiect. Din această împrejurare trebuie reţinută puterea arătării care a putut lucra asupra lui Petrache Lupu, ispitindu-l a intra în Sfântul Altar şi răzvrătindu-l împotriva preotului. Căci era vorba de un slujitor al Domnului, îmbrăcat în odăjdii, în plină lucrare a slujbei Sfintei Liturghii şi aflat în faţa Sfântului Jertfelnic; iar cuvântul lui de oprire a fost atunci ca o poruncă dumnezeiască. Deci cum ar putea Dumnezeu să-şi răstoarne Aşezământul Lui Apostolic, provocând o stare de destrămare înăuntrul obştei creştine? Cum ar putea El, prin mijlocirea unor cauze lăturalnice, să ceară unui credincios un lucru neîngăduit de Biserică, pe care ştie bine că slujitorul Lui este dator să-l oprească?

Acest simplu fapt, şi încă ar fi de ajuns să ne pună pe gânduri. În primul rând, este vorba de călcarea unui canon

ecumenic, Canonul 69 al Sinodului Trulan, în care se precizează: „*Nu se cuvine nimănui dintre mireni să intre în Sfântul Altar*”. În al doilea rând, când preotul se împotriveşte ca Petre Lupu să intre în Altar, acesta trece totuşi peste preot, cu cuvintele: „*N-am nevoie de* tine…”. Este oare această atitudine duhovnicească? Dar… „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinţilor” (I Corinteni 14, 33). Pe de altă parte, ascultarea şi smerenia sunt cele două virtuţi de temelie, necesare oricărui început de viaţă creştină.

În schimb, voind într-o zi o fată din popor să se urce pe „amvonul” de pământ al lui Petrache Lupu, acesta „*cu glas aspru i-a spus*: «*Nu te sui că ai păcătuit mult*» „(din relatările asupra Maglavitului – P.C. Pr. D. Antal, 1935, p. 10). Aşadar, Petre Lupu socotea un păcat mare ca cineva să se ridice pe movila lui de pământ, unde numai el se suia şi nu i se părea păcat să intre în Sfânta Sfintelor, în timpul Sfintei Liturghii, cu atât mai mult, când slujitorul lui Dumnezeu, care este chipul văzut al Mântuitorului, l-a oprit cu tot dinadinsul.

Sub un raport mai larg, Petre Lupu s-a arătat anticlerical şi prin defăimarea în public a diferiţi preoţi şi prelaţi.

Dar bârfirea în public a unui preot, chiar cu dreptate, este un păcat atât de mare, încât Canonul 56 Apostolic prevede *să se afurisească chiar şi clericul care ar îndrăzni să defaime pe un preot sau diacon*. Preoţilor, până şi îngerii le dau toată cinstirea, pentru că ei săvârşesc Sfânta Jertfă a Domnului, aşa încât, într-o cât mai mare măsură, noi avem datoria să-i cinstim. Cât despre păcatele unor slujitori care nu înţeleg să se menţină cu adevărat la înălţimea sacerdoţiului, fiecare îşi va da socoteala în faţa Scaunului de Judecată. Iar Judecătorul este unul singur. El este drept şi nemitarnic şi îi va osândi cu înfricoşare pe toţi aceia care au ştiut Legea şi nu au împlinit-o.

3. Atitudinea faţă de Ortodoxie. Ideea de Dumnezeu

Principiul de căpetenie al dogmei Bisericii noastre Ortodoxe, singura Biserică creştină dreptmăritoare, îşi află

temelia pe înţelegerea Sfintei Treimi, aşa cum s-a statornicit în Crezul de la Niceea. Înţelegerea dumnezeirii în Treime este punctul de plecare al mărturisirii ortodoxe, chiar pentru cel mai simplu şi redus credincios; iar în afara Sfintei Treimi şi în afara acestei mărturisiri, nu se poate concepe dumnezeirea. Din toate predicile lui Petrache Lupu a lipsit însă întotdeauna înţelegerea şi mărturisirea Sfintei Treimi. El nu vorbeşte decât de un „moş", de un „moş" abstract şi vag, care ar închipui un Dumnezeu singular şi neipostatic.

Din toată trăirea spirituală a lui Petrache Lupu lipseşte concepţia Mântuitorului. El nu pomeneşte de Hristos, ci numai de „*moşul*". Răscumpărătorul păcatelor noastre lipseşte din cuvântul lui. Semnele, „minunile" şi vindecările pe care le face, nu le împlineşte în numele lui Hristos, cum s-ar cuveni. Iar dacă uneori pomeneşte de *Dumnezeu*, această invocare nu-l situează cu nimic în plămada Bisericii noastre Ortodoxe, deoarece ideea de Dumnezeu este vagă şi o putem întâlni la orice eretic, la orice sectant şi la orice mozaic sau mahomedan.

4. Ideea de mântuire

Totodată, din toate manifestările lui Petrache Lupu, din toate „descoperirile" şi îndemnurile lui, lipseşte ideea de mântuire. El nu are sensul spiritualităţii şi al veşniciei. Este preocupat de cele pământeşti, şi nu de cele cereşti. Cuvântul soliei lui îndeamnă: „Să ne ducem la biserică să ne rugăm lui Dumnezeu de *sănătate*". După cum s-a văzut la punctul 4 al capitolului IX, rugăciunile lui Petrache Lupu sunt lipsite de spiritualitate; el nu caută mântuirea şi nu se preocupă de moştenirea cerurilor. Rugăciunea lui tipică, singura rugăciune pe care o spune, este de ordin pământesc. „Să dea Dumnezeu sănătate. Vezi, Doamne, cum se roagă. Uite, Doamne, cum te mai roagă. Te rog şi eu, Doamne. Dă-le vedere. Dă-le picioare. Dă-le putere. Dă-le să audă. Ia de pe ei boala grea şi nu-i mai canoni, Doamne, şi ajută-le pentru vorba care m-ai trimis în ţară, te rog şi eu, dă-le sănătate şi nu-i mai canoni. Să dea Dumnezeu sănătate" („Maglavitul", Pr. Ouatu, p. 62). Apoi,

Petre Lupu spune: „E rău de noi, fraţilor, dacă nu ne pocăim cu vorba pe care m-a trimis pe mine «moşul», n-ai cu ce ţine nimic: nici bou, nici cal, nici oaie, nici porc, nici pasăre, nici nimic”. „Dacă ne pocăim ne dă sănătate, ne dă grâu, ne dă porumb…” (Op. cit. p. 54 şi 58).

Sau: „Dacă ne pocăim, România are muncă, Dumnezeu dă de toate, *e belşug şi trăieşte bine toată ţara*” (p. 60).

Iată, prin urmare, cum tot miezul soliei lui Petrache Lupu este de ordin pământesc. Iar faptul acesta este un indiciu cât se poate de suspect pentru cine pretinde că se află pe linia profeţilor. Spune Domnul ucenicilor Săi: „Nu vă îngrijoraţi cu privire la viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca”. „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Luca 12, 22 şi 31).

Spre a medita mai bine asupra contrastului care există între duhul Maglavitului şi spiritualitatea adevărată a creştinismului, socotesc potrivit a reda o parte din minunata rugăciune către Domnul nostru Iisus Hristos din Acatistul Sfintei Cruci:

…” O, răstignitul meu Hristoase, câte ai pătimit pentru noi, câte rane, câte scuipări, câte batjocuri şi necinste ai răbdat pentru păcatele noastre, *pentru ca să ne dai pildă de adevărata răbdare*. *De aceea*, *cum pot eu să fug de Cruce*, *văzând pe Dumnezeul meu că este ridicat pe ea*? *Cum să-mi pară grele chinurile văzând pe Stăpânul meu că le iubeşte şi le cere şi le socoteşte Lui de mare cinste*? *Ruşine îmi este cu adevărat de mă voi întrista de relele ce-mi pricinuiesc oamenii sau ispitele ce-mi aduc diavolii*, *trupul şi gândul meu cel rău*, *sau pentru sărăcia şi boalele ce-mi vin din voia lui Dumnezeu pentru păcatele mele*, deoarece acestea toate le trimite pentru ca să mă apropii mai mult de El. Pentru ca să-L măresc şi să mă pedepsesc în această viaţă pentru binele meu, pentru ca să mă hodinesc cu mai multă mărire întru împărăţia Lui cea veşnică. *Şi de vreme ce este aşa*, *înmulţeşte-mi*, *Doamne*,

ostenelile, *ispitele şi durerile*, dar să-mi înmulţeşti împreună şi să-mi prisoseşti răbdarea şi puterea, ca să pot răbda toate câte mi s-ar întâmpla”.

Pentru mântuirea noastră însuşi Mântuitorul ne porunceşte să ne luăm Crucea, dacă voim cu adevărat să-l urmăm Lui.

Totodată, este de observat că Petrache Lupu se roagă lui Dumnezeu şi într-un alt sens, cu totul curios. El spune, fără şovăire: „Ia uite, Doamne, cum te mai roagă *credincioşii mei*, iartă-i, Doamne, *că sunt* nevinovaţile poate oare să însemne această mărturisire care se face despre nevinovăţia noastră când ştim bine că toţi suntem păcătoşi şi că numai Hristos, împreună cu Sfânta Sa Maică, au fost fără păcate?

Dar explicaţia acestui fapt se află mai degrabă într-o ispită de trufie, pe care Satana caută să o infiltreze pe nesimţite în oameni, prin mijlocirea unor asemenea manifestări. Cu privire la răsplata dumnezeiască a faptelor noastre bune sau rele, ciobanul de la Maglavit este stăpânit de aceeaşi concepţie pământească care gravitează în jurul roadelor câmpului şi a sănătăţii trupeşti. După vorba pe care a primit-o de la „moşul”, Petrache Lupu spune între altele: „Să nu mai aruncaţi copii pe la gropi, pe la fântâni, pe la grâu, pe la porumb, că-i rău de noi, fraţilor. *Ne canoneşte fără muncă*” („Magiavitul”, Pr. V.I. Ouatu, p. 59).

Lepădarea de prunci este o ucidere. Canonul 91 al Sfântului Sinod Trulan hotărăşte: „Cei ce dau doctorii care provoacă avortul, precum şi cele ce primesc otrăvuri omorâtoare de prunci, se supun pedepsei ucigaşului”. Este vorba deci de un păcat de moarte, prin care ne putem pierde sufletul. Pentru urâciunea înfricoşată a uciderii de prunci, pe care nici jivinele sălbatice nu o fac cu puii lor, Sfântul Vasile cel Mare a statornicit că vinovaţii acestui păcat, care se pocăiesc, să rămână zece ani neîmpărtăşiţi, deci despărţiţi de Hristos. În faţa acestui prăpăd duhovnicesc, care ne poate prăvăli în focul cel veşnic, vestitorul de la Maglavit anunţă numai „canonirea fără

muncă”, adică lipsa de roade şi de bucate. Viziunea mântuirii îi lipseşte, iar spiritualitatea lui este coborâtă la un nivel biologic.

5. Substituirea Sfintelor Taine

După cum s-a văzut în primele capitole, Petrache Lupu, ca şi ceilalţi vizionari asemănători, prezintă o falsă concepţie despre iertarea păcatelor. Din toate manifestările lui lipseşte înţelegerea necesităţii Sfintelor Taine, şi mai cu seamă a spovedaniei şi a împărtăşaniei. Cu privire la putinţa iertării păcatelor, el îşi închipuie că e destul să ne pocăim la Cruce sau la buturugă, spre a ne curaţi de tina sufletului nostru. El însuşi porunceşte: *„Mergeţi, măi fraţilor, la buturugă, mergeţi la Cruce, staţi acolo şi vă rugaţi să vă ierte Dumnezeu păcatele*” („Maglavitul”, Pr. Ouatu, p. 26).

Aici apare însă şi o altă mare rătăcire, în legătură cu buturuga şi cu sălciile „minunate”, atât de bine cunoscute tuturor pelerinilor.

Din cartea „Ce am văzut şi ce am auzit la Maglavit” (Pr. D. Antal, 1935, pp. 8 – 9), desprindem: „... Ceva mai încolo dăm de plopul din a cărui creangă uscată izvorăşte apă în chip minunat”. „Ciobanul Petre Lupu *spune ca aici s-au oprit să-şi lege cureaua la opinci, când i s-a arătat a treia oară «moşul»*. Fiecare credincios ţine mâna să-i picure măcar trei picături. Privind mâinile ce stăteau întinse ca după o mană cerească, am observat că picăturile se îndesesc sau se răresc după mâna care stă întinsă”.

Asemănător relatează despre acele „plute” şi dl. ing. George G. Dobrescu din Bucureşti, în cartea părintelui Ouatu: „Toţi se roagă lui Dumnezeu să le sloboade câteva picături, ce sunt bune pentru orice durere şi suferinţă. Vine la rând un bărbat. Îşi întinde sticla, dar picătura întârzie, nu vine deloc, şi omul pleacă gânditor... Urmează o femeie. Dar nici ea nu primeşte nicio picătură. Învinsă, pleacă cu privirea în pământ. Şi aşa urmează zi şi noapte. Unii iau câteva picături, alţii nimic. Zeci şi sute de mii de suflete se perindă pe sub plută pentru picătura făcătoare de minuni. Un surd se pleacă pentru a primi picătura drept

în ureche. Şi îndată murmură: încep să aud. Doamne, aud. Un orb se spală pe ochi cu această picătură şi vederea îi revine. Lucruri care te uimesc şi te înfricoşează".

Iată cum vorbeşte despre aceste „sălcii plângătoare" şi răposatul părinte V.I. Ouatu în cartea sa „Maglavitul": „Sunt nişte copaci din a căror ramuri uscate pică apă tămăduitoare. Creştini mulţi, grupaţi în jurul lor, aşteaptă să le picure în sticle, în ochi, în urechi sau pe câte o rană, câteva picături din această apă binecuvântată". „*Pe aceste locuri, poporul îşi mărturiseşte cu îndrăzneală păcatul şi lăcrimând aşteaptă iertare*. Aceste sălcii plângătoare au auzit multe inimi suspinând şi multe suflete oftând din greu. *În faţa lor, poporul s-a mărturisit deschis*. Sunt cazuri unde s-a aşteptat ore întregi şi n-a curs nici măcar o singură picătură, în timp ce la alţii au curs ca la comandă, repede şi frumos, zeci de picături". Tot astfel, ni se precizează şi în cartea „Despre arătarea dumnezeiască de la Maglavit" de I. Constantinescu, epitropul Aşezământului „Madona Dudu" (Tip. Victoria, Craiova, pp. 3940):

„Am văzut cu mirare că dintr-o cracă uscată ca un ciot care părea o mână de om având lipsă laba, picura ca şi o lacrimă din ochiul omului, picături de apă limpede ca şi cristalul". „Am privit o vreme şi am văzut cu mirare cum unora le picura în palmă mai repede, pe când altora mai încet şi chiar cu greutate". „Îţi dădea impresia că picătura sfântă cântăreşte mai întâi de meriţi sau nu *să te împărtăşeşti de puterea ei miraculoasă*".

Relatări asemănătoare ni se dau şi în cartea „Petrache Lupu, ciobanul din Maglavit" de Caterina Cerkez (Editura Casei Şcolilor pp. 18 – 19), precum şi în celelalte cărţi asupra „Minunilor de la Maglavit „[18].

Iată deci ce fel de nemaipomenite sminteli! A ajuns lumea cu zecile şi sutele de mii să-şi mărturisească păcatele în faţa unor copaci şi să primească iertarea de la

---

18 „Arătarea de la Maglavit în lumina Teologiei' de Econ. dr. I. C. Beldie, Arta Grafică, Galaţi, 1939; „La Maglavit' de Pr. D. Roman, Unirea, Ploieşti; „Ecoul Maglavitului" de Pr. P. Georgescu, Tip. R Darurilor, Bucureşti etc.

Dumnezeu în baza unor superstiţii. Prin urmare, şi pe alte căi decât aceea a preoţilor se poate dobândi dezlegarea de păcate!…

La acele sălcii, de ani de zile şi până acum, s-au îmbulzit toţi pelerinii care au venit la Maglavit ca să-şi afle tămăduirea şi iertarea de păcate; *dar ciobanul Petrache Lupu nu numai că nu a împiedicat această credinţă, dar chiar a luat în nume de bine aceste manifestări şi le-a privit cu bunăvoinţă, ceea ce a încurajat şi mai mult lumea să practice asemenea ciudate deprinderi*.

O dovadă în plus că această rătăcire a pătruns în masele populare este şi „Colindul popular al Maglavitului" publicat în ziarul „Universul" din 1 ianuarie 1940, care glăsuieşte astfel:

Colo, colo-n răsărit.
Colo-n şesul înflorit.
Pe râtul lui Maglavit.
Ciobănaş cu oi trecea.
Şi din fluieraş doinea.
Dumnezeu i s-arăta şi-n lume că-l trimitea.
Tuturor ca să vestească.
De rău să se pocăiască.
Cerul să nu-i potopească.
Şi lumea se înturna.
Pe Dumnezeu cuvânta.
Dumnezeu iertare da.
Dintr-o ciotură uscată. Apă bună şi curată.
De greşeli iertătoare, De dureri alintătoare.

Cât despre toţi credincioşii care au aşteptat iertarea de păcate de la acele cioturi, ei s-au întors de bună seamă la casele lor cu toate păcatele cu care veniseră, *atâta vreme cât nu s-au mărturisit la duhovnic*.

În legătură cu vindecările petrecute la „plutele minunate", s-au putut găsi destule explicaţii în precedentele capitole, asupra fenomenului care le caracterizează; la acestea se mai poate adăuga încă un caz revelator: În veacul al XVIII-lea, baronul de Reichenbach, unul din începătorii aplicaţiilor de „magnetism animal", a

magnetizat un copac, care a căpătat *însuşiri tămăduitoare*. Cu puţin în urmă, s-au putut constata câteva vindecări neobişnuite prin simpla atingere a bolnavilor de trunchiul copacului. De bună seamă că ne aflăm şi aici în prezenţa unor fenomene care nu au nimic de-a face cu lucrarea Duhului Sfânt (despre asemenea cazuri putem afla relaţii în orice tratat de magnetism animal).

6. Binecuvântârüe

Încă din primele zile ale fenomenului maglavitean, şi în chip neîntrerupt, ciobanul cu arătările a „binecuvântat" pe toţi pelerinii care i s-au perindat pe dinainte. Mireni, preoţi de mir şi monahi, erau binecuvântaţi deopotrivă de acest profet, care *îşi punea mâinile pe capul tuturor*. Şi lumea se îmbulzea prin mulţime, dintr-o pornire de bună credinţă, dar uşuratică, ca să primească acele „blagosloviri"…

În gândul că omul acesta deosebit ar fi fost într-adevăr un trimis al lui Dumnezeu, fiecare voia să se apropie de „sfinţenia" lui, ca să se simtă mai întărit sufleteşte.

„L-am văzut a doua zi, povesteşte P.C. Pr. D. Roman în cartea sa „La Maglavit", p. 10, punând mâna pe capul celor îngenuncheaţi pe două rânduri, în faţa casei, l-am văzut atins şi sărutat de toată lumea ca pe nişte moaşte"…

De fapt, sensul acestor „binecuvântări" nu este întemeiat pe nimic, şi tocmai de aceea dovedeşte o abatere în plus, care se adaugă la toată rătăcirea Maglavitului. Nimeni nu poate avea putere sfinţitoare decât preoţii Bisericii, prin harul lui Dumnezeu, care se revarsă peste ei din ziua hirotonirii lor. Prin punerea mâinilor arhiereşti, începând de la Apostoli şi până azi, se păstrează fără întrerupere legătura puterii sfinţitoare a tainei preoţiei. Iar mireanul, oricine ar fi el, deci chiar un cuvios cu viaţă de sfânt, sau un profet, sau un proroc, nu poate să intre în domeniul sacerdotal decât prin hirotonie. Lipsindu-i această taină sfântă, el este acela care trebuie să primească binecuvântările, şi nu poate nicidecum el să le dea. Temeiul acestei susţineri este împuternicit de toată

Legea lui Dumnezeu, care nu vine să tulbure şi să strice rânduielile Aşezămintelor Sale sacramentale, ci să le întărească.

„Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh; sunt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu” (I Corinteni 12, 4 – 6).

Puterea sfinţitoare aparţine preoţimii, nu numai din perioada Noului Testament, ci şi aceluia din vremea Vechiului Testament. Funcţiunile leviţilor nu puteau fi îndeplinite de către profeţii Vechiului Testament şi de către nimeni altcineva, decât numai de către leviţi. Şi chiar în perioada patriarhilor, binecuvântările pe care le-au dat aceştia îşi găsesc originea în actul sfinţitor al lui Melhisedec, care întemeiază „Preoţia în veac” şi care „a binecuvântat pe cel ce avea făgăduinţele” (Evrei 7). Cât despre binecuvântările capilor de familie, acestea aveau caracter restrâns în vechiul Israel, şi nu se dădeau decât acelora din propria lor casă.

Pe ce temei îşi însuşeşte, prin urmare, Petrache Lupu puterea sfinţitoare de a binecuvânta lumea, şi chiar pe slujitorii Domnului, prin punerea mâinilor, el care nu este preot?

În aceeaşi măsură, ciobanul de la Maglavit „binecuvântează” şi diferite icoane, cruci sau cărţi de rugăciuni, care i se aduc de către pelerini spre… „sfinţire”; iar dintre aceste icoane, unele nu sunt ortodoxe, ci poartă „sfinţi” nerecunoscuţi de Biserica noastră.

7. Talismanele

Ca o urmare a celor de mai sus, Petre Lupu a întărit, de la început, credinţa în talismane. Cum poporul este înclinat în mare parte spre superstiţie, această ispită poate lua forme foarte accentuate dacă este încurajată. Aşa se întâmplă şi cu ciobanul de la Maglavit. În felurite împrejurări, pelerinii superstiţioşi îi dau în păstrare, pentru puţină vreme, diferite obiecte: câte un ceasornic, un portmoneu, un carnet, *un bilet de loterie*, sau chiar o batistă, ca să le poarte asupra lui, sau ca să doarmă pe ele şi astfel, atinse acele obiecte de „sfinţenia” lui, să poată

deveni „aducătoare de noroc”… Este de luat în seamă faptul că Petrache Lupu admite fără rezerve asemenea deprinderi. Despre aceste cazuri, sunt diferiţi creştini cu frica lui Dumnezeu care mărturisesc cele văzute, între care şi semnatarul celor de faţă.

Dacă pot fi – din păcate – creştini atât de superstiţioşi, care s-au lăsat subjugaţi de această ispită, surprinzător apare însă faptul că un „trimis al lui Dumnezeu”, prin care se presupune că vorbeşte Duhul Sfânt, se poate învoi la o asemenea urâciune.

Dar Petre Lupu, care şi-a dovedit înclinaţia de a sprijini superstiţia talismanelor, îşi arată multă precădere şi pentru jocul de noroc. În scrierea „Minunile de la Maglavit – Pământul Mântuirii” (Editura Ţicu Eşanu Bucureşti, p. 16), autorul C. Ştefan aduce această mărturisire: „Un vizitator al Maglavitului i-a adus lui Petrache Lupu, în semn de sinceră dragoste frăţească, un loz de la loteria de stat, care poartă numărul 52.859. *Dacă voi câştiga* (a zis Petrache), *banii din câştig îi voi da pentru ridicarea unei mănăstiri aici în sar 19*. Dar el n-a câştigat!

În schimb, canonul al 50-lea al Sinodului Ecumenic Trulan hotărăşte:

„Nimeni, fie dintre laici, fie dintre clerici, să nu mai practice jocurile de noroc. Dacă cineva s-ar dovedi făcând aceasta, dacă este cleric să se caterisească, dacă este laic să se afurisească

De altfel, Domnul spune:

„Cu multă trudă să-ţi câştigi hrana” sau „În sudoarea feţii tale să-ţi câştigi pâinea” (Geneza 3, 17 – 19). Deci ce fel de duh însufleţeşte pe Petre Lupu ca să primească de bunăvoie ispita unui joc de noroc pentru a destina apoi acel câştig, blestemat de Biserică, ca temelie a unei biserici?…

Cu drept cuvânt spune Sfântul Ioan Damaschin: *„Binele nu este bine când trăieşte în prietenie cu răuF* („Dogmatica”, p. 301, Ed. Librăria Teologică, Bucureşti).

8. Sărutarea mâinii

După cum se ştie, aproape toţi credincioşii care vin în

legătură cu Petrache Lupu îi sărută mâna cu toată cucernicia, iar el admite, fără ocol, acest act de venerare.[19]

Dar uneori faptul acesta prezintă şi o altă perspectivă. Aşa s-a întâmplat, de pildă, în toamna anului 1938, când ciobanul venise la Bucureşti. În cele câteva zile ale şederii în Capitală, fiind poftit să vorbească parohienilor Bisericii Oborului Vechi, la vestea sosirii lui, lumea a umplut repede biserica, precum şi toată împrejurimea. La sfârşitul vorbirii, Petrache Lupu a început să „binecuvânteze" mulţimea, şi cum parte dintre credincioşi i se prosternase, el a spus în faţa tuturor: „*Fraţilor*, *nu mie îmi sărutaţi mâna ci* «*moşului*»".

Cuvântul acesta ar putea trece la prima vedere drept o dovadă de smerenie. Cercetând însă mai îndeaproape dedesubtul acestei idei, descoperim în realitate o altă latură. Mai înainte de toate, niciun sfânt, sau profet, sau mare cuvios, din cele mai străvechi vremuri şi până în ziua de azi, nu şi-ar fi îngăduit să ceară asemenea acte de venerare, închipuindu-se pe ei ca „vase alese" şi sfinte ale lui Dumnezeu.

Dar acest cuvânt mai cuprinde un înţeles, şi anume prevenirea hotărâtă că „*moşului „i se sărută mâna*. Cum însă „moşul" este o vedenie neidentificată, ba dimpotrivă se deduce că a fost o arătare a Necuratului, înseamnă că nu lui Dumnezeu I s-a sărutat mâna, ci şarpelui cel viclean, care a înnodat astfel atâţia creştini uşuratici şi prea lesne primitori de ispite, în mrejele lucrărilor lui.

9. Relaţii cu spiritiştii

Este necesar ca, în şirul argumentelor folosite aici, să punem în discuţie şi o altă înfăţişare a fenomenului de la Maglavit. Şi anume faptul că, încă din primele zile ale arătărilor şi până în vremea de faţă, a existat o foarte mare

19 Cunoscută este în această privinţă şi fotografia ciobanului de la Maglavit, alături de un agent al colecturei „Băncii Române de Comerţ", în care ciobanul ţine demonstrativ, într-o mînă întinsă, un bilet de loterie. Reprodusă în multe exemplare, această fotografie a ajuns repede în mijlocul vitrinelor amintitei colecturi, slujind astfel de reclamă firmei.

apropiere între lumea spiritistă şi Maglavit, precum şi o mare simpatie din partea lui Petre Lupu pentru spiritişti.

În mai toate cercurile spiritiste s-au primit nenumărate „comunicări" prin care „sfântul" de la Maglavit era în chip deosebit susţinut şi lăudat. Toţi aceşti spiritişti şi „spiritualişti", „aleşii Domnului", care pretind că le vorbeşte Tatăl ceresc, Mântuitorul sau diferiţi sfinţi, au fost îndemnaţi, de la început, a crede în „revelaţiile" de la Maglavit şi a merge în pelerinaj acolo.

Anumite cercuri spiritiste s-au dus în grupuri la locul pretinselor minuni şi au putut recolta, *în mod deosebit*, fel şi fel de apariţii luminoase şi de semne neobişnuite.

Diferiţi spiritişti cunoscuţi, între care şi conducătorul uneia dintre Societăţile spiritiste din Bucureşti, au făcut diferite reportaje în marile cotidiane asupra „minunilor" de la Maglavit. De asemenea, şi revistele spiritiste de la noi l-au susţinut, cu aceeaşi înflăcărare, pe Petrache Lupu.

În aceeaşi vreme, presupusul spirit al „Sfântului Anton de Padova" le comunica membrilor unuia dintre cunoscutele cercuri spiritiste din Capitală următoarele: „La zi mare a îngăduit Dumnezeu ca unul din cercul vostru să aibă fericirea să facă legătura cu ciobanul sfânt de la Maglavit. Acum nimeni nu se mai poate îndoi de puterea ciobanului sfânt, precum şi de comunicările cercului asupra lui. Cercul vostru are o legătură cu acest suflet înălţat, pe care niciunul nu o poate bănui. El, căruia «moşul» i s-a arătat, vă poate îndrepta pe aceia care vreţi să credeţi în el".

Iar la data de 16 aprilie 1936, acelaşi cerc primea noi întăriri despre misiunea lui Petrache Lupu. Li se comunica acelora: „... Acest spirit încarnat, neînchipuit de mare şi puternic, la care cu încetul nouă mări şi nouă ţări vor veni să se închine şi să vadă minunile sale, nu-l poate concepe nimeni de unde pleacă şi cum a ajuns la voi. Să credeţi în Petre Lupu din Maglavit şi să credeţi că şi voi aveţi misiunile voastre".

Cu prilejul începerii lucrărilor pentru biserica de la Maglavit, prima săpătură de pământ a fost făcută, în chip

simbolic şi cu aprobarea ciobanului, tot de către nişte spiritişti care, *în acea vreme*, mărturiseau tuturor, în mod deschis, această credinţă a lor. Iată însă că, la 21 iunie 1938, „spiritele" vorbeau astfel unei grupări spiritiste:

„Veţi lucra în colaborare cu mult iubitul şi încercatul nostru frate Petrache, care ispăşeşte păcatele altora. Iubiţi-l mult, pentru că legătura voastră cu el este cimentată cu binecuvântarea divină. Cercul vostru numără 44 de fraţi; deci câţi puteţi mai mulţi, chiar cu sacrificii, fiţi alături de el la Sfântul Petru". Pe baza acestei vestiri, Petrache Lupu a putut să-şi petreacă onomastica din anul 1938 în mijlocul spiritiştilor. De asemeni, el a făcut adeseori şi rugăciuni în comun cu grupuri spiritiste, ceea ce pentru un drept credincios este o mare urâciune, ţinând seama de Canonul 45 Apostolic, prin care se hotărăşte ca însuşi „Episcopul, preotul sau diaconul, care se roagă numai împreună cu ereticii, să se afurisească".

S-ar putea obiecta că Petre Lupu n-ar fi avut cunoştinţă de practicile acestor fraţi rătăciţi de la adevărata cale a Bisericii, după cum n-ar fi avut cunoştinţă nici de ceea ce este spiritismul în sine, ca o lucrare demonică pe care Biserica o osândeşte şi o blestemă.

Dar Petre Lupu ştia şi a fost prevenit de toate acestea, cu gândul unei lămuriri, de către chiar semnatarul celor de faţă, în luna iunie 1937, când am cercetat Maglavitul. De altfel, pentru un „profet" care atât de uşor ştie să ghicească tainele multor oameni, este de presupus că n-ar fi trebuit să i se spună de către alţii asemenea grave lucruri, ci să le ştie el însuşi, pe aceeaşi cale pe care este de obicei insuflat. Totuşi, lui Petre Lupu nu i s-a descoperit nimic în legătură cu toate acestea şi, aflându-le pe altă cale, *reacţia lui a fost neexistentă iar de atunci încoace legăturile reciproce dintre el şi spiritişti s-au accentuat*.

10. Divulgări de păcate

În virtutea aceleiaşi lucrări, prin care s-au produs vedeniile, precum şi toate celelalte semne neobişnuite, Petre Lupu a fost de la început, în toată vremea, insuflat şi

călăuzit de o gândire străină de a lui.

Părintele D. Roman din Ploieşti pomeneşte, în cartea sa „La Maglavit Dumnezeu. Se arată şi vorbeşte”, că o altă putere grăieşte prin gura ciobanului, încât el nici nu arată vreun fel de osteneală a minţii şi a memoriei pentru cele ce spune (p. 15).

Spune şi P.C. Părinte D. Antal, în relatările Sfinţiei Sale despre Petrache Lupu:

„Răspunsurile îi sunt scurte şi logice, ca nişte axiome, ca nişte profeţii, care nu-s de la el pornite, ci de la o putere străină şi el e numai transmiţătorul lor” (p. 12).

Dar, în afară de toate observaţiile de mai sus, chiar Petre Lupu ne face unele mărturisiri interesante în acest sens.

Îl întreabă astfel dl. Nichifor Crainic:

„De unde ştii tu cum ştii?”

„Eu văd prin om, ne-a răspuns simplu şi hotărât. Uite, dacă omul s-ar ascunde după paravanul ăsta de lemn (arătându-ne capul patului pe care şedeam în odaia lui), eu văd dincolo de el, până în om”.

„Mai mult n-a putut să ne lămurească în privinţa acestei pătrunderi stranii prin lucruri şi fiinţe” („Sfarmă Piatră” nr. 42, 10 septembrie 1936).

Într-adevăr, cu mare uşurinţă, şi spre uimirea lumii, Petrache Lupu citeşte în viaţa multor oameni care i se perindă pe dinainte, aflându-le tainele şi păcatele lor, de îndată ce îi vede. Sunt, desigur, bine cunoscute aceste cazuri tulburătoare, care încremenesc atâtea suflete.

Dar putinţa de a cunoaşte asemenea ascunzişuri sufleteşti, pe o cale nevăzută, poate decurge din două izvoare diferite şi îşi găseşte originea fie într-o inspiraţie a Duhului Sfânt, fie într-o inspiraţie a Necuratului. Şi, după cum pomul bun după roadele lui bune se cunoaşte, tot astfel şi pomul rău, după roadele lui rele se cunoaşte.

Vom vedea deci care sunt roadele „darului” de care se foloseşte ciobanul de la Maglavit, pentru a se putea identifica toată lucrarea lui.

În mod obişnuit, de îndată ce Petrache Lupu ia

cunoştinţă de faptele tăinuite ale unora dintre pelerinii Maglavitului, veniţi într-un gând de bine pe locul arătărilor, el le divulgă păcatele în public.

Iată câteva pilde raportate de către P.C. Părinte D. Roman, în cartea sa „La Maglavit Dumnezeu se arată şi vorbeşte”, p. 16:

„«Ce-ai scoborât aici din palat de la Bucureşti, şi vrei să dormi pe rogojină, ca să înşeli pe Dumnezeu să-ţi dea vindecare fiicei tale *când ai făcut atâtea avorturi până acum*?». Aşa ceartă el pe o cucoană de la Bucureşti, care îi cerea să se roage pentru copila ei bolnavă, şi care îndată ce primeşte această mustrare cade într-un leşin”…

„Şi câte alte asemenea mustrări de profet cunoscător al tainelor celor dinlăuntrul sufletului nu veţi vedea şi auzi acolo”.

La p. 29 a aceleiaşi cărţi, ieromonahul Mircea Drăghici, de la mănăstirea Cheia-Prahova, aduce următoarea mărturie:

„Erau acolo lângă troiţa de la stână doi copii orbi, fraţi. Mama lor cere vindecarea. Păstorul îi răspunde: «*Îţi iei tu asupra ta osânda păcatului tău căzut peste copii*? *Tu ai făcut aceşti copii cu fratele tău*». Într-un leşin de plâns disperat, femeia şi-a recunoscut acest păcat”[20].

În cartea „Rolul Maglavitului în viaţa noastră religioasă” (Pr. Ioan Mihălcescu, Tip. Viaţa literară, Bucureşti, 1936), la p. 14, se redau următoarele:

„O altă categorie de minuni săvârşite de Petrache Lupu este citirea gândurilor şi cunoaşterea trecutului unora din cei ce se duc la el. Un om care era chinuit de dureri mari la un ochi se prezintă la Petrache, pe când acesta se afla pe amvonul său (deci în mijlocul mulţimii), şi îl roagă să-l vindece. Petrache îi zise: «Ai să te vindeci când o învia popa pe care l-ai omorât». Într-adevăr, omul a

---

20 Din elementele acestui din urmă caz, în afară de atitudinea ciudată care îl caracterizează pe cioban, se mai desprinde un fapt interesant, şi anume: recunoaşterea că cei doi copii au primit orbirea (un duh de orbire) ca fii ai păcatului, născuţi din fărădelegea mamei lor (a se vedea capitulul 5 al scrierii de faţă).

mărturisit că omorâse cu mulţi ani înainte, fără să fi fost descoperit, pe un preot”.

Aceste pilde s-ar mai putea continua într-un lung şir; dar cele mărturisite aici, de către mai mulţi preoţi ai Bisericii, sunt destul de lămuritoare pentru a ne convinge, cu prisosinţă, de duhul antievanghelic de care este stăpânit acest vizionar.

Ce poate însemna, din punct de vedere duhovnicesc, divulgarea în public a păcatelor cuiva? Indiferent pe ce cale am cunoaşte tainele unui frate al nostru, în niciun caz nu avem dreptul să le divulgăm în lume. Păstrarea tainei mărturisirii este, de altfel, principiul de bază al duhovniciei.

Când Noe, după ce băuse vin, se dezgolise în mijlocul cortului său, Han, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său *şi a spus celor doi fraţi ai lui, afară*. Apoi, Noe s-a trezit din ameţeala vinului şi a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Şi a zis: „Blestemat să fie Canaan. Să fie robul robilor fraţilor lui” (Geneza 9, 22 – 24).

După cum se vede, dacă pentru faptul că Han a descoperit faţă de ceilalţi fraţi ai lui starea de goliciune trupească a lui Noe, el s-a făcut vinovat de atâta pedeapsă, cu cât este oare mai mare păcatul de a dezvălui goliciunea sufletească a unui semen al nostru?

Din cercetarea Sfintelor Evanghelii, nu vom găsi nici o singură împrejurare în care Mântuitorul dezvăluie în faţa mulţimii păcatele vreunuia dintre oameni. Când a mustrat pe farisei, i-a mustrat în genere pe toţi, pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, dar nu le-a dat la iveală păcatele personale. Ba dimpotrivă, ori de câte ori s-a întâmplat, Mântuitorul a căutat ca să ferească pe cel păcătos şi l-a chemat la Sine, să-l ocrotească. Pilduitor este cazul cu femeia păcătoasă, care a spălat picioarele Domnului cu mir mirositor, în casa fariseului Simon.

„Când a văzut lucrul acesta, fariseul care-L poftise şi-a zis: «Omul acesta dacă ar fi un proroc, ar şti cine şi ce fel de femeie este aceea care se atinge de el, că este o păcătoasă»”. Cu toate însă că Domnul a cunoscut gândul

lui Simon, nu a voit să dezvăluie păcatele acelei păcătoase, în scopul de a-i încredinţa pe cei de faţă că era un proroc; în schimb, le-a povestit parabola celor doi datornici şi, lămurindu-se fariseul, Mântuitorul S-a întors către femeie şi i-a spus: „Iertate îţi sunt păcatele”. „Credinţa ta te-a mântuit, du-te în pace” (Luca 7, 36 – 50).

Asemenea se întâmplă şi cu femeia prinsă în preacurvie, care urma să fie bătută cu pietre. Domnul spune: „*Cine dintre voi este* fără *păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în* ea”. După ce toţi s-au retras ruşinaţi, „*când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie*, Iisus i-a zis: «Femeie, unde îţi sunt pârâşii tăi? Nimeni nu te-a osândit?». «Nimeni, Doamne», i-a răspuns ea. Şi Iisus i-a zis: «*Nici Eu nu te osândesc*. Du-te şi să nu mai păcătuieşti» „(Ioan 8, 1-11).

Nici Domnul Hristos, nici sfinţii, şi nici cuvioşii Lui n-au dezvăluit vreodată în faţa lumii păcatele celor ce se pocăiau, şi nici n-au îndepărtat pe nimeni de la darurile şi binecuvântările lui Dumnezeu. În schimb, Petrache Lupu ia piatra şi aruncă în cel păcătos… Sub ce insuflare face el aceasta?

y!

11. Îndepărtări de la calea mântuirii

Monahul Mircea Drăghici de la Mănăstirea Cheia-Prahova redă în cartea P.C. Pr. D. Roman încă un fapt revelator petrecut cu Petrache Lupu.

„Un om vine – povesteşte Sfinţia Sa – *ca să-i ofere toată averea pentru mănăstirea care se va ridica la Maglavit. Ciobanul îl respinge, spunându-i că averea lui e făcută cu hoţii*. Omul recunoaşte că a fost hoţ de trenuri” (p. 29) şi pleacă amărât.

Învăţătura Domnului nostru Iisus Hristos ne arată să nu îndepărtăm pe nimeni de la „ospăţul nunţii Fiului de împărat”, ba dimpotrivă, să-i adunăm şi să-i strângem pe toţi, ca să vie întru bucuria făgăduinţelor veşnice.

Şi Mântuitorul ne dă El însuşi această pildă, cu Zacheu vameşul. Pentru simplul fapt că acest mituitor necinstit al vremurilor vechi a dorit numai să-L vadă pe

Hristos, când a intrat în Ierihon, Hristos i-a zis: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta!” Zacheu s-a dat jos în grabă şi L-a primit cu bucurie. Când au văzut lucrul acesta, toţi cârteau şi ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!”. Dar Zacheu a stat înaintea Domnului şi I-a zis: *Iată*, *Doamne*, *jumătate din avuţia mea o dau săracilor*, şi dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit”, Iisus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci şi el este fiul lui Avraam” (LucaJ.9, 1-10).

Deci Domnul Domnilor şi împăratul împăraţilor merge în casa păcătosului şi-i dăruieşte mântuirea lui Zacheu, pentru gândul acestuia de a da săracilor jumătate din averea lui, necinstită, precum şi de a despăgubi pe cei pe care i-a năpăstuit.

În schimb, „vameşul” care a venit la Maglavit să se pocăiască a vrut să-şi dea *toată averea lui* pentru mănăstire, iar Petre Lupu, după ce îi divulgă păcatul în faţa lumii, îl şi îndepărtează.

Pe temeiul învăţăturilor Domnului nostru Iisus Hristos, Canonul 52 Apostolic hotărăşte în mod definitiv: „Dacă un episcop sau preot nu primeşte pe cel întors din greşeală, ci îl îndepărtează, *să se caterisească*, deoarece mâhneşte pe Hristos, care a zis: «Bucurie mare se face în cer pentru un păcătos care se pocăieşte»”.

12. Porniri de răzbunare

Iată încă un caz interesant pe care monahul M. Drăghici îl mărturiseşte în cartea Părintelui D. Roman, „La Maglavit” (Tip. „Unirea”, Ploieşti): *„În mersul său prin mulţime – povesteşte Sfinţia Sa – ciobanul s-a oprit în faţa unui om din Mehedinţi şi l-a întrebat de ce l-a înjurat în crâşmă*; *apoi i-a spus că până a doua zi va rămâne înţepenit cu tot corpul. A doua zi omul nu se mai putea mişca”* (pp. 28 – 29).

Prin urmare, Petre Lupu, cunoscând prin mijlocirea duhului care îl insuflă întâmplarea petrecută cu acel om, în loc să-l mustre cu bunătate şi *să-l ierte*, cum ar fi fost firesc, îl blestemă să i se înţepenească tot corpul. Şi după

cum s-a constatat, acel blestem şi-a atins ţinta chiar a doua zi, spre uimirea tuturora. După cum este uşor de presupus, omul cu pricina era, de fapt, *descoperit duhovniceşte*, şi deci vulnerabil unei săgetături a Satanei[21].

Ne întrebăm: cum se face că Petrache Lupu nu s-a gândit niciodată să lovească pe cineva cu boală sau cu nenorocire, pentru că ar fi înjurat într-o crâşmă de Sfânta împărtăşanie sau de Hristos, lucru atât de posibil pentru mulţi din toate acele zeci de mii de oameni veniţi la Maglavit, iar în schimb s-a arătat întotdeauna atât de sensibil când a fost vorba de persoana lui!...

Pe de altă parte, să ne ducem cu mintea la viaţa Mântuitorului şi să ne întrebăm: a pedepsit vreodată Hristos pe cineva cu boală sau cu nenorocire, pentru că n-a crezut în cuvântul Lui, sau pentru că L-ar fi înjurat? Ne-a dat El asemenea învăţături? El, care a iertat şi pe călăii care L-au pironit pe Cruce, ne-a dat asemenea pilde? Reîntâlnim oare duhul credinţei creştine în asemenea apucături? Se poate răzbuna creştinul chiar pentru cauze presupuse sfinte?

Dar Răzbunătorul este unul singur, şi-şi va face singur judecata, *iar judecata încă n-a venit*.

La cele de mai sus, este de luat în seamă că nu dintr-un duh de părtinire a fost pomenit acest caz în cartea Părintelui Roman, ci tocmai dimpotrivă, ca o constatare a unei „minuni", şi într-o relatare exactă a celor petrecute.

---

21 Blestemul nu-i poate atinge pe cei sfinţiţi prin harul lui Dumnezeu. Domnul spune lui Moise şi lui Aaron, în ţara Egiptului: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă... să ia din sîngele lui şi să ungă amîndoi stîlpii uşii şi pragul uşii caselor, unde îl vor mînca. În noaptea aceea, Eu voi trece prin ţara Egiptului şi voi lovi pe toţi întîii născuţi din ţara Egiptului, de la oameni pînă la dobitoace şi voi face judecata împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu, Domnul. Sîngele vă va sluji ca semn pe casele unde veţi fi. Eu voi vedea sîngele şi voi trece pe lîngă voi, aşa că nu vă va nimici nici o urgie" (Exod 12, 1-13).
Iată deci, preînchipuirea legăturii lui Hristos prin jertfa sîngelui. Oamenii cu adevărată trăire euharistică sînt apăraţi de blesteme şi de nenorociri, după cum o casă cu paratrăznet este apărată de descărcările electrice.

Iar P.C. Părinte D. Cristescu, Consilier Referent al Sfintei Patriarhii, aduce de asemenea câteva mărturii preţioase în referatul Sfinţiei Sale din 30 iunie 1935, către Episcopia Râmnicului:

„Locuitorul G.I. Ştefan Coca din Maglavit, pentru că a luat în derâdere pe cioban, a fost lovit cu paralizia braţelor şi a picioarelor

„De asemenea, ciobanul Gurău Brânzache din Flămânda-Mehedinţi, *pentru că nu credea în cele propovăduite, rămâne paralizat*”.

Iată deci, prin ce mijloace de constrângere lumea este ţinută să creadă în „minunile” lui Petrache Lupu. După cum se vede, i se pare mai grav ciobanului ca unii oameni să-l ia în derâdere pe el, decât să-L înjure pe Hristos. În schimb Dumnezeu, care este bun şi îndelung răbdător, îi aşteaptă la mântuire şi pe cei din urmă păcătoşi, şi pe cei mai mai nesocotiţi, dându-le tuturor prilej de pocăinţă. Iar cine nu crede şi nu vrea să ştie de Dumnezeu, este lăsat deoparte şi păstrat pentru Judecata cea Mare, când se vor deschide toate cărţile.

Mai este de luat în seamă că toate cazurile pomenite mai sus s-au petrecut chiar din vara anului 1935, ceea ce pecetluieşte dintru început „spiritualitatea” ciobanului şi dovedeşte esenţa puterii care îl inspiră şi îl ajută în săvârşirea „minunilor” lui…

13. Ciudate mijloace de convertire ale Maglavitului

În cartea „Reconvertirea de la Maglavit a unui fost sectant” (Ştefan D.M. Cazan, 1935, Editura Creştină a Sfintei Episcopii a Râmnicului Noului Severin) autorul povesteşte, printre altele, următoarele întâmplări:

„… M-am amestecat şi eu într-una din zilele lui iulie 1935, în marea mulţime de oameni de acolo. Era om de om, căruţă de căruţă, automobile… Şi am văzut pe ciobanul Petre Lupu şi l-am privit şi ascultat cu încordare. Unii oameni spuneau că văd în jurul capului lui raze de soare; alţii un nour; eu însă n-am văzut nimic şi auzind pe alţii că văd, n-am crezut şi chiar am răspuns aspru la câţiva din jurul meu. Neproducându-se nimic deosebit

pentru mine, m-am revoltat în inima mea şi n-am crezut că minunea de la Maglavit este adevărată. Mă căiam că mi-am pierdut ziua în zadar pe acolo, că am dat banii degeaba la maşină. Când am ajuns în apropierea pădurii, mi-am zis: «Hai să mă mai uit o dată la cioban».

Uitându-mă, am văzut la spatele lui o flacără de foc; dar n-am voit să cred nimic. M-am uitat şi a doua oară şi iarăşi am văzut flacăra, însă mai mică şi totuşi n-am voit să cred. Am intrat în pădure şi, cum eram cu haina pe umăr, am aruncat-o jos şi m-am culcat. Am adormit şi în vis *mi s-a tras o palmă atât de tare*, încât am sărit drept în picioare. Iată însă că o pasăre ca o rândunică mă loveşte în cap, nu în faţă. Mi-am zis: «Doamne, şi pasărea asta nu cumva mă lovi pentru necredinţa mea în cele spuse de Petre Lupu?». Şi când mă gândeam aşa, pasărea m-a lovit a doua oară, însă foarte uşor. Atunci, deodată, m-am luminat şi am crezut. Ducându-mă în mulţime, n-am spus nimănui ce mi s-a întâmplat. Deodată, se aude un glas: «Fraţilor, ascultaţi că s-a făcut o minune». Şi s-a sculat un om din Flămânda-Teleorman, care a spus în gura mare că a văzut de dimineaţă pe Petre Lupu, dar el n-a putut crede nimic. În pădure însă, o pasăre ca o vrabie, *l-a ciocnit de nenumărate ori* în faţă, *că de-abia putea să se apere şi n-a putut scăpa de ea până nu s-a gândit la necredinţa lui de dimineaţă şi până ce n-a crezut în minunea lui Petre Lupu*”.

Din relatările de mai sus, desprindem numai faptele în sine, ca material documentar asupra Maglavitului, fără a atinge cu ceva valoarea credinţei şi trăirea duhovnicească a povestitorilor, nefiindu-ne dat să-i judecăm.

Cineva care însă se leagă sufleteşte de anumite false minuni şi îşi pune temei pe nişte învăţături de credinţă viciate, în realitate este legat de Satana. Iar în această privinţă, după cuvântul Ascetului Ion al Crucii, „când o pasăre este legată, fie cu o funie groasă, fie cu o aţă subţire, ea tot nu poate zbura până ce nu-şi va rupe legătura”.

Ispitele prin care cei doi creştini pomeniţi au putut în cele din urmă să creadă în „revelaţiile” şi „minunile” de la

Maglavit s-au înfăţişat ca o foarte bogată momeală. Dar aici se vede şi cursa meşteşugită a Satanei; căci nu prin asemenea scamatorii a căutat Domnul Hristos să atragă lumea la credinţă. Credinţa este un dar spiritual, care răsare prin libera alegere a omului, dar nu prin *constrângerea* Făcătorului. Dumnezeu nu a adus pe nimeni cu arcanul la mântuire. Altfel credinţa nu ar mai fi credinţă.

Desigur că uşor I-ar fi fost Domnului Hristos să se coboare de pe Cruce ca să creadă mulţimea adunată pe Golgota că El este Fiul lui Dumnezeu. Şi toţi ar fi crezut şi s-ar fi înfricoşat de puterea Domnului, dar neamul omenesc nu s-ar mai fi mântuit. Dar iată că nu aceasta este înţelegerea Celui Atotputernic, şi nu prin asemenea căi putem moşteni împărăţia Cerurilor.

„… Suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiţi. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde, pentru că ce se vede se mai poate nădăjdui? Pe când dacă nădăjduim şi nu vedem, aşteptăm cu răbdare” (Romani 8, 23 – 25).

Iar Domnul spune:

„Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut” (Ioan 20, 29).

14. Semne şi minuni

Explicaţia semnelor şi apariţiilor luminoase petrecute la Maglavit se poate găsi cu prisosinţă în primele capitole. Prin lucrările tainice ale puterilor care au insuflat şi au provocat întreg fenomenul maglavitean, se explică şi semnul cu luminarea lui Petrache Lupu care a rămas aprinsă în bătaia vântului, când a ieşit în procesiune cu poporul la câmp pentru ploaie. Aşa se explică şi semnul când, într-o altă împrejurare, datorită rugăciunilor ciobanului, s-a îndepărtat ploaia de la locul arătărilor, unde se afla o mulţime mare de oameni, iar locul a rămas uscat. Asemenea lucrări amintesc cititorilor de povestirile Sfântului şi Marelui Mucenic Ciprian care, pe vremea când nu se creştinase încă şi era mare vrăjitor, putea şi el „să

schimbe văzduhul, să pornească vânturi, să slobozească tunete şi ploi, să tulbure valurile mării", precum şi alte semne nemaipomenite, prin mijlocirea puterii diavoleşti. Dar întru săvârşirea unor asemenea semne nu este necesar a fi vrăjitor, ci este de ajuns a se lăsa condus, într-un chip inconştient, de lucrarea ispititorului.

Tot astfel se poate înţelege şi semnul „minunat" când Petrache Lupu şi-a trecut mâna prin foc, iar mâna nu i-a ars deloc, voind să convingă pe nişte necredincioşi că el este cu adevărat un trimis al Celui Prea înalt[22].

Dar pentru cine face asemenea lucrări, Domnul a vestit prin Moise că mare este această urâciune înaintea Lui şi mare va fi osânda pentru neamurile în care asemenea urâciuni se petrec (Deuteronom 18, 10 – 12).

15. Vindecările de la Maglavit

Un alt capitol de seamă al Maglavitului îl constituie, desigur, vindecările multor pelerini bolnavi. Aceste vindecări s-au produs fie prin mijlocirea psihică a ciobanului, fie de-a dreptul prin rugăciunile credincioşilor la „plute" sau la locul arătărilor.

Pentru cei mai mulţi dintre susţinătorii Maglavitului, diferitele cazuri de vindecări, constatate şi certificate chiar de unii medici, au însemnat argumentul suveran pentru temeiul „minunilor" şi al revelaţiilor dumnezeieşti întâmplate cu Petrache Lupu.

Dar despre mecanismul producerii acestor vindecări s-a vorbit în capitolele precedente şi s-a arătat în ce chip şi cu ce putere se mai pot ele întâmpla.

Se poate totuşi presupune că unele vindecări s-au produs şi prin reale minuni, cu anumiţi pelerini credincioşi, dar independent de fenomenul Maglavitului, ci prin rugăciunile şi postirile lor, cu mijlocirea Bisericii şi prin ajutorul Tainei Sfântului Maslu la care au luat parte aceşti bolnavi.

16. „Profeţiile" lui Petre Lupu

---

22 Această relatare este dată de d-l G. Ilioniu în studiul său „La Maglavit", apărut în foiletonul ziarului „Universul" nr. 283 din 15 octombrie 1939.

În afară de semnele, „minunile” şi vindecările care s-au petrecut la Maglavit, şi în afară de predica pe care o ţine ciobanul din porunca „moşului”, Petrache Lupu a dat la iveală şi nişte preziceri, sub forma unor „profeţii”.

Încă de la început, ciobanul a vestit lumii că a văzut „o stea mare vestind moartea la lume”. Şi el adaugă: „Avea marginile ca cerul, o lumină mare la mijloc şi patru bucăţi: ploaie, foc, vânt şi cărbune. De trei ori am vrut să pun mâna pe ea şi n-am putut. A patra oară am întrebat: «Moşule, ce e cu vorba care mi-ai trimis? Adică dacă jumătate din lume este rea şi jumătate bună?». Şi «moşul» a zis: «Pe jumătate o iau şi pe jumătate o las. Am să mă mai las o dată» „(„Maglavitul”, Pr. V.I. Ouatu, pp. 57 – 58).

Şi Petre Lupu spune: „În toamna asta sau la altă toamnă, nu se ştie care toamnă, va apărea iar steaua în sat, la lume. Şi eu am să zic: De ce nu v-aţi pocăit, fraţilor? Puneţi mâna pe ea. Şi de trei ori nimeni n-o va putea atinge. A patra oară voi zice: De ce n-aţi pus mâna pe ea? Acum mergeţi acasă, vă primeniţi curat, că gata, moartea vine. Toţi vor chiui de frică. Eu am să zic: De ce nu v-aţi pocăit?” (Op. cit., p. 59).

Din cele vestite, se înţelege că un mare prăpăd se va abate peste capul omenirii, într-o toamnă, „nu se ştie în care toamnă”; dar, totodată, rezultă de aici că vizionarul de la Maglavit a primit vestea că misiunea lui urmează să se întregească cu o nouă manifestare în toamna acelui prăpăd. Cele patru urgii pe care le-a văzut Petrache Lupu sunt cauzate, în parte, de stihiile naturii cum ar fi „ploaia” – prin inundaţii catastrofale – şi „vântul”, prin uragane groaznice. „Focul” şi „cărbunele” prin urgiile unor războaie care vor pustii „jumătate din lume”. În cursul ultimilor ani, felurite semne naturale s-au abătut peste tot pământul: cutremure, erupţii vulcanice, alunecări de terenuri, inundaţii, cicloane şi alte flagele. De pretutindeni s-au pornit războaie şi revoluţii. În toamna anului 1939 s-a ridicat ca o stafie a morţii prăpădul războiului, care tinde să se lăţească peste toată lumea. Se poate însă întâmpla ca toamna prezisă de către Petre Lupu să nu fi sosit încă în

tot prăpădul ei. Această toamnă va însemna şi începutul unei foamete mari.

Dar faptul că prevestirile ciobanului încep să prindă margini desluşite, nu înseamnă câtuşi de puţin că el a *profetizat* în sensul adevărat al cuvântului, prin insuflarea Duhului Sfânt ci – după cum s-a arătat în cuprinsul acestei lucrări – a putut face o ghicitoare prin mijlocirea unui duh pitonicesc care l-ar fi inspirat, ţinându-se seama în câte feluri se pot mistifica profeţiile, prin previziuni care adeseori se împlinesc.

Exemple de false profeţii, verificate în cursul vremii, sunt acelea ale predicţiunilor ce s-au făcut de către atâţia astrologi, magi şi rabini, pe care totuşi Biserica i-a anatemizat.

Un caz cunoscut este, de pildă, acela al lui Nostradamus, din veacul al XIV-lea.

În această categorie de fenomene demonice se înscriu şi prezicerile spiritiste care, adeseori, s-au putut verifica cu multă precizie, dar care sunt deopotrivă de osândite de Biserica noastră dreptmăritoare.

Vedenia stelei cu patru colţuri, descrisă de Petra-che Lupu ca simbol a patru urgii cu care va fi bătut pământul, poartă cu sine – indiferent de împlinirea prăpădului prevestit – aceeaşi pecete cu totul dubioasă care identifică tot fenomenul Maglavitului.

Adevărurile de mărturie pe care Dumnezeu ni le-a descoperit prin toţi sfinţii Săi, şi mai presus de toţi prin însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, sunt cuprinse în cuvântul Sfintelor Scripturi. Toate învăţăturile de trebuinţă pentru mântuirea noastră ni s-au dat în întregime. Tot astfel, ni s-au dat şi profeţiile, prin care putem cunoaşte semnul vremurilor. Iar cine vrea să se înţelepţească, n-are decât să citească Sfintele Scripturi, rugându-se în duh smerit, ca Domnul să-l lumineze şi va putea afla şi cunoaşte ce-i va fi de folos. Ce nu ni se va descoperi din Sfintele Scripturi înseamnă că încă nu ne este dat să ştim. Dar să nu-L ispitim pe Dumnezeu cu lucruri neîngăduite, căci chiar dorinţa de a cunoaşte viitorul poate fi un mare

păcat pierzător de suflet, ca şi ieşirea de sub ascultarea Bisericii, într-o izolare faţă de obştea ecumenică.

17. Observaţii

9

Şirul punctelor dubioase ale cazului de la Maglavit s-ar putea prelungi cu încă multe alte date; totuşi, din cele arătate, oricine va avea destul material documentar pentru a-şi forma convingerile sale în această privinţă. Iar materialul documentar folosit aici a fost bazat, în cea mai mare parte, pe date unanim recunoscute sau pe mărturii aduse în diverse scrieri ale unor prelaţi, preoţi şi teologi ai Bisericii. S-au înlăturat deci mărturiile orale, care ar fi provenit chiar din partea unor oameni de foarte bună credinţă, pentru a nu se prilejui bănuieli de părtinire asupra relatărilor lor.

În încheierea acestui capitol, este nevoie să se pomenească şi de mănăstirea care se înfăptuieşte la Maglavit. După cum se ştie, gândul înălţării acestui Sfânt Aşezământ nu provine nici dintr-o poruncă a „moşului" şi nici dintr-o dorinţă a lui Petrache Lupu, ci din iniţiativa domnului dr. C.S. Nicolăescu-Plopşor, membru în Comisiunea Culturală a Sfintei Episcopii a Râmnicului Noului Severin.

De altfel, însuşi Petrache Lupu mărturiseşte deschis: „«Moşul» nu mi-a spus să fac biserică. «Moşul» nu mi-a spus să fac spital. Cine vrea, să facă, dar mie «moşul» nu mi-a spus" („Maglavitul", Pr. V.I. Ouatu, p. 62)... Când lumea a început să dea bani în acest scop, Petrache Lupu, ca factor central al Maglavitului, şi-a luat însărcinarea de a patrona Comitetul de lucru al acestei biserici. Iar această biserică s-a pornit şi construcţia ei sporeşte. Ce se va alege de ea, nu se ştie încă. Dacă această zidire de închinare va continua să fie ridicată pe temeiul unor fenomene dubioase şi de o esenţă necurată, care nu au fost destul de bine cercetate, ridicarea acestui aşezământ va fi o mare urâciune, care ne va atrage mânia lui Dumnezeu[23]. Dacă,

23 În această privinţă, canonul 83 al Sinodului de la Cartagina porunceşte: „Toate altarele care se ridică în urma visurilor şi

în schimb, se va căuta să se năruiască lucrarea de rătăcire care s-a putut produce arătându-se pe faţă şi cu toată îndrăzneala ispita mare în care s-au prins atâţia oameni de bună credinţa, atunci biserica ce se înalţă acum va fi cu adevărat binecuvântata de Dumnezeu.

Faţă de toate cele petrecute în acest caz, putem spune cu amărăciune:

Ce folos că unele lucruri aparente, din câte s-au săvârşit cu Petre Lupu, sunt bune, dacă în schimb altele poartă cu ele otrava şarpelui!

Ce folos că mulţi oameni au fost atraşi de mirajul credinţei, în schimb nu spre o credinţă adevărată, ci spre o cursă de moarte!

Ce folos că în urma unor vedenii se ridică o mănăstire, dar se rătăceşte lumea!

Ce folos că se pocăiesc câţiva oameni la duhovnic, iar cei mai mulţi se pocăiesc la o „buturugă" sau îşi pun nădejdea de izbăvire în picăturile prelinse dintr-o cracă uscată, sau în alte credinţe deşarte!

„Adevărat, fericiţi cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-L păzesc pe dânsul".

Şi cuvântul Domnului spune:

„Nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în numele Tău? N-am scos noi draci în numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în numele Tău? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fără de lege" (Matei 7, 21 – 23).

XIII

CAZUL VASILICA BARBU (comuna Tudor Vladimirescu, judeţul Tecuci)

Cu privire la cazul din comuna Tudor Vladimirescu din jud. Tecuci, petrecut cu tânăra Vasilica Barbu în anul 1937, faptele sunt îndeobşte bine cunoscute, Sub mirajul

---

descoperirilor false ale unor oameni, în tot chipul trebuiesc înlăturate".

unor întâmplări neobişnuite, fetiţa Vasilica Barbu, de 16 ani, aflându-se la muncile câmpului, a avut în diferite rânduri vedenii cu chipul „Mântuitorului” şi al „Maicii Domnului”. Primind solia de a vorbi lumii, această nouă vizionară cutreieră de atunci ţara, în lung şi în lat, ca să vorbească poporului. Totodată, pe locul arătărilor s-au stârnit a veni mulţimi numeroase de pelerini, s-au ridicat cruci, s-a plănuit zidirea unui Sfânt Lăcaş şi s-au petrecut mereu tot felul de semne, de „minuni” şi de vindecări neobişnuite, certificate de mulţi preoţi şi oameni de bună credinţă. Deoarece însă şi cazul acesta a fost primit cu prea mare uşurinţă şi fără o verificare temeinică a elementelor lui, girat de mai mulţi oameni de seamă, este nevoie ca, măcar acum – după atâtea fapte consumate – să se repună în discuţie această pretinsă teofanie, pentru a şti şi dovedi adevărul.

În cele de faţă, se vor expune o serie de puncte care au constituit elementele… hotărâtoare ale „revelaţiei”, dar care dovedesc de fapt tocmai temelia şubredă pe care s-a clădit toată această lucrare de rătăcire, în afară de observaţiile cuprinse în capitolul IX şi care se aplică şi la cazul din comuna Tudor Vladimirescu, va fi de reflectat şi de tras concluzia firească şi din următoarele puncte de căpetenie, prezentate pe scurt.

1. Vedenia „Mântuitorului”.

Vasilica Barbu susţine că L-a văzut pe Hristos în mai multe rânduri coborând într-o lumină mare dintr-un nor în chipul unui *adevărat* om, ca un bătrân, „un moş bătrân, cu barba mare, mustăţile răsucite băgate în barbă, cu un păr mătăsos lăsat pe spate, iar îmbrăcămintea îi era albă şi lungă de i se vedea numai degetele de la picioare şi largă la mâneci”.

Deci într-un câmp nelocuit, adică în „pustie”, Vasilica îl vede pe „Hristos”, *coborând din norii Cerului*, vedenie de care însuşi Mântuitorul ne îndeamnă să ne ferim. Căci Hristos nu va mai coborî pe norii Cerului decât la Parusie (Matei 24).

Pe de altă parte, vizionara pretinde că Mântuitorul i

s-a arătat sub chipul unui adevărat om. De remarcat că Sfântul Ioan Evanghelistul, la descoperirea Apocalipsei, când a fost răpit în Duhul, în Patmos, a avut numai o *vedenie alegorica şi simbolica a lui Hristos*, după cum – tot după înălţare – i s-a arătat şi lui Saul, dar nu L-a văzut pe Mântuitorul în realitate, în adevărat trup omenesc.

Comparând, pe de altă parte, intensitatea cuvântului lui

Hristos din vedenia Sfântului Ioan Evanghelistul, care numai din citire îţi cutremură inima ca un tunet ieşind din străfundurile lumii, faţă de platitudinea cuvântărilor ţinute de vedeniile Vasilichii Barbu sau a celorlalţi vizionari întâmplători, îţi poţi da lesne seama de toată contrafacerea şi plăsmuirea unor asemenea descoperiri.

2. Cazuri de „materializări”.

Printr-o întâmplare „suprafirească”, petrecută încă la începutul „descoperirilor” din comuna Tudor Vladimirescu, Vasilica Barbu găseşte în ungherul casei ei, o tainică sumă de bani, tot prin „minune”, ca să poată călători Vasilica la Bucureşti, în scopuri misionare. Grosolănia acestui caz de *materializare* se vede că a dat de gândit şi celor din jurul ei, încât n-a mai fost trecut în cărticica cu vedenii, deşi în povestirile ei orale, faptul acesta a fost pomenit şi înregistrat de toată lumea care a auzit-o vorbind.

Cum se explică oare aceste duplicităţi de circumstanţă, care jignesc adevărul?

Cât despre cazurile de „materializări”, acestea se întâlnesc tocmai în domeniul lucrărilor de ocultism.

3. O mănăstire de fecioare

În urma unor cerinţe a „celor de sus”, s-a pus la cale ridicarea unei mănăstiri pe locul arătărilor. Această mănăstire de maici urmează să cuprindă *numai fecioare*.

Aşa s-a cerut de către pretinsa vedenie a Mântuitorului.

„El a zis că aici se va face Altarul meu. Aici se va face mănăstire de maici şi numai de fecioare, fără de timp” („Minunile din.com. Tudor Vladimirescu”, p. 42, Tip. Sf. Mănăstiri Cernica).

În această privinţă, dacă în prima perioadă de viaţă creştină, diferitele instituiri disciplinare ale Bisericii nu erau bine lămurite, iar statornicirea lor s-a făcut de abia mai în urmă, ce rost ar avea ca să mai readucem acele confuzii în Biserică? Dacă dintru început era cu putinţă ca şi o monahie să poată deveni „diaconiţă” sau ca „Episcopul să fie bărbatul unei singure femei”, ce ar putea însemna ca într-o anumită eparhie a unei Biserici autocefale, să reintroducem asemenea deprinderi? Pe de altă parte, cu privire la sensul adevărat al monahismului şi la rosturile lui duhovniceşti, ce ar putea însemna să stabilim deosebiri între unele „maici fecioare” şi altele „nefecioare”, reîntorcându-ne astfel la o concepţie cu totul primară, când păgânismul îşi mai lăsase urmele de influenţă în creştinism şi când factorul *naturalist* precumpănea asupra celui *esenţialist*.

Dar în adevărata esenţă a credinţei noastre, oare creştinismul nu dă toată reabilitarea şi toată curăţenia de neprihănire chiar şi celei mai desfrânate femei care s-ar pocăi?

De bună seamă că Hristos nu îndreptăţeşte păcatul ci îl osândeşte, dar ne dă deplina putinţă de iertare prin pocăinţă.

Deci fiind absolvire întreagă faţă de greşelile noastre, nu putem subestima pe unii credincioşi în favoarea altora.

Prin urmare, ce rost poate avea o mănăstire de fecioare şi cărei spiritualităţi i-ar putea corespunde?

Oare Maria Magdalena, prima creştină, căreia Mântuitorul a găsit cu cale să i se arate după înviere, ca să poată duce mai departe vestea cea bună, nu ar fi socotită destul de *fecioară* prin lacrimile cu care a spălat picioarele Domnului, pentru a putea fi primită eventual în Mănăstirea pe care o ridică Vasilica Barbu?

Şi Sfânta Maria Egipteanca, desfrânata din Alexandria, care prin curăţenia vieţii ei din pustie, ajunsese să nu mai atingă pământul cu picioarele când se ruga şi însăşi fiara deşertului a venit să-i sape groapa, nu ar fi socotită nici dânsa destul de fecioară pentru a putea

intra în această mănăstire specială?

Dar Evdochia, desfrânata din Samaria, care prin pocăinţa şi credinţa ei s-a învrednicit ca să învieze şi morţii, nu ar fi nici dânsa primită alături de tovarăşele Vasilicăi Barbu?

De altfel, câte fecioare cu trupul pot fi desfrânate cu sufletul, iar Domnul le socoteşte pe acestea drept necurate (de observat Tit, 1, 15).

Ce poate deci însemna instituirea unei asemenea mănăstiri, cu o astfel de spiritualitate, care aminteşte de templele vestalelor din vremea păgână? O asemenea deosebire de recrutare a maicilor, care este *în afara rânduielilor actuale ale monahismului*, ar duce, bineînţeles şi la alte sminteli; aşa de pildă:

Un gând de trufie ar pune repede stăpânire peste unele din acele maici *fecioare*, faţă de alte maici *nefecioare*, de prin alte mănăstiri obişnuite; iar dintre acestea multe s-ar mâhni pentru aceleaşi motive. O întristare duhovnicească s-ar produce şi pentru atâtea alte minunate suflete. Într-adevăr, poate că unele mame vrednice care au trecut cu cinste prin viaţa lor mireană, ar voi într-o zi să intre în monahism; dar vai, de la început s-ar vedea stingherite la gândul că numai rămăşiţa ospăţului le va fi partea lor faţă de cele alese, *fecioarele*.

În sfârşit, dacă ispita şarpelui neadormit ar face ca unele din aceste fecioare alese să cadă cândva într-un păcat trupesc (să nu fie) oare această Mănăstire le-ar mai ţine înainte şi ca nefecioare – desfrânate sau le-ar izgoni pentru pocăinţă la o altă mănăstire mai… de rând?

4. Diavolul în chip de „călugăr”.

Când printr-o cursă foarte meşteşugită i se arată Vasilicăi Barbu diavolul, în chipul unui călugăr şi o îndeamnă să nu mai propovăduiască, în scopul de a-i întări prin acest contrast de nălucire temeiul celorlalte vedenii, dânsa are o atitudine cu totul potrivnică faţă de spiritualitatea adevărată creştină.

Într-adevăr, ea spune: „blestematule, în focul Gheenei să rămâi şi suflarea toată Moşul să ţi-o ia”… (p.40,

op. cit.).

În această privinţă, *nu îi este îngăduit mireanului ca să blesteme pe diavol*. Credinciosul mirean are destule arme ca să se apere de diavol: Sfânta Cruce, postul, rugăciunea, precum şi tot ajutorul Bisericii. El trebuie prin urmare, să rămână totdeauna într-o stare *defensiva* faţă de acest temut vrăjmaş.

În schimb, prin ajutorul harului dumnezeiesc şi numai pentru binecuvântate pricini (cazuri de oameni îndrăciţi sau de case stăpânite de duhuri rele) numai preotul, prin taina preoţiei, are îngăduinţa şi arma necesară de a-l ataca pe diavol, citind molitfele Sfântului Vasile după un anumit ritual.

Şi încă şi aşa, se cunosc atâtea cazuri când duhurile rele muncesc în felurite chipuri pe slujitorii Domnului după împlinirea unor asemenea exorcisme.

Blestemarea diavolului de către mirean este deci o mare nesocotinţă, iar acel blestem nu-l poate atinge pe ispititorul.

Ba, dimpotrivă, printr-o asemenea lucrare nechibzuită, diavolul ne prinde şi mai bine în laţul lui, dându-ne impresia că blestemându-l facem o faptă foarte plăcută înaintea lui Dumnezeu.

În această privinţă, „Arhanghelul Mihail când se împotrivea diavolului şi se certa cu el pentru trupul lui

Moise, *n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis*: *Domnul să te mustre*!” (Iuda 9).

Aceeaşi a fost însăşi atitudinea Mântuitorului când a fost ispitit în pustie şi care n-a găsit cu cale să-l blesteme pe ispititorul, ci numai l-*a îndepărtat cu aceste cuvinte*: *„Pleacă, Satano*!”

Aceeaşi a fost şi atitudinea tuturor sfinţilor din toate vremurile.

Este deci de la sine înţeles că dacă Dumnezeu ar voi să-l piardă pe Satana, cu o singură suflare a gurii Lui ar putea să-l nimicească în veci şi desigur n-ar mai fi nevoie de ajutorul blestemelor noastre…

Cu toate acestea, altele sunt judecăţile Domnului şi altele sunt rosturile tainice ale firii, care nu ne sunt date să le cunoaştem în totul. Aşadar, cum am putea să ne îngăduim să avem o altă atitudine, decât aceea pe care ne-o fixează Biserica şi care se cuvine să fie urmată de orice creştin smerit?

Iar asemenea adevăruri esenţiale ar trebui să le intuiască un vas ales al Domnului, asupra căruia se face o descoperire dumnezeiască de o atât de covârşitoare însemnătate. Căci vasele alese sunt călăuzite de Îngerii *Domnului şi sunt insuflate de Duhul Sfânt.*

Blestemarea diavolului de către *mireni* este deci potrivnică esenţei creştinismului şi dovedeşte o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu: este o răzvrătire împotriva planurilor dumnezeieşti, prin care tocmai Atotfăcătorul rabdă îndelung şi nu pierde pe diavol care se împotriveşte voii Lui sfinte. De altfel, aceasta este şi *„taina fărădelegii"* despre care vorbeşte Apostolul Pavel (2 Tesalonicieni 2).

În lucrarea de mântuire a sufletelor noastre, omul este dator de a se supune tuturor încercărilor cu nădejdea în bunătatea de izbăvire a lui Dumnezeu, răbdând toate până la sfârşit fără crâcnire. Cazul lui Iov, care atât de mult a fost ispitit de diavol, trebuie să ne fie pildă de răbdare şi de credinţă.

Cât despre faptul că Vasilica Barbu poate avea o concepţie atât de greşită asupra sensului spiritualităţii creştine, este destul de explicabil, ţinând seamă că izvorul insuflărilor ei este cu totul dubios. Şi pentru a se înţelege că reacţia ei nu este numai un simplu fapt, fără prea mare însemnătate, ci dimpotrivă oglindeşte o perspectivă falsă în care se înnoadă alte firi tainice cu o comună obârşie, este necesar de a mai adăuga următoarele:

Închipuita vedenie a Mântuitorului pe care a avut-o în stare de vis vizionarul Ion Popa Gheorghe din Argeş, îi spune acestuia răspicat: „la voi în lume se blesteamă duşmanul numai o dată pe an, la Sfântul Vasile de către preot. Datoria voastră ca creştini este ca în orice rugăciune ce faceţi în fiecare zi sau noapte *să blestemaţi*

pe duşman cu mătănii la pământ, căci greşeala se iartă, dar nu se iartă dragostea către duşman, *căci toţi cei ce nu fac rugăciuni şi nu blesteamă pe duşman la orice necaz, au dragoste către el şi nu vor vedea toţi aceştia lumina feţei Mele*!" („Puterea rugăciunii", Ioan Sinescu, Editura Noastră, ediţia a II-a, p. 27).

Iată deci că atitudinea individuală şi întâmplătoare pe care a avut-o Vasilica Barbu, capătă aici forma şi conţinutul *unei învăţături noi*. Ni se dă astfel o nouă

5 >

Învăţătură, pe care Biserica Ortodoxă n-a avut-o niciodată, pe care nu o are nici acum şi *pe care o osândeşte* pentru faptul că nu poate mireanul să se substituie preotului, căci numai el, ca slujitor al Altarului, este întărit printr-o sfântă taină cu darul şi cu harul lui Dumnezeu.

5. Un „păcat" care nu epăcat

Ne povesteşte Vasilica Barbu că întorcându-se într-o zi de la biserică cu o sticlă de agheasmă, sticla i-a fost smucită deodată din mână de o putere nevăzută, dar nu s-a spart şi agheasma nu a curs pe jos. Iar mai apoi i s-a arătat în vedenie „Sfântul Simion Stâlpnicul" care i-a spus: „Diavolul ţi-a ieşit în calea ta şi ţi-a luat sticla din mână, pentru ca agheasma să se verse şi *tu să faci păcat*" („Minunile din comuna Tudor Vladimirescu", p. 28).

Ne întrebăm: Ce păcat ar fi fost dacă se scurgea pe jos din agheasmă? Căci nu era agheasmă Mare şi era vorba de o agheasmă obişnuită deoarece cazul pomenit s-a petrecut în ziua de 26 noiembrie 1937.

Oare la atâtea sfeştanii când se aruncă cu agheasmă peste pereţii şi duşumelele caselor, se săvârşeşte un păcat? Dar la o slujbă de sfinţire când se pune temelia unei clădiri şi se udă cu agheasmă pământul cu toată împrejurimea, iar lumea calcă pe locurile stropite este un păcat? Şi de ziua Sfântului Trifon, când se aruncă cu apă sfinţită peste pământul descoperit şi peste semănături ca să rodească câmpul şi grădinile, iar dacă agheasma ar cădea şi peste ceva *necurat* s-ar săvârşi un păcat?

De ce atunci o asemenea ciudăţenie vicioasă care se împotriveşte rânduielilor Bisericii şi stropirii cu agheasmă?

Sfânta Predanie ne pomeneşte despre un singur caz asemănător, acela care se întâmplă cu *Sfânta Împărtăşanie* care ar cădea jos.

Numai pentru acest caz sunt prevăzute norme de a îndepărta Sfântul Trup şi Sânge al Domnului de pe locul unde a căzut.

Dar ciudăţenia cu cazul acesta mai are şi o altă latură. Este vorba de starea de „neprihănire" de care s-ar putea bucura Vasilica Barbu înaintea lui Dumnezeu, fiind ferită de puterile de sus de a săvârşi chiar şi un „păcat fără voie", atunci când, independent de dânsa, îi căzuse sticla cu agheasmă din mână. Prin urmare, dacă Dumnezeu nu a lăsat-o să săvârşească niciun păcat atât de mic – dacă ar fi propriu-zis acesta un păcat – cum ar lăsa-o să săvârşească păcate mai mari?

Pe nesimţite, se infiltrează astfel în sufletele celor slabi veninul trufiei. Şi chiar dacă unii dintre aceştia se mai pomenesc spunând cândva că sunt „păcătoşi", dar prin manifestările lor ei dovedesc o convingere contrarie; ei se arată mulţumiţi de ei înşişi şi se socotesc drepţi, milostivi şi curaţi, ba chiar aleşii şi sfinţii lui Dumnezeu.

6. Semne de cucernicie aparentă

În ziua de Bobotează 1938, în timpul Sfintei slujbe, când se săvârşea Sfânta Liturghie, Vasilica Barbu vede presupusul chip al Mântuitorului deasupra Sfintei Mese (este de remarcat analogia acestui caz cu vedenia lui Petrache Lupu, tot în Altar).

Când preotul a ieşit cu Sfânta Evanghelie şi cu Sfintele Daruri, Vasilica povesteşte că a văzut ieşind din Altar *„mulţi îngeri care se aşezau pe umărul drept la toţi aceia care stăteau în genunchi; iar pe cei care erau în picioare îi ocoleau şi intrau iar în Sfântul Altar"*.

Într-adevăr, dacă îngenuncherile la Sfânta Liturghie sunt acte de cucernicie, în schimb, câţi oameni care îngenunchează prin Biserici, nu sunt în realitate decât nişte vrăjmaşi ai lui Dumnezeu: desfrânaţi care trăiesc în

fărădelege, mincinoşi care plănuiesc viclenii, iubitori de argint, rătăciţi de la adevărata credinţă, spiritişti sau alţi răzvrătiţi care pângăresc cu toţii locul în care îngenunche… Şi oare câţi alţi credincioşi, cu înfăţişări de multă cucernicie, nu sunt de fapt lipsiţi de orice trăire lăuntrică?… Pe de altă parte, poate că tocmai unii creştini mai puţin nevoitori care nu stau în genunchi la slujbă din pricina unor vătămări trupeşti, se roagă lui Dumnezeu cu mai multă credinţă şi cu o inimă mai smerită!…

Totodată, poate că tocmai unii din cei îngenuncheaţi, în timp ce preotul a ieşit cu Sfintele Daruri, rătăcesc cu gândurile pe alte meleaguri sau sunt preocupaţi de a cerceta pe cei din jurul lor.

Pe temeiul acestei vedenii, desigur că unul dintre aceiaşi „îngeri", s-ar fi aşezat altă dată şi pe umărul drept al fariseului din parabola Mântuitorului, care se bucura în inima lui că Dumnezeu nu l-a făcut păcătos ca pe vameş. Şi totuşi, vameşul cel păcătos care stătea mai neobservat de o parte, era mai curat la inimă şi a fost mai plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Dacă îngenuncherile sunt bune nu înseamnă însă ca să socotim elementele exterioare şi secundare ale creştinismului, drept valori lăuntrice şi principale. Satana, care vrea să ne smulgă din adevărata viaţă duhovnicească, caută să ne ispitească cu formalismul lucrurilor şi cu înfăţişările din afară ale credinţei.

Dar formele se cer numai respectate şi nu proslăvite.

Prin asemenea ispite şi închipuiri, credincioşii pot ajunge să judece lumea prin biserici, cu gândul că la unii se aşază Îngerii Domnului pe umăr, iar la alţii nu…

7. O falsă duhovnicie

În ziua de 28 ianuarie 1938, făcându-se sfinţirea Crucii din comuna Tudor Vladimirescu, s-a arătat iar pretinsa vedenie a „Mântuitorului" care, după ce a făcut înconjurul lumii adunată la „Sfânta Slujbă", a venit la Vasilica Barbu şi i-a spus:

„Iată aceste suflete le-am spălat cu Duh Sfânt şi spune-le ca de acum să nu mai greşească Mulţimea striga:

„Doamne iartă-ne, Doamne iartă-ne, că de acum nu mai greşim” (despre această afirmare textuală, mărturiseşte însăşi Vasilica Barbu în scris, printr-o comunicare semnată de mai mulţi martori).

După cum s-a arătat în precedentele capitole, un punct comun care pecetluieşte fiecare din întâmplările „suprafireşti” petrecute în ultima vreme la noi în ţară, a fost tendinţa de înlocuire a Sfintelor Taine ale Spovedaniei şi ale împărtăşaniei prin diferite născociri antihristice. În acest chip, vrăjmaşul cel nevăzut a căutat să îndepărteze din uz şi să scadă din însemnătate, rostul adevărat al dumnezeieştilor Taine, lăsate dinadins pentru mântuirea noastră. Din asemenea împrejurări, prin care ni se desfăşoară pe dinainte atâtea vedenii şi semne impresionante, multă lume este ispitită ca să atribuie o altă însemnătate tainică faptului că însuşi Mântuitorul coboară în mijlocul nostru, în cutare sau cutare loc, ca să ne spele prin Duhul Sfânt sufletele de păcate, decât dacă ne-am mărgini de a ne duce la un simplu popă de ţară ca să ne mărturisim lui de păcate. Deci *Aşezământul Bisericii* pe care Hristos l-a instituit prin jertfa Lui este micşorat şi trecut pe o linie secundară.

Mulţi se duc la Biserică şi o cinstesc, dar nu mai trăiesc prin Biserică, adică prin împărtăşirea cu toate Tainele lui Hristos. Dar, „din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună, pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul şi au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi” (II Tesalonicieni 2, 11 – 12).

8. O învăţătură antihristică

9

În ziua de joi 30 martie 1939, Vasilica Barbu povesteşte că a văzut „o persoană îmbrăcată ca Arhanghelul Mihail”. (Deci Vasilica are în cugetul ei chipul din icoană al Arhanghelului pentru a face o asemenea precizare. Cu toate acestea, altă dată a văzut nălucirea unui copil de 5 ani, care i-a spus că era Arhanghelul Gavril

şi ea crezuse fără nicio împotrivire). Şi această nălucă îi spune: „Iată am venit să-ţi spun că de postul, rugăciunea şi milostenia ce o faci tu, ţi s-a gătit în Ceruri un scaun de mărire”. Vasilica Barbu are totuşi o tresărire şi îi spune: „Sfinte Mihail, nimic bun n-am făcut înaintea lui Dumnezeu, sunt o păcătoasă”. El îmi zice: „Nu spune că eşti păcătoasă, căci sunt trimis să-ţi zic aceste cuvinte”. După puţin, închipuirea a dispărut, dar Vasilica s-a întrebat cu sufletul îndoit: „N-o fi fost Diavolul?”

Iată în sfârşit o tresărire spre adevăr. Dar ce folos? Căci această arătare nu a însemnat decât pregătirea unei alte curse temute.

A doua zi, la 31 martie 1939, Vasilica relatează următoarele (citatele sunt luate textual din acelaşi document semnat de mai mulţi martori şi de când s-a făcut pomenire mai sus):

„Când îmi făceam rugăciunea în chilie, văd că apare Prea Sfânta Fecioară; eu cu frica de la îngerul din ajun, am ridicat imn de slavă către Prea Sfânta Fecioară”. (De astă dată, vizionara n-a mai avut îndoielile din ajun şi drept urmare, socoteşte de îndată că năluca care îi stătea înainte, era într-adevăr Maica Precista. Tocmai această înşelăciune fusese urmărită şi de Satana, pentru a se folosi de o astfel de împrejurare şi a strecura o nouă învăţătură otrăvită, care să smintească lumea).

Şi Vasilica continuă: „Atunci Prea Sfânta Fecioară a dat raze de lumină atât de puternice, încât eu n-am putut să privesc şi am lăsat capul în jos. Prea Sfânta Fecioară îmi zice: «*De ce te rogi pentru Dumitra care este plecata de pe acest pământ*? Roagă-te pentru omenirea care slujeşte păcatului». Eu mă rugam pentru o copilă de 4 ani care murise arsă de foc şi îi răspund: „Prea Sfânta Fecioară, mama ei mi-a spus să mă rog pentru ea”. Prea Sfânta îmi zice: *„La ziua Judecaţii eu voi întâmpina pe dreptul Judecător cu fecioarele iar îngerii cu pruncii. Prunc ori fecioară ce va fi pentru întâmpinare, trebuie să plece de pe acest pământ în dureri şi suferinţe grele*”.

De unde oare o asemenea învăţătură eretică, când

ştiut este din Sfânta Scriptură că „însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul Arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, se va pogorî din Cer şi *întâi vor învia cei morţi în Hristos*. *Apoi, noi cei vii, care vom fi răpiţi împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul*" (I Tesalonicieni 4, 16 – 17).

Urmează deci că Domnul va fi întâmpinat în văzduh de toţi credincioşii Lui cuvioşi, care vor fi păstrat legătura cu

El prin Sfintele Sale Aşezăminte, deci indiferent de vârsta fiecăruia sau de condiţia că unii ar fi răposat în feciorie, în dureri şi suferinţe grele, iar alţii, căsătoriţi, ar fi răposat uşor şi fără durere!

Dar în afară de această învăţătură greşită, mai rămâne încă un ghimpe veninos. *Este îndemnul de a nu ne mai ruga pentru copiii şi fecioarele răposate*. În realitate, Biserica se roagă şi pentru prunci şi pentru fecioare şi pentru toţi. Iată deci coarnele Satanei.

y!

9. Înşelătoare slavă cerească

Revenind asupra împrejurării când Vasilica Barbu a văzut nălucirea Satanei în chipul Arhanghelului Mihail, observăm că în timp ce atunci s-a îndoit în sufletul ei pentru vestirea de mărire ce i se aducea, într-o altă împrejurare, când s-a văzut răpită în duh de alte vedenii şi mai ispititoare, care o înconjurau cu mare slavă, nu s-a mai îndoit de acele năluciri, ci a primit ispita, socotindu-se vrednică de toate cinstirile care i se făceau. Ea povesteşte astfel că din mijlocul unor treburi cu care se îndeletnicea în casa ei, s-a „pomenit în palate mari şi foarte luminoase în faţa unui scaun de o frumuseţe rară unde sta Mântuitorul; iar în dreapta lui stătea Prea Sfânta Fecioară; în stânga lui o mulţime de preoţi, iar în dreapta Prea Sfintei Fecioare o mulţime de femei, îmbrăcate în alb şi având pe cap câte o coroană". Apoi aude glasul „Mântuitorului" care îi spune: „Iată vrem să-ţi dăm un dar", şi tot acel sobor ceresc începe atunci de a cânta imnuri de bucurie pentru Vasilica Barbu, care este

îmbrăcată monahiceşte.

Şi „Mântuitorul” îi spune că i se arată ei toate acestea pentru *„râvna şi dragostea ei*

La cele de mai sus, socotesc că orice comentarii ar fi de prisos. Se va înţelege destul de bine cât de iscusită este viclenia ispititorului pentru a parodia împărăţia şi slava lui Dumnezeu în chipul unei astfel de arătări cereşti şi în scopul de a momi inimile slabe şi lesne înclinate spre trufie.

Dar aici mai apare şi o altă perspectivă primejdioasă a unei asemenea întreprinderi. Este vorba de faptul că toate acele 37 de fecioare, împinse atât de precipitat spre călugărie, de mirajul nălucirilor tovarăşei lor Vasilica, *nu au dat încă nicio dovadă până acum că au în realitate o chemare serioasă spre viaţa monahicească*. Călugăria reprezintă o viaţă aspră şi grea, plină de renunţări, bizuită pe o ascultare oarbă şi necesită o chemare firească şi o verificare de mulţi ani pentru a se şti şi cunoaşte sufletul cuiva.

Deci ce chezăşie de seriozitate pot aduce cu sine acele tinere fete, încă lipsite de experienţa vieţii? Şi ce se va întâmpla cu ele, dacă fiind recrutate pe simplul temei că sunt fecioare, după o trecere de câţiva ani, multe din ele îşi vor simţi pornirile aprinse spre o altă viaţă? Unele vor fugi poate din mănăstire ducându-se în lume, iar altele vor cădea poate în păcate, dar în ascuns şi sub aceeaşi haină monahicească, pe care vor ca s-o îmbrace acum cu prea multă grabă…

PARTEA A TREIA

XIV

ÎNCHEIERE

Ca şi în trecut, de asemenea şi în zilele noastre, multe şi felurite minuni se pot împlini: fie cu oameni în parte, fie cu mulţimi întregi. Deci Dumnezeu ne arată mereu în diferite chipuri semne mari spre a ne trezi din decăderea duhovnicească în care mulţi au căzut.

Cu toate acestea, nicio revelaţie nu mai poate adăuga *nimic* la cuprinsul şi la sensul Sfintei Evanghelii precum şi

la învăţătura pe care Sfânta şi Sobornicească Biserică Apostolică a statornicit-o pentru vecie în primele veacuri creştine.

Adevărul a fost rostit!

Putinţa de mântuire a fost dată!

Şi prorocii şi-au vestit cuvântul pentru vremurile şi semnele sfârşitului.

Biserica Ortodoxă, corabia de mântuire a neamului omenesc, nu mai aşteaptă dezvăluiri de noi învăţături şi dogme; ea respinge tot ceea ce este potrivnic Sfintei Predanii.

Dar în zilele noastre, alături de unele minuni reale se petrec şi multe false minuni. Aceste înşelăciuni satanice sunt primejdioase. Ele cuprind erezii, învăţături greşite şi felurite abateri de la dreapta cale.

Prin confuziile pe care le produc în lume, asemenea pretinse minuni, provoacă o perturbare în viaţa duhovnicească a poporului. Revărsarea de multe vedenii în fel de fel de chipuri şi forme, apărând de aici, de acolo, crează o contaminare colectivă şi aprinde mintea mulţimii doritoare de „semne şi minuni”. Mulţi cad astfel în cursa ispititorului, fiind momiţi de năluciri, de vise şi semne înşelătoare. Şi pe măsură ce vrăjmaşul îi leagă în legăturile lui, deşi sub masca moralei creştine, se duce şi harul Domnului de la ei, dovedindu-se unii ca aceştia uşuratici şi lesne crezători la glasul cel rău, căci se prind într-o credinţă deşartă.

Cât despre cazurile de vedenii şi presupuse profeţii pomenite în lucrarea de faţă, acestea apar toate legate între ele de acelaşi fir nevăzut care le conduce şi le susţine deopotrivă. Ca dovadă, iată încă un fapt vrednic de luat în seamă:

Într-una din vedeniile pe care le-a avut Vasilica Barbu, i se arată un moş care îi spune: „Eu sunt Mântuitorul vostru, care mântuie toată lumea”. Iar apoi, îi adaugă: „Bagă de seamă: cuvintele mele niciodată să nu le uiţi. Să spui la lume şi să nu te ruşinezi. Iar cei care nu vor crede, vor vedea ei când va veni moartea cea înfricoşată şi

prăpădul cel îngrozitor!”. Atunci vor striga: „*Vai*! *De ce n-am ascultat cuvintele lui Petrache Lupu de la Maglavit*!

De ce n-am ascultat cuvintele lui Gheorghe M. Enică de la Vlad Ţepeş Ialomiţa!” etc.

De asemenea se petrece şi cu Gheorghe Enică, vizionarul cu multe vedenii din comuna Vlad Ţepeş care povesteşte în cartea cu vedeniile şi minunile din Vlad Ţepeş (Tip. Cristescu Călăraşi), despre un vis cu tâlc. Iată povestirea lui:

„Femeia Ancuţa lui Petrache Dumitrescu din comuna Vlad Ţepeş, a visat cu o seară înainte de vedeniile mele, că venea un nor negru dinspre apus. La un moment dat nourul s-a schimbat în alb şi de la el s-a lăsat o scară până la pământ. Pe scară se scobora lume multă şi femeia a întrebat pe cel dintâi coborât: Unde merge lumea asta aşa de multă pe pământ? Ce tu nu ştii că vine Maglavitul la Vlad Ţepeş?”. După această convorbire femeia s-a deşteptat (pp. 43 – 44).

Prin urmare, diferitele aceste cazuri de pretinsă teofanie tind să se îmbine toate unele cu altele; ele au o aceeaşi origine şi sunt călăuzite de o aceeaşi putere. Dar întrucât o singură afirmare sau practică din tot ceea ce ar spune sau ar face un asemenea „proroc”, este greşită, toate celelalte învăţături, chiar dacă aparent ar fi bune, se compromit prin învăţătura sau practica eretică. Cuvântul Scripturii spune: „*Cine păzeşte toată Legea şi greşeşte într-o singură porunca, se face vinovat de toate*” (Iacov 2, 10).

În cursul ultimilor ani s-au ivit multe locuri cu „minuni” în ţara noastră, dar întrucât unul singur din aceste locuri se înfăţişează ca o lucrare satanică toate celelalte care îl susţin se dovedesc şi ele satanice, întrucât îşi fac echilibru unul altuia şi *se sprijină reciproc*.

Aici este locul de a mai pomeni că se dovedesc drept foarte dubioase şi vătămătoare şi alte cazuri de „minuni” petrecute cu Gheorghe Enică din comuna Vlad Ţepeş Ialomiţa, cu femeia Veta din Ferentari Bucureşti; cu fetiţa Sorica din Prahova şi cu alţii asemănători. Sunt cunoscute

astfel în popor şi alte presupuse minuni petrecute cu fetiţa din Sodomeni jud. Baia, cu copilul din Pungeşti, jud. Vaslui, cu omul din Tecuci, cu săteanul din Bălţaţi Iaşi, cu femeia din Satul Nou jud. Tecuci, cu un copil din Corni, jud. Botoşani, cu o femeie din comuna Plopi, jud. Fălciu şi cu alte două femei, una din Iaşi şi alta din Gruia-Oreviţa, jud. Mehedinţi…

În aceeaşi ordine de idei se poate menţiona şi cazul dubioasei „revelaţii", în urma căreia s-a ridicat crucea pentru pace de la Sinaia[24].

A vorbi şi despre aceste întâmplări, ar fi desigur o extindere prea mare a expunerii de faţă. Îndeobşte, elementele constitutive ale unor asemenea pretinse minuni se aşază de la început pe o temelie şubredă, iar la o cercetare mai serioasă cele mai multe se scutură ca şi frunzele uscate la vânt.

Faţă de susţinerea că asemenea „minuni" împlinite de atâţia închipuiţi profeţi, nu sunt de fapt minuni adevărate, ci nişte fenomene demonice, s-ar putea ridica obiecţia că şi în vremea Mântuitorului s-au găsit atâţia farisei care văzând minunile Domnului pretindeau că El „este stăpânit de Beelzebut" sau că „scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor". În această privinţă şi ca un ultim argument se poate răspunde: Mântuitorul nu venise să strice Legea şi nici cuvântul vestit prin proroci, iar toate învăţăturile Lui nu aduceau vătămare adevărului Sfintelor Scripturi şi nici Templului, ci dimpotrivă, potrivit cu vestirile din Vechiul Testament despre Mesia, El lumina Legea şi o desăvârşea.

Aşadar, a nu fi recunoscute minunile Lui ca izvorâte din puterea lui Dumnezeu, era într-adevăr o hulă. În schimb, în atâtea cazuri, prin care unii vizionari şi făcători de semne mari, au *adus vătămare Evangheliei şi dreptei*

---

24 Cu privire la această cruce, la care s-au făcut şi în anul în curs procesiuni organizate, este de ţinut seama că vizionara de la care a pornit această lucrare - prin anumite vise şi semne - nu este ortodoxă, ci aparţine unei alte confesiuni, iar parte din organizatorii care au luat iniţiativa de a ridica acea cruce sînt spiritişti.

credinţe, cu felurite susţineri rătăcite şi cu multe credinţe deşarte, lucrarea lor se arată de cu totul altă natură, iar prin identităţile ei potrivnice adevărului, se clasează de la sine în categoria manifestărilor demonice. Dar despre falşii profeţi şi despre hristoşii mincinoşi, am fost preveniţi chiar de Mântuitorul că vor apărea în lume şi am fost îndemnaţi să fim cu luare aminte la semnele şi vestirile lor pentru a nu ne lăsa prinşi în asemenea ispite şi a nu ne pierde mântuirea. Asemenea îndemnuri ni s-au dat cu toată stăruinţa şi prin Epistolele Sfinţilor Apostoli, prin

Apocalipsă, precum şi prin toate scrierile şi sfătuirile marilor mistici ai Bisericii.

Deci dacă am fost înştiinţaţi că Satana se poate preface în înger de lumină, după cum şi slujitorii lui se pot preface în slujitori ai neprihănirii (II Tesalonicieni 11, 14 – 15) înseamnă că mai mare ne va fi osânda, dacă preveniţi fiind despre mirajul unor fascinaţii exterioare cu aparenţe mistice, vom cădea totuşi în cursele ispititorului.

În sfârşit, faptul că proroci mincinoşi au apărut în număr aşa de mare în vremurile de faţă – atât la noi cât şi aiurea – nu e de mirare, deoarece tocmai în aceste vremuri, după cum vesteşte şi Sfânta Evanghelie (Matei 24), când lumea din pricina fărădelegilor este tulburată de războaie, de foamete, de cutremure şi de molime, urmează să se producă şi multe sminteli de credinţă prin profeţii Satanei, voind vicleanul să zădărnicească o adevărată trezire religioasă a lumii creştine, ce ar purcede dintr-o credinţă curată şi mântuitoare, în aceste vremi care nu ne mai despart cu mult de sfârşitul tuturor celor văzute şi de Parusie.

Iată de ce este nevoie ca, în frica lui Dumnezeu şi pentru apărarea Sfintei nostre Biserici, să se cerceteze în viitor asemenea cazuri de falsă teofanie cu cea mai mare grijă, pentru a nu ne mai lăsa înşelaţi la strigarea ispititorului, crezând că este glasul Păstorului celui Bun.

Să cercetăm prin urmare, cu mai multă luare aminte duhurile, de la cine vin, după porunca evanghelică, ca să nu ne dovedim uşuratici şi neascultători. Căci spune

Apostolul Pavel: „Să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi”… (II Ţes. 2).

Dar vai de noi toţi pentru împietrirea inimilor noastre. Iar slujitorii Bisericii, acelora care ar uita de chemarea lor adevărată, Domnul le spune: „Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufleteşti Mi-au fost necredincioşi. Prorocii au prorocit prin Baal şi au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor. De aceea Mă voi certa cu voi, zice Domnul, şi Mă voi certa cu copiii copiilor voştri”. (Ieremia 2, 8 – 9).

Dacă pentru mulţi concluziile acestor cercetări vor fi prilej de amărăciune şi tulburare sufletească, după cum au fost şi pentru smeritul semnatar al celor de faţă – când altă dată am crezut şi am susţinut şi eu cu multă tărie pretinsele minuni de la Maglavit – să ne fie totuşi bucuria mai mare că, prin mila Domnului, vom putea să ne ferim de asemenea cumplite rătăciri, ca să nu ne mai prindem în undiţa morţii, ci dimpotrivă, să ne aflăm astfel mereu sub adevărata ocrotire a lui Hristos, a adevăratului Hristos, Domnul şi Stăpânul lumii.

Iar acele suflete mărinimoase, care au sprijinit cu mult avânt, moralmente şi materialmente, unele din aceste cazuri de presupusă mistică, să lupte şi să se sprijine şi de aici înainte, într-o aceiaşi strădanie cinstită, orice cauză a mântuirii, *dar slujind numai Adevărului şi dreptei credinţe*, *iar nu lupului răpitor îmbrăcat în blană de oaie*.

Căci dureros şi trist ar fi pentru cine s-ar împietri şi s-ar orbi cu tot dinadinsul pentru a nu recunoaşte evidenţa lucrurilor.

Şi dacă alte persoane vrednice de cinstire din rândurile Bisericii, s-ar fi înşelat şi ele asupra unor asemenea primejdioase ispite, în măsura în care se vor încredinţa de adevăr – atât pentru binele lor, cât şi pentru binele poporului – să nu se sfiască de a recunoaşte cu bărbăţie greşeala care s-a produs.

Cât despre prorocii mincinoşi care au căzut în mrejele Videanului, de le-ar fi cu putinţă, bine ar fi să

înţeleagă şi ei tot adevărul despre rătăcirea lor. Şi întrucât vor asculta de cuvântul Bisericii şi vor renunţa la închipuirile lor, vor da dovadă că într-adevăr îl iubesc pe Hristos. Dar întrucât nu vor ţine seama de această ascultare şi vor înainta după capul lor, vor da dovada unor oameni trufaşi, care s-au abătut cu desăvârşire de la mântuire. *Căci ascultarea este cea mai mare virtute, fără de care nu poate exista nici într-un chip smerenia. Iar cine nu se smereşte, este un fiu al Satanei, căci şi Satana a căzut din cauza trufiei*.

„Jertfa lui Dumnezeu este duhul umilit; inima înfrântă şi smerită, Dumnezeu nu o va urgisi” (Psalmul 50).

Printr-un canon de pocăinţă, cu spovedanie, post aspru şi multe rugăciuni şi cu ajutorul molitfelor Sfântului Vasile şi a slujbelor unor Sfinte Masluri, desigur că n-ar pregeta nici ajutorul Bunului Dumnezeu ca să îndepărteze de la cei posedaţi duhurile rele.

S-ar duce însă atunci de la aceştia şi toată vorbăria lor uşoară şi toată putinţa lor de ghicitorie şi toate semnele „suprafireşti” cu care s-au împodobit acum, iar ei ar redeveni nişte oameni cu totul obişnuiţi, care cu greu ar mai putea lega o frază. În schimb ar fi nişte suflete recâştigate pentru mântuire.

Totodată, bine şi necesar ar fi ca orice carte sau tipăritură care face apologia acestor fapte, cu „vedenii” şi „minuni” neîntemeiate, să fie aruncate la foc, de îndată şi fără de urmă. Pentru că fiecare tipăritură care cuprinde o slăvire a acestor rătăciri, circulând prin lume ca şi un microb al ciumei, poate să piardă încă multe suflete de la dreapta credinţă.

Prin asemenea „semne şi minuni”, purcese din izvorul Necuratului, multă lume poate fi momită către o formă ispititoare de credinţă şi spre o aparentă schimbare de viaţă în bine, dar fără rădăcini adânci duhovniceşti, căci ceea ce nu izvorăşte din harul lui Dumnezeu nu poate avea viaţă.

Asemenea sunt şi sectanţii, care la început se întrec în multă moralitate şi în multe virtuţi, dar după ce s-au

rupt de harul sfinţitor se usucă repede şi recad în păcate mai mari ca înainte.

Cu privire la bisericile, paraclisele, troiţele sau crucile ridicate pe locurile unde s-au petrecut false minuni şi vedenii sataniceşti, este de cea mai mare însemnătate să se ţie seama de canonul 83 de la Cartagina care spune: „Toate altarele care se ridică oriunde în urma visurilor şi descoperirilor false ale unor oameni, în tot chipul trebuie înlăturate”.

Iar dacă poporul s-ar împotrivi *dispoziţiei* episcopului şi începe să se răzvrătească, atunci, spune canonul: „poporul trebuie lămurit că adunarea în astfel de locuri este păcat şi ortodocşii să nu se lase răpiţi de superstiţii”… („Canoanele Bisericii Ortodoxe”, Dr. Nicodim Milaş, Arad, Tip. Diecezană).

În sfârşit, mai rămân toţi credincioşii, care dintr-un avânt cinstit, s-au dus cu gânduri de evlavie la locurile arătărilor, crezând în acele vedenii şi legându-se cu ceva sufleteşte de acele necurate întâmplări. Cât despre ei, este absolută nevoie ca să fie luminaţi şi îndemnaţi cu mare stăruinţă de Biserică, pentru a se spovedi la duhovnici de toate păcatele lor, precum şi de păcatele săvârşite prin căderea lor în ispitele vrăjmaşului, care i-a legat în urzirile lui pierzătoare, printr-o astfel de credinţă deşartă.

Dar „cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană; şi cine este sfânt să se sfinţească şi mai mult. Iată – spune Domnul – Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, începutul şi Sfârşitul”.

„Ferice de acela ce îşi spală hainele ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!”

„Afară sunt câini, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli şi *oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună*” (Apocalipsa 22, 11 – 15).

ADAUS

XV

DESPRE UNELE SEMNE ŞI MINUNI DIN VREMEA NOASTRĂ

Dacă în cuprinsul celor de faţă s-au combătut atâtea greşite credinţe datorate unor presupuse revelaţii şi minuni ar fi poate nimerit ca să înfăţişăm şi unele pilde despre anumite semne suprafireşti petrecute în vremurile contemporane, într-o ordine diferită de manifestări şi purtând caracterele unor reale lucrări dumnezeieşti.

Şi tocmai fiindcă aceste lucrări suprafireşti de care va fi vorba, par întru totul de a fi de la Dumnezeu, se va putea vedea cum elementele duhovniceşti care le compun, se rânduiesc de la sine pe planul mare al mântuiri.

Între multe altele, iată astfel câteva exemple întâmplătoare:

Mai întâi un caz trecut.

În anul 1888, în Iaşi, un incendiu cuprinsese Biserica Trei Ierarhi şi o însemnată parte a interiorului se prefăcuse în scrum. Printr-o minune, racla Cuvioasei Paraschiva, a rămas neatinsă. Şi racla Sfintei era de lemn, cu îmbrăcăminte de stofă şi *rămăsese o noapte întreagă deasupra unei grămezi de cărbuni*. Această minune a uimit pe toţi locuitorii ieşeni, încât, atât credincioşii cât şi necredincioşii, cu tot poporul de dimprejur au alergat să se încredinţeze, văzând cu ochii lor minunata izbăvire de ardere a sfintelor moaşte, prin care Dumnezeu a voit să proslăvească cinstirea sfinţilor şi a moaştelor, într-o vreme când începuseră să se ivească şi în ţara noastră fel de fel de secte şi erezii care se lepădau de sfinţi, de cruce şi de icoane (Istoricul pe larg în cartea cu „Paraclisul Cuvioasei Paraschiva”, Ed. Schitul Darvari, Bucureşti).

Deopotrivă de cunoscute sunt multora minunile împlinite, către sfârşitul veacului trecut, de prea cuviosul Calinic al Râmnicului, cunoscut şi sub numele de Calinic cel Sfânt, care s-a învrednicit şi de anumite deosebite descoperiri dumnezeieşti, înregistrate de diferiţi scriitori bisericeşti[25].

25 „Viaţa şi minunile Episcopului Calinic cel Sfînt” (pr. D. Lungulescu, Ed. Socec, Craiova 1930) etc.

Numeroase semne minunate au continuat să se ivească de peste tot, prin felurite întâmplări suprafireşti, din care se vede mâna lui Dumnezeu ocrotitoare sau osânditoare asupra oamenilor.

În vremurile mai apropiate, o negrăită minune, în chip de parabolă a fost aceea de la Costeşti, cu arderea bisericii din *Vinerea Patimilor*, în anul 1931, când întregul lăcaş, cu preot şi cu toată lumea aflătoare la slujba deniei mistuindu-se de foc, ca o torţă vie, din mijlocul scrumului nu s-a mai găsit decât Sfânta Evanghelie întreagă şi neatinsă. Înfricoşat semn dumnezeiesc pentru toată lumea creştină, prin care Domnul ne mustră pe toţi cei „căldicei", în care duhul credinţei abia mai pâlpâie, iar evlavia a devenit o simplă formă exterioară.

Ca o mărturie în veac, prin care s-a vestit că *cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Domnului nu vor trece* (Matei 24, 35) aşa şi din mijlocul acelui rug aprins, mistuit ca o jertfă de curăţire spre cer, n-a mai rămas întreagă decât Sfânta Scriptură.

Printr-un semn prevestitor al potopului celui de la urmă, Duhul Sfânt s-a mărturisit acum pe pământ, prin foc, după cum altă dată Tatăl s-a mărturisit prin apă şi Fiul prin sânge.

Iată acum şi o serie de alte semne şi minuni pline de multă învăţătură şi adâncime duhovnicească.

În luna iulie a anului 1938, credincioşii care se închinau la chipul Maicii Domnului de la răscrucea drumului de lângă comuna Chustehi în Polonia, au fost martorii unei minuni. Un hulitor, oprindu-se în faţa icoanei a aruncat într-însa cu o piatră.

Pe locul lovirii, în obraz, s-a ivit un picur de sânge. Credincioşii s-au apropiat şi au şters picurul de sânge, dar îndată a ieşit altul, închegându-se pe locul care semăna cu o rană. La locul acelei minuni, mii de oameni de pe întreg cuprinsul Poloniei au pornit în cucernic pelerinaj.

Cu totul deosebită este şi o minune întâmplată lângă Atena, de care pomeneşte „Universul" din 2 august 1936 povestind următoarele:

„Populaţia din Amarussi, localitate de lângă Atena, este impresionată de un miracol. O icoană veche, care aparţine unui lucrător şi reprezintă pe Hristos, prezintă un fenomen uimitor: Mântuitorul a început să închidă şi să deschidă ochii la fel ca o fiinţă vie. Comandantul de jandarmi, care a constatat acest fenomen a aşezat icoana în biserica satului. Hristos continuă să deschidă şi să închidă ochii. Biserica din Amarussi s-a transformat într-un loc de pelerinaj invadat de mii de credincioşi şi curioşi”.

Cu câţiva ani înainte, pe cale de revelaţie s-a descoperit în Moravia mormântul Sfântului Metodiu, primul arhiepiscop al acelei Provincii pe care o creştinase dimpreună cu tatăl lui, Sfântul Chiril.

Împrejurările în care s-a făcut această descoperire sunt suprafireşti. O femeie din regiune numită Clementina Mastalirova, afirma de mai mulţi ani că auzea pe Sfântul Metodiu poruncindu-i să-i caute mormântul într-un loc ce se afla pe atunci pe proprietatea Contelui Berchtold. În urma reformei agrare din Cehoslovacia, terenul indicat sătencei a devenit proprietatea unei cooperative de ţărani; mai puţin sceptici decât contele Berchtold, ei au crezut pe Clementina, au săpat locul arătat de ea şi au descoperit potrivit cu revelaţia ei, o piatră de mormânt purtând următoarea inscripţie în limba slavonă: „Arhiepiscopul Metodiu săvârşit la Velehrod”. De pe urma acestei minuni s-a putut deci da de moaştele Sfântului, care sunt acum cinstite de poporul cucernic.

Sub titlul „Minuni în vremea noastră” ziarul Evenimentul din 14 aprilie 1939, scria:

„Un copil de 15 ani rămas orb de la vârsta de 6 ani, a deschis fericit ochii în noaptea învierii”.

Râmnicu-Vâlcea, 12. „Copilul Grigoraş Nedea de 15 ani, rămas orb de la etatea de 6 ani, căutat zadarnic în clinici cu medici specialişti de părinţii săi – oameni cu stare din comuna Pietrari – a venit însoţit de mama lui, la

slujba religioasă din noaptea învierii.

În clipa când preotul a păşit din altar cu lumânarea

spunând tradiţionala «Primiţi lumină», copilul a deschis ochii pe care i-a ţinut închişi nouă ani, strigând mamei lui că vede şi el pe preotul din uşa altarului şi pe toată lumea din biserică. Toţi sătenii din sat au rămas uimiţi de minunea întâmplată, ştiindu-l pe copil tot satul complet orb”.

Un caz asemănător s-a întâmplat şi la Craiova, la Catedrala Sfântul Dumitru în 28 iulie 1939, Ziarele relatau: Craiova, 28 „La Catedrala din acest oraş fuseseră aduse cu o săptămână înainte moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul. Ţiganul nomad Radu Alexandru, paralitic de mâna şi piciorul drept, auzind de acest lucru a venit să îngenuncheze şi să se roage lângă racla sfântului. Bolnavul era încredinţat că suferinţa lui era o pedeapsă dată de puterea divină, pentru faptul că furase acum câţiva ani nişte monede de aur. *După ce s-a spovedit* preotului Catedralei, ţiganul Radu Alexandru s-a rugat timp îndelungat lângă racla de argint a Sfântului Grigorie Decapolitul. Bolnavul s-a sculat apoi singur de jos şi a început să plângă şi să sărute racla cu sfintele moaşte.

Cazul a făcut vâlvă printre credincioşii care au fost martori la cele petrecute” (Evenimentul, 29 VIII 1939).

Minuni, de câte şi mai câte feluri se întâmplă mereu, prin atâtea cazuri care adeseori trec neobservate, prin întâmplări care par „coincidenţe” şi prin simple „fapte diverse” de ziar.

Pentru o mai bună lămurire a celor de faţă, voi reproduce câteva relatări apărute în ziarul „Universul” din anii trecuţi:

„Un fenomen ciudat la Satu Mare” ce poate face trăsnetul… (Universul, 5 iunie 1936)

„Duminică noaptea, în timp ce peste oraşul nostru s-a abătut o puternică furtună cu dezlănţuiri electrice, s-a petrecut un fenomen ciudat. Funcţionarul particular Dreissig din serviciul hotelului „Victoria” s-a dus la cinematograf. La plecare şi-a încuiat uşile camerei lăsând totul în ordine. Întorcându-se acasă după spectacol, nu mică i-a fost mirarea găsind uşa descuiată, iar clanţa lipsă.

Spectacolul care i s-a prezentat era uluitor. Toate cuiele de care atârnau tablourile pe pereţi erau arse, iar tablourile căzute la pământ, *afară de un singur tablou reprezentând pe Hristos, care a rămas intact*. Aparatul de radio era spart şi lămpile arse înşirate pe jos. La fel şi o oglindă din perete, numai ţăndări... O bicicletă ce se găsea în cameră era intactă, însă cârma i-a fost îndreptată de parcă aşa ar fi făcut-o fabrica".

Totul se datorase unui trăsnet. Dar Dreissig n-a putut să înţeleagă cum numai tabloul cu Hristos a rămas intact, cuiul nesuferind nicio stricăciune.

O pisică încuiată în cameră a găsit-o vie fără să i se întâmple nimic".

Într-adevăr, iată un semn cu caracter suprafiresc, din care lămurit se poate înţelege cum Dumnezeu osândeşte deşertăciunile în care atât de mult s-a adâncit omenirea, dar. Se proslăveşte în cele sfinte şi ne arată din orice împrejurare unde este Adevărul.

O serie de trei cazuri foarte pilduitoare petrecute în trei locuri diferite sunt relatate de ziarul „Universul" în numerele din 29 august 1937, 20 mai 1938 şi 21 iulie 1938.

Iată faptele:

1. „Săteni omorâţi de trăsnet". Istanbul, 27 (Telor). „Din Smirna se anunţă că patru persoane, doi ţărani cu soţiile lor au fost loviţi de trăsnet. Cu toţii

5 5 5

au fost găsiţi complet carbonizaţi. Interesant este faptul că *ambele femei au ţinut în braţe câte un copil care, ca printr-o minune, au scăpat teferi*".

2. „Omorâtă de trăsnet". Piatra Neamţ, 17. „Femeia Maria Cilic, de 27 de ani, originară din jud. Ciuc, domiciliată în Bicaz, mergea spre casă având în braţe pe o fiică a ei Elena de trei ani. Pe drum a fost surprinsă de o ploaie torenţială şi femeia s-a adăpostit sub un copac, unde a fost trăsnită. Copilul a scăpat cu viaţă".

3. „O familie ucisă de trăsnet". Belgrad, 19 (Radio Central).

„În satul Bubuşnica de lângă Niş, a izbucnit azi după amiază o puternică furtună. Membrii unei familii, compusă din tată, mama, o fiică de 20 de ani şi o nepoată de 20 de ani, au fost ucişi de trăsnet. *Un copil de un an pe care mama sa îl purta în braţe a scăpat teafăr*".

Cumplite şi tulburătoare semne cereşti prin care ni se vesteşte cu foc slobozit din cer despre cuvântul Evangheliei care spune:

„... oricine nu va primi împărăţia lui Dumnezeu ca un copilaş, cu niciun chip nu va intra în ea!" (Marcu 10, 15).

Dacă în cele trei întâmplări similare Dumnezeu a ocrotit în chip vădit pe copii, sunt în schimb atâtea împrejurări prin care Domnul îi bate pe părinţi prin copiii lor şi îi ia pe aceştia la Sine pentru nevrednicia părinţilor.

Abătut din calea Adevărului, omul este pedepsit pentru păcatele lui de care nu vrea să se pocăiască, dar neprihănirea este cruţată.

Iar ca pilda aceasta să fie mai lămurită, un caz de mare tâlcuire s-a petrecut de curând în Franţa, în localitatea Lapteau, unde trăsnetul căzând asupra unei turme a ucis toate oile negre, iar cele albe au scăpat neatinse.

Nu ne înfăţişează oare acest semn dumnezeiesc, ideea Judecăţii de Apoi, când Domnul va aşeza de-a dreapta Lui „oile" iar de-a stânga „caprele"?

Iată însă şi o altă serie de semne cereşti petrecute în luna august 1938, adică tocmai în toiul „sezonului de băi" şi în plin post al Sfintei Mării.

Prin felul în care s-au desfăşurat aceste semne, pe diferite plaje ale lumii, se va înţelege cu destulă evidenţă că ele purced dintr-o aceeaşi voinţă dumnezeiască pentru trezirea şi luminarea omenirii, decăzută în desfrânare şi stricăciune.

Ziarul „Universul" din 9 august 1938 publică următoarele:

„Un fenomen neobişnuit pe mare la Mamaia".

„S-a format o trombă de dimensiuni uriaşe. Vilegiaturiştii au trecut prin momente de groază".

Constanţa, 8 august.

„Vilegiaturiştii aflaţi azi pe plaja Mamaia au avut prilejul să asiste la un fenomen neobişnuit pe Marea Neagră şi anume la formarea unei trombe de dimensiuni uriaşe. Pe la ora 10, 40 în dreptul pavilionului de la Mamaia, la o depărtare de aproape cinci mile în larg, s-a format un nor negru, prevestitor de furtună şi străbătut de o fâşie luminoasă.

Îndată, apa mării a început să se înalţe clocotind ca lava aruncată de un vulcan, până s-a unit cu frşia luminoasă ce străbătea norul. Tromba a ajuns pe plajă între cabanele ofiţerilor de aviaţie şi hotelul „Rex". La vuietul produs de trombă, nu puţini au fost aceia care, îngroziţi, s-au refugiat pe terasele restaurantului şi în cabine. Este de relevat că acest fenomen n-a mai fost înregistrat până azi pe Marea Neagră".

Mărginit fenomenul la întâmplarea de mai sus, desigur că n-ar merita să fie pomenit dar faptul deosebit rezultă din simultaneitatea unor aceloraşi semne.

Astfel, în aceeaşi zi şi într-acelaşi număr din prima pagină a ziarului „Universul" (9 august 1938), Agenţia Rador transmitea din New York următoarele:

„Pe o plajă din New York, trei persoane au fost omorâte de un trăsnet, iar 16 au fost grav rănite. Mai multe alte persoane au suferit arsuri. În cursul panicii ce a cuprins mulţimea au fost rănite 9 persoane".

Totodată, în numărul din 11 august 1938, adică după două zile, se comunica:

„Instalaţie de băi din Italia pustiită de o trombă marină".

Roma, 10 (Rador):

„O instalaţie de băi din orăşelul Pra, situat în apropiere de Genova, a fost pustiită de o trombă marină. În momentul când au văzut tromba apropiindu-se, vizitatorii au luat-o la fugă *în costume de baie*.

Patru dintre ei care n-au fugit la timp, au fost răniţi. Toate hainele rămase în cabine au fost îngropate sub dărâmăturile stabilimentului care a fost complet distrus".

În sfârşit, după o săptămână, acelaşi ziar, în numărul din 20 august 1938 relata:

„Focul distruge 13 case de lângă o plajă”. Varşovia, 19 (Rador):

„În apropiere de Augustowo, staţiune balneară, s-a declanşat un incendiu. Toate persoanele care se aflau în timpul focului pe plajă, au rămas fără adăpost şi fără alte costume în afară de costumele lor de baie”.

După cum se vede, identitatea şi simultaneitatea acestor cazuri, petrecute în diferite puncte ale lumii, depăşeşte presupunerea unor „simple coincidenţe” şi arată mai degrabă mânia lui Dumnezeu, care prin semne înfricoşate, s-a stârnit împotriva desfrânării oamenilor. În această privinţă, tocmai plajele, care servesc de-a valma pentru bărbaţi şi pentru femei au devenit locuri de mare stricăciune, unde „nudismul” sau tot „libertinismul modern” prin dansuri aţâţătoare în costume de baie sau prin toată exhibiţia neruşinată a „băilor de soare” înfăţişează o şcoală de adevărată prostituţie pentru tot tineretul[26].

De luat în seamă sunt în această privinţă şi o serie de incendii care au izbucnit în multe săli de spectacole sau în localuri de diferite petreceri vinovate, atât la noi cât şi prin alte părţi.

Într-o zi *de miercuri, din ultima săptămână a postului Crăciunului* a anului 1937, un incendiu năprasnic a prefăcut în scrum trei săli de spectacol din Bucureşti, între care cea mai mare a fost aceea a Eforiei. Se reprezenta acolo „premiera” unei cunoscute companii de reviste. Deci aşa găseau de cuviinţă să se pregătească sufleteşte atâţia creştini pentru ziua mare a Naşterii Domnului, în loc să se pocăiască prin post şi rugăciune, spovedindu-se de păcate şi înălţându-şi cugetul spre Dumnezeu!

Dar pedeapsa urâciunii unor petreceri neîngăduite[27]

---

26 Canonul 77 al Sinodului Trulan opreşte neorînduiala băilor în comun sub pedeapsa afurisaniei pentru mireni şi a caterisirii pentru clerici.

27 Can. VI, 24, 51, 66, 71 pentru spectacole oprite.

o vedem căzând necruţătoare şi prin alte părţi ale lumii. La 22 ianuarie 1939, în oraşul Niagarafalls din statul New York, o puternică explozie a distrus interiorul unui cabaret de noapte. Şase persoane au fost rănite. După explozie s-a produs un violent incendiu care a pricinuit pagube de peste 100.000 $ („Universul", 23 I 1939).

Totodată, un puternic incendiu s-a declanşat la un dancing din oraşul Mont Vermont, din statul Ohio. Întregul local a fost cuprins de flăcări în câteva minute. Asistenţa a fost cuprinsă de panică. Numeroase persoane au fost călcate în picioare. Mai multe persoane au sărit pe ferestrele localului. Sunt 30 răniţi grav şi un mort (acelaşi ziar, 24 IV 1939).

O telegramă din Mexic anunţa deopotrivă că „un mare foc a distrus un cinematograf din oraşul Zacatapec. Focul s-a produs în timpul reprezentaţiei, sala fiind plină de public. Sunt 70 de morţi şi 150 de răniţi" (acelaşi ziar, 6 VI 1939).

De pomină a rămas însă incendiul din California, unde focul a pustiit toate împrejurimile localului Santa Monica şi Malibou-Beach, *frecventate de artiştii de cinematograf de la Hollywood*. Mai multe mii de persoane au fost nevoite să-şi părăsească locuinţele. Numeroase case au fost nimicite, printre care proprietăţile câtorva stele de cinematograf şi ale câtorva directori de firme cinematografice, precum şi hotelul Arrowspings, cumpărat de curând cu un milion de dolari de un mare industriaş al filmului (acelaşi ziar, 26 XI 1938).

S-ar putea ca nu toţi să vadă mâna lui Dumnezeu în cazurile pomenite mai sus, făcându-se obiecţia că „atâtea spectacole sunt deschise în timpul posturilor, sau în genere în tot cursul anului şi totuşi... nu li se întâmplă nimic".

Iată însă ce ne spune Mântuitorul: „Credeţi voi că aceşti Galileeni au fost mai păcătoşi decât toţi ceilalţi Galileeni, pentru că au păţit astfel?

Eu vă spun: nu, dar dacă nu vă pocăiţi, toţi veţi pieri la fel. Sau cei 18 inşi peste care a căzut turnul din Siloam şi i-a omorât, credeţi că au fost mai păcătoşi decât toţi

ceilalţi oameni care locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu, dar dacă nu vă pocăiţi, toţi veţi pieri la fel" (Luca 13).

Aşadar, asemenea pedepse sunt date ca un semn de sus, iar prin împlinirea unei dreptăţi dumnezeieşti, osândindu-se unii păcătoşi, suntem vestiţi şi noi cu toţii să ne îndreptăm pentru a nu fi loviţi cu aceleaşi urgii.

Din anumite semne neobişnuite rezultă, în chip cu totul vădit, mânia lui Dumnezeu care cu dreptate pedepseşte fărădelegea. Iată două cazuri:

„După faptă şi răsplată".

Ziarul Universul din 19 februarie 1938 publică:

„Un drumeţ vrând să păgubească pe cel care l-a găzduit, a fost găsit îngheţat şi mâncat de ciori".

Iar cu data de 19 martie 1939, acelaşi ziar scria:

„Dramatica întâmplare a unui criminal".

„În timp ce asista la deshumarea celui ucis de el, copila lui e îngropată în acelaşi cimitir".

Din diferitele exemple de semne şi minuni pomenite în cele de mai sus şi alese dinadins la întâmplare, din grămada faptelor zilnice, se înţelege cu prisosinţă că şi în vremurile de azi, ca şi întotdeauna, Dumnezeu lucrează în lume prin multe şi felurite chipuri care dovedesc atotputernicia Ziditorului.

Dar în afară de câmpul de manifestări al unor minuni – singuratice sau colective – care ne luminează calea duhovnicească spre mântuire, Dumnezeu ne-a arătat de câţiva ani şi continuă să ne arate şi acum, un şir de fenomene înfricoşate, din care se desprind cu atâta cutremur vestirile profeţilor şi ale Scripturii, pentru fărădelegile în care s-a cufundat omenirea.

Şi deşi acestea au numai o valoare de semne, trebuie totuşi privite sub acelaşi unghi metafizic şi mistic ca semne voite şi cârmuite de Dumnezeu.

Dar „urechi au şi nu aud, ochi au şi nu văd"…

De pretutindeni se ivesc urgii mari care se abat peste lume. Stihiile îşi dezlănţuie puterea prăpădului: revărsări de ape năprasnice, incendii pustiitoare, cutremure, scufundări de pământ, foamete şi ciume…

Se pare că am ajuns în vremea marilor dezolaţiuni când s-au rupt cele „şapte peceţi” apocaliptice şi au sunat cele „şapte trâmbiţe” pentru ca mânia Domnului să se reverse peste toţi locuitorii pământului.

Iată câteva pilde izbitoare:

„Pe urmele unui groaznic cataclism”.

„Sodoma de azi în Belucistan”.

(Din ziarul „Universul” din iunie 1936):

„Cum s-a produs un dezastru ca în Biblie”.

„Încă de la 1 iunie a expirat carantina declarată în orăşelul Quetta din Belucistan, în urma groaznicului cutremur produs acolo anul trecut, dar nici azi nu se ştie de soarta acelor oameni îndrăzneţi care s-au încumetat să rămână printre ruinele Sodomei de azi.

Quetta, capitala coloniei engleze Belucistan, din Asia, era situată aproape pe punctul unde se întâlnesc graniţele Indiei, Persiei şi Afghanistanului.

Oraşul prezenta o curioasă îmbinare a unui lux cu adevărat oriental cu o civilizaţie europeană. Din Quetta se exportau covoare scumpe de Belucistan, perle din golful

Persiei şi nestemate indiene.

Cazărmile situate în apropierea oraşului adăposteau aproape 100.000 de soldaţi englezi, iar în centru existau impunătoare clădiri, teatre, restaurante luxoase, baruri etc.

În noaptea de 31 mai anul trecut (1935), s-au auzit pe neaşteptate uriaşe zgomote subterane şi pârâituri înspăimântătoare. Pământul a început să se cutremure şi în mijlocul străzilor se deschideau prăpăstii înghiţind palate, oameni şi animale.

Oamenii cuprinşi de panică alergau în toate părţile în beznă, dar foarte puţini au putut scăpa. Cea mai mare parte a populaţiei oraşului a pierit.

În ajutorul celor rămaşi în viaţă în oraşul ruinat au fost trimise trupe engleze, comandate de mareşalul Chatwood. În primul rând s-au luat măsuri împotriva prădătorilor şi a ciumei, căci 25.000 de trupuri erau neîngropate şi milioane de şobolani mişunau peste tot. Cu

aprobarea guvernului central, teritoriul oraşului a fost înconjurat cu o reţea de sârmă ghimpată, iar în diferite locuri au fost instalate mitraliere şi puternice reflectoare. În acelaşi timp, mareşalul a dat ordin ca orice om, care ispitit de bogăţiile oraşului distrus de cutremur, nu va pregeta să intre în el, să poată trece liber. Nimeni nu putea însă să iasă decât după un an, cât dura carantina.

Santinelele au primit ordin să tragă în fiecare om care s-ar fi apropiat la mai puţin de 50 de paşi de barajele de sârmă. Aceia care la 1 iunie 1936 ar fi rămas în viaţă, ar fi putut părăsi oraşul, împreună cu toate comorile luate cu ei şi considerate ca proprietatea lor.

Înarmaţi cu carabine şi revolvere, sute de îndrăzneţi, lacomi de bani, au intrat in Quetta.

După o lună sau două, nervii lor nu putuseră să rabde marea încercare şi câte unii se apropiau de baraje. Încă de departe nenorociţii cereau să li se permită să iasă din oraş, ca şi cum erau cuprinşi de furie sau căutau să scape de visuri urâte. Dar santinelele executau ordinul primit, trăgeau în ei, nelăsând pe nimeni să iasă. După unii, dintre toţi căutătorii de comori, care au intrat in Quetta, n-a mai rămas în viaţă niciunul…

Către sfârşitul lunii ianuarie a anului 1939 un cutremur catastrofal distrugea mai multe oraşe din Chile. Dar fapt vrednic de luat în seamă este şi concordanţa unor împrejurări curioase care apar din mijlocul acestor prăpăduri şi care iau un sens spiritual.

Ziarele anunţau: „Din Chile se află că un puternic seism a fost resimţit la Valparaiso, Santiago Curico, Taica şi Victoria. În localitatea Conception aproape toate casele au fost dărâmate. Situaţia populaţiei este foarte tragică. Vulcanul Laima a intrat în activitate. După ultimele evaluări, numărul victimelor în urma cutremurului din Chile ar fi de peste 30.000 morţi şi peste 50.000 de răniţi. Oraşul Chillan, cu peste 55.000 locuitori a avut foarte mult de suferit. Înmormântarea victimelor continuă fără încetare zi şi noapte.

Cele două teatre ale oraşului s-au prăbuşit în timpul

spectacolului, îngropând sub ruine pe toţi spectatorii.

Localitatea Bulneo a dispărut în întregime, acoperită de masele enorme de pământ, deplasate. Călătorii sosiţi la Santiago fac descrieri înfricoşătoare. Astfel, ei arată că sute de cadavre zac pe uliţi, căci echipele de gropari nu mai pridídesc.

Oraşul San Carlos este de asemenea complet distrus, *închisoarea publică a fost înghiţita de o crăpătură uriaşă căscată în pământ cu toţi cei aflaţi înăuntru*" (relatările de mai sus sunt luate din ziarul „Universul" din 26 – 27 ianuarie 1939).

În acelaşi timp, în 30 aprilie, un puternic cutremur distrugea o parte din insula Solomon de sub protectoratul Marii Britanii, găsindu-şi sfârşitul în această împrejurare numeroşi indigeni.

Cu două luni mai târziu, ziarele au anunţat „un cutremur catastrofal în Perú", de pe urma căruia s-a distrus oraşul Pomacanchi (31 VIII 1939) şi un alt cutremur în Africa, zdruncinând oraşul Acera şi alte localităţi de pe coastă. Aproape concomitent în nord-vestul Japoniei zguduiri seismice distrugeau un ţinut întreg, iar în cursul aceluiaşi an, alte cutremure groaznice au pustiit insula Iava şi provincia Izmir din Turcia, înregistrându-se sute de morţi şi mii de răniţi. Cât despre dezastrul din Anatolia, din ianuarie 1940, amintirea tragediei este încă proaspătă în mintea tuturor. De luat în seamă e şi faptul că tocmai în

Anatolia, pe al cărui pământ mahomedanii au martirizat în atâtea rânduri mulţimi nenumărate de creştini au fost răpuse acum zeci de mii de vieţi omeneşti printr-o asemenea urgie.

În şirul marilor cataclisme cu care Domnul loveşte pământul şi pe locuitorii lui, sunt deosebit de impresionante şi toate revărsările de ape, prăbuşirile de pământ şi uraganele năprasnice care s-au constatat în ultimii ani în mod neobişnuit în toate părţile lumii. De pomină va rămâne în istorie revărsarea Fluviului Galben din China în iulie 1938, socotit de chinezi drept apa lor

„sfântă”, care, ca un blestem, a potopit ţinuturi întinse şi a acoperit în două singure zile 2000 de localităţi pe o întindere de 3.400 km. pătraţi, înecând în acest răstimp 150.000 de oameni şi lăsând fără refugiu într-o jale de iad, pe alţi aproape un milion de nefericiţi. În aceeaşi vreme, alte inundaţii catastrofale se produceau în Mexic, în regiunea Monterrey, în India în districtul Perhi Garwahla, în Norvegia şi în Egipt lăsând pretutindeni jale şi doliu. Inundaţiile din nord-estul Coreei din acelaşi an, însoţite de un taifun nemaipomenit s-au soldat cu 10.000 de case dărâmate şi cu 2000 de morţi, iar revărsarea fluviului Ohio, din America a lăsat fără adăpost mai bine de 50.000 de persoane. Căderile neobişnuite de apă din insula Celebes în districtul Mildar ca şi inundaţiile din Transvaal şi Rhodesia au provocat de asemenea un adevărat dezastru precum şi un mare număr de victime.

În timp însă ce o anumită parte a Chinei zăcea sub apă, alte ţinuturi erau bântuite de o cumplită secetă, aşa că la sfârşitul anului 1938, mureau zeci de mii de locuitori de foame. Provincia Setşuan a fost prefăcută într-un adevărat deşert.

Relatările ziarelor precizau: „În fiecare săptămână mor zeci de mii de locuitori de foame. Locuitorii se hrănesc cu coajă de copac, rădăcini şi chiar cu pământ. După unele ştiri, locuitorii acestei provincii s-au dedat din cauza foamei la acte de canibalism” (Din ziarul „Universul” 17/1938).

Dar anul 1938 a cunoscut în afară de urgia apei şi pe aceea a focului. Într-un incendiu catastrofal au ars în Columbia 40.000 hectare de pădure (VII 1938) iar în sudul Californiei 50.000 hectare de păduri şi peste 700 de case (XI 1938). Două incendii izbucnite în insulele Filipine au lăsat mai multe mii de persoane fără adăpost. Oraşul San Pablo din provincia Laguna a fost distrus aproape în întregime. Un alt incendiu a distrus un întreg cartier din Manilla, unde au căzut pradă focului peste două mii de case şi au rămas fără adăpost 12.000 de persoane (VIII 1938).

În Japonia focul a mistuit oraşele Hili de lângă Takoaka şi Minimachi, centru însemnat de pescării, pierind în flăcări peste 100 de oameni, iar restul locuitorilor rămânând în voia sorţii.

Uriaşul incendiu din statul Victoria în Australia este de asemenea considerat ca unul din cele mai tragice evenimente din istoria Australiei. „Peste 120 de centre locuite au fost distruse din pricina focului".

În aceeaşi comunicare a ziarului „Universul" (16 I 1939) se anunţă: „140.000 km. pătraţi de teren arabil sunt cuprinse de flăcări care pe o întindere de front de 65 km. de la marginea pădurilor înaintează cu o iuţeală vertiginoasă. Nu se vede decât fumul care sufocă tot ce întâlneşte în cale. Jalea şi groaza sunt nemărginite".

„În regiunea Tormbullup s-a pierdut până acum din rădăcină o întindere de 500 de mii de „acre" de pădure. Nimeni nu poate şti ce au devenit locuitorii acestor sate şi ferme. După o ultimă ştire primită din orăşelul Healesville, la nord de Melbourne5 n-au mai rămas decât 17 locuinţe. Cât priveşte soarta locuitorilor acestui orăşel, până în prezent nu se ştie nimic despre ei".

Totodată, în august 1938, un munte de peste o mie de metri la Huejucan, în ţinutul Jalisco din Mexic, s-a surpat în întregime cu un zgomot asurzitor. La noi în ţară se produceau la aceeaşi dată mari scufundări de teren în jud. Vâlcea la Roeşti, precum şi în judeţul Buzău la Nehoiaşi; la Cheia, râul Buzău fiind barat din cauza alunecărilor de pământ a format un bazin de câteva sute de mii de metri cubi de apă.

În sfârşit, în munţii Anzi, un lac mare, indicat pe hărţi geografice, a dispărut într-o noapte pe neaşteptate, spre surprinderea tuturor.

Iată vremurile despre care putem începe a spune:

„Munţii ca ceara s-au' topit în faţa Domnului55 (Psalmul 96, 5, S).

„Şi se vor cutremura munţii sub Dânsul şi văile se vor topi ca ceara de faţa focului şi ca apa vor curge în jos" (Pr. Miheia cap. I, 5, 4).

Printr-o anomalie a timpului, în mijlocul lunii august 1938, la Yorkshire în Anglia a nins ca în toiul iernii, iar către sfârşitul aceluiaşi an, în jurul lui 1 decembrie în comitatul Surrey (Anglia) s-a făcut cald ca vara şi au înflorit pomii. În multe iazuri cu peşti s-a observat că aceştia şi-au depus din nou ouăle, iar albinele erau în plină activitate şi zburau din floare în floare dimpreună cu fluturii.

Pentru semnele sfârşitului – spune însă Sfântul Nil din Aton – „şi timpurile anului cele patru cu multă prefacere se vor schimba".

Pentru nelegiuirea lumii, semne înfricoşate s-au arătat peste tot pământul, din pricina mâniei Domnului. Dar oamenii de pretutindeni „nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor".

Iată atunci că din potirul mâniei Domnului s-au vărsat alte urgii.

„Şi s-a arătat un cal, un cal roşu ca focul. Cel ce sta pe el, a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alţii; şi i s-a dat o sabie mare" (Apocalipsa 6, 4).

De peste năruirea fumegândă a lumii se aude însă glasul Domnului care vorbeşte ucenicilor Lui:

„Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva!

Fiindcă vor veni mulţi în numele Meu şi vor zice: Eu sunt Hristosul. Şi vor înşela pe mulţi.

Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeţi să nu vă spăimântaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi pe alocuri vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor" (Matei 24, 4 – 8).

În prăvălirea lumii pe panta unor asemenea mari zdruncinături se cuvine ca fiecare să vegheze asupra căii sale, căci „cine nu veghează asupra căii sale va muri" şi „cine nesocoteşte Cuvântul Domnului se va pierde" (Pilde

Solomon 19, 16; 13, 13).

Să luăm deci seama cu toţii! O îngrozitoare gură de monstru, gura Satanei, vrea să ne piardă. Stăpânirile întunericului şi domniile iadului se războiesc cu întregul neam omenesc şi vor să ne smulgă din moştenirea lui Dumnezeu.

Pe măsură ce se deapănă firul vieţii şi ne apropiem de sfârşitul celor trecătoare, de sfârşitul lumii acesteia şi de înfricoşata Judecată, se grăbeşte şi cernutul tuturor făpturilor omeneşti; de o parte se strâng cei buni, împlinitorii voii Domnului, iar de cealaltă parte cei răi, răzvrătiţii de Dumnezeu.

În vederea încheierii epopeii creştine, care va duce la încununarea de slavă a Bisericii, biruitoarea porţilor iadului, cei buni vor deveni mai buni, cei răi vor deveni mai răi. Cei bine credincioşi se vor ridica până la înălţimea sfinţilor, iar cei hulitori se vor pogorî până în adâncul demonilor. Între aceste două cete, cei „căldicei" nu-şi mai au locul; căci, ori se vor înflăcăra de mai multă credinţă, ori se vor răci cu totul.

Iar soarta lor, în ziua Judecăţii, se rânduieşte în cea mai mare parte de pe acum; ori la dreapta lui Hristos, în împărăţia Lui de pace, ori la stânga lu': Hristos, în focul Gheenei.

Ca fii ai Tatălui Ceresc, nu ne este însă îngăduit de a fi şi cu Dumnezeu şi cu Mamona. Vom dovedi deci dragostea către Făcătorul nostru, în măsura în care ne vom dărui Lui, printr-o trăire curată şi neprihănită, prin împlinirea binelui şi prin mărturisirea fără de osteneală a *dreptei noastre credinţe ortodoxe*. Iar pentru Dumnezeu nu este nimic prea mult şi nicio jertfă prea mare. Să ne arătăm deci vrednici de chemarea Domnului.